

TRIẾT LÝ NHÂN SINH CUỘC ĐỜI

NGUYỄN GIA LINH - DUYÊN HẢI

TÓM TẮT

Có một người thợ mộc chuẩn bị về hưu, ông đã nói với ông chủ của mình rằng, muốn rời khỏi nghề xây dựng để về quê chung hưởng niềm vui tuổi già với vợ con.

Ông chủ không đành lòng cho người thợ già giải giang về quê và đã hỏi ông là có thể giúp mình xây thêm một căn nhà nữa hay không, người thợ mộc đã đồng ý. Nhưng sau này mọi người đều nhận ra trái tim của ông không còn dành cho công việc nữa, ông làm để làm thôi cho qua ngày đoạn tháng. Căn nhà được làm xong thì ông chủ đã đưa chìa khoá ngôi nhà cho ông thợ già.

"Đây là nhà của anh", ông chủ nói, "Đây là món quà tôi tặng cho anh".

Người thợ mộc ngạc nhiên trợn tròn cả đôi mắt và ngại ngùng đến nỗi mắt hết cả tự nhiên. Nếu như ông biết xây ngôi nhà này là cho mình thì làm sao ông có thể làm như vậy được chứ? Bây giờ ông phải sống trong một ngôi nhà được xây rất vó vắn.

Chúng ta tại sao lại không như vậy? Chúng ta đang "xây dựng" cuộc sống của chính mình, không phải là hành động tích cực thì là đối phó tiêu cực, làm chuyện gì cũng không chịu hết lòng hết sức, lúc quan trọng nhất cũng không thể cố gắng được hết sức mình. Đợi đến khi chúng ta chợt nhận ra hoàn cảnh của mình thì chúng ta đã bị chôn chặt trong "ngôi nhà" mà mình đã xây.

Bạn hãy coi mình như người thợ mộc già kia nhé, hãy nghĩ đến ngôi nhà của mình, hàng ngày bạn phải đóng từng chiếc đinh, từng tấm gỗ hoặc là bức tường... vì vậy hãy xây dựng ngôi nhà thật tốt bằng chính trí tuệ của mình!

Cuộc sống của bạn chính là sự sáng tạo duy nhất trong cuộc đời bạn, không thể xây dựng một cách tầm thường. Cho dù có một ngày để sống thì cũng phải sống cho cao quý, đẹp đẽ.

Nếu bạn muốn thoát khỏi cuộc sống bình thường, nếu bạn muốn có phẩm chất tuyệt vời, nếu bạn muốn tìm hiểu những bí quyết thành công, nếu bạn muốn phát triển bản thân mình đầy đủ nhưng không tìm được điểm đột phá thì bạn hãy đặt cuốn sách này ở đầu giường nhé. Hãy đọc cuốn sách này trong những lúc rảnh rỗi. Cho dù là bạn đọc lướt, đọc qua thì cuốn sách này sẽ cho bạn sức mạnh, hướng dẫn, an ủi và khuyến khích bạn.

LỜI NÓI ĐẦU

Cuộc sống do chính bản thân mình tạo ra. Mỗi người đều phải thường xuyên đối mặt với các vấn đề của cuộc sống, công việc, xã hội. Cách đối nhân xử thế, thái độ làm việc, mức độ cố gắng, cách tư duy và niềm tin... của chúng ta sẽ quyết định sự thành bại trong cuộc đời của chúng ta.

Bất kể thế nào thì chúng ta đều muốn thành công và tìm cách tránh thất bại hoặc đi đường vòng. Triết lý nhân sinh của cuộc đời chính là cây đèn soi sáng để bạn đi đến lý tưởng, thành công. Qua cuốn sách này các bạn có thể dễ dàng đối mặt được các vấn đề trong cuộc sống, hiểu và nắm chắc được cuộc sống. Trong tương lai sẽ được nhiều hơn, mất ít hơn, thành công nhiều hơn và thất bại ít hơn.

Chúc các bạn thành công!

CHƯƠNG I

QUAN TRỌNG NHẤT CỦA MỘT CON NGƯỜI LÀ NỘI TÂM CỦA HỌ

I. HÃY XOÁ BỎ TÍNH ÍCH KỸ, CỐ GẮNG SỐNG TRÀN ĐẦY NIỀM TIN

Lisha đến từ bang Arkansas Mỹ, cô cũng là người duy nhất ở trong thị trấn này được theo học đại học Havre. Trước khi cô chuẩn bị đến đại học Havre học hành thì những người ở Thị trấn đều rất tự hào vì cô được theo học ở đây, bản thân cô cũng thấy hạnh phúc vì mình có cơ hội tuyệt vời như thế này.

Nhưng, khi tinh thần hưng phấn vẫn chưa tan thì bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng tội tệ. Cô sống thật vất vả tại đại học Havre, nghe giảng bài thì không hiểu, nói thì đặc sệt giọng nhà quê, những chuyện người ta biết cả thì cô chẳng biết tý gì, còn những gì cô biết thì mọi người lại thấy nực cười. Cô bắt đầu hối hận vì mình đã đến đây học. Cô vẫn chưa hiểu tại sao mình phải đến Havre để phải chịu nỗi nhục nhã này. Hơn nữa cô thấy vô cùng nhớ nhà. Nơi này chẳng có ai coi trọng cô.

Lisha vô cùng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết, cảm thấy mình là người tự ti nhất Havre. Trong tình trạng ấy cô phải đi tư vấn ở Trung tâm tư vấn tâm lý.

Bác sỹ tâm lý đã chuẩn đoán cô như sau: "Cô đã bước qua "thế kỷ mới" của người trưởng thành, nhưng cô vẫn lưu luyến "với thế kỷ cũ" trước kia.

Cô không muốn nghĩ cách thích ứng với những cuộc thách thức, cô đã rụt mình vào một góc, sợ hãi nhìn mọi người rồi còn than vãn mình thật bất hạnh và chẳng ra gì.

Cô đã tê liệt với thành tích huy hoàng là có thể vào được trường đại học Havre. Bây giờ cô chỉ nhìn thấy những khó khăn, thất bại trước mắt, không có niềm tin để tạo dựng những huy hoàng của đời người. Cô đã quen làm con lạc đà trong bầy cừu, cô không can tâm làm con cừu non trong bầy lạc đà. Cô đã đối phó với nhu cầu học tập của sinh viên bằng những phương pháp học tập thời trung học, như vậy hoàn toàn không thích hợp, nhưng cô vẫn cố ôm lấy những cách này mà không biết phải thay đổi như thế nào? Bởi vì cô đến từ một vùng quê hẻo lánh, nói năng thì quê mùa, làm việc gì cũng ngốc nghếch, lúc nào cũng nghĩ rằng mọi người xung quanh đang miệt thị, ruồng rẫy mình. Cô không ý thức được rằng, chính vì cô quá tự ti nên những người xung quanh không thể gần gũi và giúp đỡ cô được.

Cô sinh ra và lớn lên vùng Trung Nam Bộ, cô theo học tại Boston, miền biển Đông nên phải đối mặt với sự xung đột giữa nền văn hoá thành thị với văn hoá nông thôn. Cô không ngờ rằng, Havre không những là thiên đường tìm tòi kiến thức mà cũng là lò tôi luyện hoà nhập văn hoá.

Cô có dáng người nhỏ bé, diện mạo cũng bình thường, bao nhiêu năm nay chỉ có sự bù đắp duy nhất về tinh thần đó là học hành xuất sắc. Nhưng bây giờ đã gặp rất nhiều người xuất sắc đến từ nhiều vùng đất trên thế giới khác nên cô không còn ưu thế gì để nói.

Bây giờ, diện mạo của cô cũng bình thường, học hành cũng bình thường, tất cả những điều này đã phá tan tâm lý cân bằng trong cô trong bao nhiêu năm nay, khiến cô lâm vào sự hoang mang,

trống rỗng.

Cô than thở việc mình đến Havred học hành là hoàn toàn sai lầm. Nhưng cô đã quên rằng, bao nhiêu năm qua chính giấc mộng theo học ở đại học Havred đã nâng đỡ tinh thần của cô nhiều. Tuy cô đã chiến thắng rất nhiều đối thủ cạnh tranh để bước vào đại học Havred nhưng với khó khăn trước mắt thì cô đã bị thua bởi tự ti một cách mù quáng.

Cô luôn oán giận mọi người và cũng trách móc luôn cả bản thân mình. Chẳng trách tại sao cô lại luôn thấy tự ti khi theo học ở đây. Chỉ khi nào cô thoát khỏi những năm tháng huy hoàng trước kia để dốc sức bước vào thế kỷ mới thì mới có thể phấn chấn được tinh thần.

Tóm lại, vấn đề của Lisha chính là: tâm lý cân bằng trước kia của cô đã bị sụp đổ hoàn toàn, cô muốn tạo dựng cân bằng tâm lý ở Đại học Havred. Chính vì vậy mà bác sỹ tâm lý đã tư vấn cho cô như sau:

Một là, giúp đỡ cô giải toả được tinh thần tội tệ này, điều chỉnh trạng thái tâm lý của cô khiến cô tích cực đối diện được cuộc sống.

Lisha quá tự ti, điều này cho thấy cô đã phóng đại nỗi đau tinh thần của mình, cô không nhận thấy được giá trị của mình trong môi trường mới mẻ. Những khó khăn bây giờ là những khó khăn cô chưa gặp phải nên cô có phản ứng như vậy cũng là điều tất nhiên. Cô chưa thích ứng được với môi trường đại học này nên thấy lo lắng và tự ti. Bạn sẽ gặp rất nhiều người như cô ở trường đại học này. Nếu biết được điều này thì cô sẽ thấy bình thường vì có "rất nhiều người giống như mình".

Thứ hai là hướng dẫn Lisha chuyển tầm mắt của những người khác về mình. Cô tự ti là vì cô so sánh mình với bạn học, cô cảm thấy mình chẳng có gì bằng người ta, làm việc gì cũng không được. Do đó, cô cảm thấy mình là con vẹt xấu xí đứng lẫn trong bầy thiên nga xinh đẹp. Trước khi học đại học, cô học rất giỏi nhưng lên đại học rồi thì điểm của cô chẳng bao giờ vượt qua điểm 4.

Trước kia mọi người toàn nhờ cô chỉ bài nhưng bây giờ thì cô lại phải nhờ mọi người. Cô thấy mình chẳng còn gì đáng tự hào nữa. Trước kia trong mắt thầy cô, cô là một học trò giỏi, nhân vật nổi danh trong trường được mọi người ngưỡng mộ, nhưng bây giờ thì cô lại trở thành nhân vật hết sức tầm thường.

Những chênh lệch tâm lý này khiến cho cô than vãn việc mình đã đến Havred học. Cô không ý thức được rằng, chính cô đã gây ra chênh lệch tâm lý này. Trước kia cô luôn so bì mình với bạn bè nên cô mới thấy tự tin và tự trọng, nay cũng vì so sánh mà cô thấy mình tự ti và đáng thương.

Do vậy, bác sỹ tâm lý đã khuyên cô cần phải hiểu được môi trường mới mẻ này, học cách so sánh với bản thân chứ không phải là so sánh với người khác. Nếu nhất định phải so sánh với mọi người thì cần phải so sánh những mặt mà người ta không bằng mình.

Sau đó, bác sỹ tâm lý còn giúp cô hành động cụ thể, loại bỏ hết những khó khăn cụ thể trong học tập và lên kế hoạch học tập thích hợp để khắc phục và cải tiến. Đồng thời bác sỹ đã đề nghị cô tham gia vào đường dây nóng do các học sinh trong trường lập ra để quen được nhiều bạn bè mới và giúp đỡ người khác. Điều quan trọng là trong quá trình giúp đỡ người khác cô đã lấy lại được niềm tin và thấy rằng trường đại học Havred rất cần đến cô, cô không còn là người thừa ở trường học này nữa.

Triết lý nhân sinh 1:

Hãy nhớ rằng: chỉ cần loại bỏ được tính tự ti, cố gắng làm mọi việc bằng niềm tin tràn trề thì sẽ khắc phục được mọi khó khăn, thích ứng được bất cứ với mọi hoàn cảnh.

2. NHÀ VĂN NỔI TIẾNG CŨNG CÓ LÚC MẮC SAI LẦM

Tháng 3/1842, bài diễn thuyết của nhà văn nổi tiếng An-mo-xen trong Thư viện của Broadway đã làm xúc động chàng trai trẻ Hoteman: "Ai nói là nước Mỹ chúng ta không có những áng thơ văn của mình? Các nhà thơ, văn nổi tiếng của chúng ta chính là ở đây!..." Những lời nói nhiệt huyết của ông đã khiến cho chàng trai có lòng tin và sức mạnh vô song. Anh muốn tham gia vào nhiều lĩnh vực, nhiều tầng lớp và các phong cách sống. Anh cần phải lắng nghe tiếng trái tim của dân tộc, của nhân dân để viết lên những áng văn thơ nổi tiếng.

Năm 1854, tuyển tập "cây cỏ" của Hoteman đã ra đời. Tuyển tập này đã nổi tiếng như cơn vì phá vỡ luật làm thơ truyền thống, bài thơ thay mặt cho tư tưởng dân chủ phản đối mãnh liệt chế độ áp bức trong xã hội, chế độ phân biệt dân tộc và chủng tộc bằng hình thức mới mẻ. Bài thơ này đã có những ảnh hưởng to lớn ở Mỹ và châu Âu. Cuối năm 1855 anh đã in lần thứ hai và in thêm hơn 20 bài thơ.

Năm 1860 anh cho in lần thứ ba, mặc dù đã được nhiều nhà thơ nổi tiếng khuyên bỏ bớt mấy bài thơ khắc họa về tình dục để tránh thơ in bị ế ẩm. Nhưng anh đã nói là bỏ mấy bài thơ ấy đi thì còn đâu là tuyển tập thơ hay nữa". Anh đã không nhượng bộ, anh nói rằng mình không chịu bất cứ sự trói buộc nào, sẽ tự đi theo con đường của mình. Quả đúng như vậy, cuốn sách không những bán chạy mà còn dành được thành công vang dội không chỉ ở Mỹ mà còn ở Anh và nhiều nơi trên thế giới.

Triết lý nhân sinh 2:

An-mo-xen đã nói: "Cái nhìn thiện kiến luôn giết chết những mầm mống có hy vọng". Để tránh bị chết yểu thì chúng ta ngắm chuẩn, tràn đầy tự tin và dũng cảm, kiên trì đi theo con đường của chúng ta".

3. CHIẾC KẸP LỤA MÀU XANH TRÊN ĐẦU

Bạn bè đều có người yêu nên chẳng ai lại mời Mary hay xấu hổ cả. Cô cứ đi men theo hành lang trông thật buồn bã. Tám biển "hướng dẫn vật khác giới" khiến cô chững lại, đằng sau đó có rất nhiều kẹp lựa bướm sắc sỡ và có dòng chữ: "Màu nào cũng có cả, hãy chọn lấy màu bạn thích".

Mary tần ngần một lúc, dù đã lấy hết dũng cảm nhưng cũng không dám quyết vì không biết mẹ mình có cho đeo chiếc kẹp con bướm bằng lụa sắc sỡ hay không. Đúng là bạn bè cô thường đeo những chiếc nơ con bướm như thế này.

"Cô bé, chiếc này rất hợp với cô đấy". Cô bán hàng nói

"À, không em không thể kẹp những chiếc này". Mary vội đáp nhưng cô thèm được đến gần chiếc kẹp lụa màu xanh.

Cô bán hàng tỏ ra rất ngạc nhiên nói: "Này em, mái tóc vàng của em rất đẹp, đôi mắt xanh long lanh thì em kẹp cái gì chẳng đẹp!"

Có thể là do cô bán hàng nói như vậy nên cô đã kẹp chiếc kẹp lụa màu xanh lên tóc.

"Không phải như vậy, phải kẹp về phía trước một chút". Cô bán hàng nhắc nhở, "Cô bé, em cần phải nhớ rằng nếu em đeo bất cứ cái gì đặc biệt thì chẳng có ai có quyền đeo nó như em. Em cần phải ngẩng cao đầu trong thế giới này". Cô bán hàng nhìn chiếc kẹp tóc màu xanh rồi gật đầu nói: "Tuyệt lắm, nhìn em ai cũng thấy thích đấy!"

"Em sẽ mua cái này". Mary nói. Cô cũng cảm thấy ngạc nhiên vì giọng điệu mình lúc quyết định mua kẹp.

"Em có thể kẹp nó trong bất cứ trường hợp nào, đi chơi, học hành, khiêu vũ..." Cô bán hàng tiếp tục nói. Mary lắc đầu, cô bé trả tiền xong vội chạy ra khỏi cửa hàng. Cô chạy nhanh đến nỗi suýt ngã khi va phải những phụ nữ đang mua hàng trong cửa hàng.

Một lát sau mà cô vẫn sợ run cầm cập vì cô cảm thấy như có người đuổi đằng sau mình, chắc không phải vì chiếc kẹp lụa ấy? Sợ quá. Cô nhìn xung quanh, nghe thấy có người đang gọi mình. Cô bé sợ quá lại chạy, chạy mãi đến một con phố thật xa mới dừng lại.

Thật bất ngờ là trước mặt cô là quán cà phê Carlin. Cô ý thức được rằng ngay từ mới đầu cô đã muốn đến đây.

Đây là nơi các cô gái trong thị trấn đều biết, vì Bater, chàng trai mọi người thích, đều đến đây vào chiều thứ bảy hàng tuần.

Quả nhiên, anh ấy đang ở đó ngồi uống cà phê bên quầy. "Chắc là Suni đã bỏ anh ấy rồi", Mary thầm nghĩ "Cô ấy lại nhảy với người khác rồi".

Mary đến ngồi ở bên kia quầy và gọi một cốc cà phê. Cô cảm thấy Bater đang nhìn mình. Cô ngồi thẳng người, ngẩng cao đầu và cảm thấy, thực sự cảm thấy chiếc kẹp lụa màu xanh ở trên mái tóc.

"Chào Mary!"

"Chào Bater!" Mary tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi, "Anh ở đây bao lâu rồi?"

"Cả đời rồi!" Anh chàng nói "Anh ở đây là chờ em đấy!"

"Nịnh đầm!" Mary nói. Cô cảm thấy kiêu ngạo vì chiếc kẹp lụa màu xanh trên tóc. Lát sau Bater đến ngồi cạnh cô, xem ra anh chàng rất chú ý đến sự có mặt của cô. Anh chàng hỏi: "Kiểu tóc của em đã thay đổi rồi à?"

"Bình thường anh cũng chú ý như vậy sao?"

"Không phải. Anh nghĩ chính là cái kiểu tự tin của em cho thấy anh nên cần chú ý đến cái gì?"

Mary đỏ mặt nói: "Suy nghĩ sâu xa nhĩ?"

"Có lẽ". Anh ấy cười nói, "Nhưng nói thực là anh rất thích cái kiểu tự tin của em đấy".

Khoảng 10 phút sau không ai có thể tin rằng, Bater đã mời cô nhảy. Khi hai người rời khỏi quán cà phê về nhà thì anh ấy đã chủ động đưa cô về nhà.

Về đến nhà Mary rất muốn chạy nhanh đến trước gương để ngắm chiếc kẹp lụa màu xanh trên đầu ra sao. Cô giật mình khi chẳng thấy cái gì trên đầu. Cô đã đánh rơi chiếc kẹp khi va vào người phụ nữ ở trong cửa hàng...

Triết lý nhân sinh 3:

Rất nhiều người thiếu tính tự tin chứ không phải là thiếu sự xinh đẹp. Bạn cần phải nhớ rằng, bản thân sự tự tin đã là một nét đẹp tuyệt vời.

4. BẠN SẼ DỄ DÀNG THÀNH CÔNG KHI CÓ TRẠNG THÁI TÂM LÝ TÍCH CỰC

5 năm trước Stephan kinh doanh nho nhỏ hàng nông cụ và sống một cuộc sống bình thường nhưng rất sỉ diện, tuy nhiên không lý tưởng cho lắm. Căn nhà anh ở quá bé, cũng không có đủ tiền để mua những thứ anh muốn. Vợ anh tuy không than vãn gì, nhưng dĩ nhiên là cô sống không hạnh phúc mà chỉ là chấp nhận số phận đã an bài cho mình như vậy.

Còn trong sâu thẳm đáy lòng Stephan anh luôn bất mãn với mọi thứ. Khi anh ý thức được rằng vợ con yêu quý của mình không được sống cuộc sống tốt đẹp thì trong lòng anh càng đau đớn.

Nhưng ngày nay tất cả đều đã thay đổi. Hiện nay anh đã có một ngôi nhà rộng hơn 2 mẫu Anh. Hai vợ chồng anh không còn phải lo tiền cho con theo học đại học, vợ anh mua quần áo cũng không còn cảm giác tội lỗi nữa. Mùa hè năm sau cả nhà anh sẽ đi du lịch ở châu Âu. Bây giờ anh đã sống một cuộc sống chân thực.

Anh Stephan nói: “Tất cả những điều này thay đổi là vì tôi đã biết tận dụng sức mạnh của niềm tin. 5 năm trước tôi nghe nói ở Detroit có kinh doanh hàng nông cụ, mà lúc ấy chúng tôi lại sống ở Cleveland. Tôi đã quyết định thử và mong kiếm được thêm chút tiền. Tôi đến Detroit vào một buổi sáng sớm ngày chủ nhật, nhưng công ty mà tôi muốn đàm phán yêu cầu phải đợi đến thứ hai. Sau bữa cơm tối, tôi ngồi ở khách sạn trầm ngâm suy nghĩ bỗng nhiên thấy mình thật đáng ghét. “Tại sao nhỉ! Tại sao mình lại luôn thất bại?”

Bản thân anh cũng không biết ngày hôm ấy cái gì đã thôi thúc anh làm một việc: Anh đã ghi lại toàn bộ tên những người mà anh quen biết trong mấy năm nay nhưng luôn vượt xa anh về mọi mặt. Họ đều là những người có quyền, có tiền, trong đó có hai chủ nông trại bên cạnh nhà anh nhưng hiện nay họ đã chuyển đến một nơi xa và tốt hơn rồi, lại còn những người đã từng làm việc cùng anh và cuối cùng là cậu em rể.

Anh đã tự hỏi mình: Tại sao những người này lại có ưu thế như vậy? Anh so sánh trí thông minh của mình với họ và anh thấy họ đâu có thông minh hơn mình; anh cũng có trình độ giáo dục giống như họ, mọi thứ khác họ đều không có ưu thế gì hơn anh. Cuối cùng thì anh đã nghĩ ra một nguyên nhân thành công khác là tính chủ động. Anh phải thừa nhận rằng, bạn bè luôn chiến thắng mình ở điểm này.

Thoáng cái mà đã hơn 3 giờ đêm rồi, nhưng đầu óc anh vẫn tỉnh táo lắm. Lần đầu tiên anh phát hiện ra nhược điểm của mình. Anh đã giải phẫu mình rất triệt để, phát hiện thiếu tính chủ động chính là vì sâu trong đáy lòng anh không hề coi trọng bản thân mình.

Anh ngồi đó cả đêm liền và nghĩ lại quá khứ. Qua những chuyện trong quá khứ anh mới thấy mình thực sự thiếu tự tin. Trước kia anh chỉ thấy mình tự chuốc lấy phiền muộn, cái gì cũng nói là mình không thể làm được... Anh luôn thể hiện sở đoản của mình và những gì anh làm giường như là thể hiện giá trị hèn kém của mình.

Cuối cùng anh đã hiểu ra: Nếu ngay bản thân mình cũng không tin mình thì sẽ chẳng có ai tin mình. Anh đã quyết định: "Mình luôn cho mình là một công dân loại hai, từ nay về sau mình sẽ không bao giờ nghĩ như vậy nữa".

Sáng sớm ngày hôm sau anh đã tự tin với niềm tin như vậy đấy. Anh đã âm thầm thử thách niềm tin của mình thông qua lần bàn bạc với công ty này. Trước khi bàn bạc anh mong muốn mình có đủ dũng cảm đề đòi lương từ 700 đến 1000 USD. Nhưng sau khi nghĩ lại anh thấy giá trị của mình rồi, mục tiêu là phải 3500 USD.

Cuối cùng anh đã đạt được mục đích của mình và anh đã thành công.

Triết lý nhân sinh 4:

"Trên thế giới này có rất nhiều khó khăn được hoàn thành bởi những người tràn đầy niềm tin. Nếu bạn có sự tự tin mạnh mẽ thì thành công đang đến gần bạn đó".

5. ĐIỀU QUAN TRỌNG NHẤT CỦA CON NGƯỜI CHÍNH LÀ NỘI TÂM CỦA HỌ

Chuông đồng hồ reo vang, lại một buổi sáng chủ nhật. Brun định ngủ cố một chút nhưng cảm thấy mình có lỗi nên anh đã dậy và đến Nhà thờ làm lễ.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế gần tường. Linh mục bắt đầu cầu nguyện, anh cúi đầu nhắm mắt lại nhưng bỗng nhiên thấy giày của người đàn ông ngồi cạnh chạm vào giày mình, anh thở dài. Anh nghĩ: Sao thế nhỉ? Người ngồi bên có đủ chỗ rồi sao mà giày vẫn chạm vào nhau nhỉ? Anh cảm thấy lo lắng vô cùng, nhưng người đàn ông ngồi bên không nhận ra điều ấy.

Buổi cầu nguyện bắt đầu: "Cha của chúng ta..." Linh mục bắt đầu... Anh trầm nghĩ trong lòng: "Người đàn ông này chẳng tự giác gì cả, giày vừa bẩn vừa cũ, lại còn bị thủng nữa chứ!"

Linh mục vẫn tiếp tục cầu nguyện... "Cảm ơn sự chúc phúc của người!" Người đàn ông ngồi bên cạnh khẽ khàng nói, "A men!"

Anh cố tập trung suy nghĩ để cầu nguyện nhưng vẫn nghĩ về đôi giày ấy. Anh nghĩ: "Lẽ nào chúng ta đi Nhà thờ không nên ăn mặc đẹp nhất hay sao?" Anh liếc nhìn đôi giày của người đàn ông ngồi bên cạnh và trầm nghĩ chắc chắn người đàn ông này không phải như vậy.

Buổi cầu nguyện kết thúc, mọi người đồng thanh hát thánh ca, người đàn ông bên cạnh tự hào hát rất to, còn giọng cao tay nữa chứ. Anh Brun nghĩ rằng chắc chắn Chúa trên trời sẽ nghe được tiếng của mình. Lúc quyên góp anh trịnh trọng bỏ séc vào trong thùng công đức, còn người đàn ông ngồi bên cạnh thò tay vào túi loay hoay một hồi mới bỏ vài đồng tiền xu kêu leng keng vào trong thùng.

Lời cầu nguyện của Linh mục đã làm rung động anh Brun và chắc chắn là người đàn ông ngồi bên cạnh cũng cảm động như anh vì anh thấy người đàn ông này khóc.

Buổi lễ cầu nguyện kết thúc mọi người vui mừng chào đón những người bạn mới để họ cảm thấy ấm cúng. Anh Brun rất muốn được làm quen với người đàn ông ngồi bên, nghĩ vậy anh quay sang bắt tay người đàn ông này.

Người ngồi bên cạnh anh là người đàn ông da đen có tuổi, đầu tóc rối bời, nhưng anh vẫn cảm ơn vì ông đã đến Nhà thờ. Người đàn ông ngồi bên cảm động đến rơi nước mắt, ông nói: "Tôi tên là Richard, rất vui mừng được làm quen với anh, anh bạn của tôi!"

Người đàn ông này lau mắt và nói: "Tôi đến đây được mấy tháng rồi, anh là người đầu tiên nói chuyện với tôi đây. Tôi biết, tôi không thích hợp với mọi người, nhưng tôi đã cố gắng xuất hiện ở đây với bộ dạng tốt nhất rồi. Sáng sớm chủ nhật nào tôi cũng dậy sớm, lau chùi giày và đi quãng đường dài đến đây nên giày đã bẩn lại càng bẩn hơn, đã rách lại càng rách hơn". Anh Brun thấy nhói đau trong lòng và cố nuốt nước mắt vào trong.

Người đàn ông lên tiếng xin lỗi anh: "Tôi ngồi gần anh quá. Khi anh đến tôi biết nên nhìn anh

một cái, hỏi anh một câu, nhưng tôi nghĩ là khi giấy chúng ta chạm vào nhau thì có lẽ là trái tim của chúng ta đã hoà quyện vào với nhau rồi".

Khi ấy anh Brun nghĩ mình có nói gì đi nữa thì cũng chẳng có ích, im lặng một lát anh nói: "Đúng vậy, đôi giấy của anh đã làm rung động trái tim tôi. Anh đã dạy cho tôi biết quan trọng nhất của con người là nội tâm của họ chứ không phải là vẻ bề ngoài".

Còn nửa câu nói nữa anh không nói ra mà tại sao người đàn ông da đen này lại nghĩ ra được. Từ tận đáy lòng anh thấy vô cùng cảm ơn đôi giấy vừa bắn, vừa rách của người đàn ông da đen vì nó đã làm cho linh hồn của anh rung động thật sự.

Triết lý nhân sinh 5:

"Điều quan trọng nhất của con người chính là nội tâm của họ chứ không phải là vẻ bề ngoài. Có trạng thái tâm lý tốt đẹp thì mới có thể phá tan được mọi khó khăn, trở ngại cho dù khó khăn ấy nảy sinh ra từ hoàn cảnh tự nhiên hay là những người quanh bạn".

6. TIN HAY KHÔNG TIN

Có một diễn viên xiếc rất giỏi. Một lần anh tham gia biểu diễn đi trên sợi dây sắt nối hai bên vách núi hiểm trở. Diễn viên xiếc này đã giơ hai tay và chậm chậm tiến về mục tiêu phía trước rất thuận lợi. Anh đã biểu diễn rất thành công và được khán giả đứng dưới chân núi vỗ tay nhiệt liệt.

"Tôi biểu diễn lần nữa nhưng lần này tôi sẽ trói hai tay mình lại, các bạn có tin là tôi có thể làm được không?" Anh diễn viên xiếc đã nói với mọi người. Đi trên sợi dây cần phải lấy thăng bằng bằng đôi tay, nếu đã trói tay thì sao nhỉ? Ai cũng muôn biết kết quả nên đều nói: "Chúng tôi tin là anh sẽ làm được vì anh là người giỏi nhất mà!" Anh diễn viên xiếc này đã trói tay lại và chậm chậm đi trên sợi dây ... anh đã thành công... mọi người đều vỗ tay khen ngợi rầm rộ. Nhưng không ngờ anh lại nói với mọi người: "Tôi sẽ biểu diễn lần nữa nhưng lần này sẽ trói tay và bịt mắt lại. Mọi người có tin là tôi đi được không?" Mọi người đều nói: "Chúng tôi tin anh! Anh là người giỏi nhất nên chắc chắn anh sẽ làm được!"

Anh diễn viên xiếc lại bịt mắt, trói tay đi trên dây rất bình thản và anh đã thành công. Mọi người ở dưới đều nín thở và lo cho anh thoát cả mồ hôi.

Buổi biểu diễn vẫn chưa kết thúc. Anh diễn viên xiếc bế một đứa bé trai nói: "Đây là con trai tôi, tôi sẽ cho cháu ngồi trên vai và bịt mắt, trói tay đi qua đầu dây bên kia, các bạn có tin là tôi làm được không?"

Mọi người đều nói: "Chúng tôi tin chứ! Anh là người giỏi nhất mà! Chắc chắn là anh sẽ đi qua được!"

"Mọi người tin tôi thực chứ?" Anh diễn viên xiếc hỏi lại.

"Chúng tôi tin anh thật mà!" Mọi người đều nói

"Tôi hỏi lần nữa là mọi người thực sự tin tôi thật không?"

"Có chứ, chúng tôi tin anh tuyệt đối! Anh là người giỏi nhất mà!" Mọi người đều lớn tiếng nói.

"Vậy thì tốt, nếu mọi người đã tin tôi thì tôi sẽ đặt con trai tôi xuống và thay bằng con của các

bạn, các bạn có đồng ý không?" Anh diễn viên xiếc nói.

Khi ấy mọi người đều im phăng phắc, không ai dám nói mình tin nữa rồi.

Triết lý nhân sinh 6:

"Trong cuộc sống thực tế, nhiều người nói: Tôi tin tưởng vào bản thân mình, tôi là người tuyệt vời nhất! Nhưng khi chúng ta đang giờ cao khẩu hiệu này thì liệu chúng ta có tin tưởng bản thân mình thực sự hay không? Chúng ta có vứt bỏ khẩu hiệu này khi ra khỏi cửa hay là gặp khó khăn hay không?"

Nhưng chỉ có thực sự tin tưởng vào bản thân mình thì mới khiến cho người khác tin tưởng bạn".

7. CẦN PHẢI THOÁT KHỎI VIỆC DỰA DẪM VÀO BẠN BÈ

Diana ngồi trong phòng khách giờ nắm tay tức giận hét lớn: "Mình không bao giờ thay đổi được, mình cứ sai lầm hết lần này đến lần khác".

Cô nói như vậy vì cô luôn nghe theo lời khuyên của cô bạn gái Caron làm cái này làm cái nọ. Lần này cô cũng nghe ý kiến của cô ấy nên đã dán lên tường bếp giấy dán tường màu trắng hồng mới nhất. "Chúng tôi đã cùng nhau đi chọn mua giấy này vì cô ấy thích loại này và còn nói rằng màu giấy này sẽ khiến cho gian phòng sống động hẳn lên. Tôi đã nghe lời cô ấy. Nhưng bây giờ thì tôi phải nấu nướng trong gian nhà lao ấy. Tôi ghét nó! Tôi không tài nào quen nổi màu giấy ấy". Cô ấy cảm thấy thật khó chịu vì vừa tốn tiền mà lại không thể thay đổi được trong chốc lát.

Cô Diana không chỉ bực mình vì giấy dán tường mà cô còn tức giận mình đã bị chịu sự bó trí của cô bạn Caron. Cũng chính là Caron, cô ấy nói là con trai Diana mập quá cần phải ăn kiêng để giảm cân. Cô ấy còn nói nhà của Diana quá nhỏ và đã khiến cô mất một khoản tiền kha khá vào việc này.

Vấn đề quan trọng nhất của cô lúc này là phải biết học cách tôn trọng ý kiến của mình. Trước kia ý kiến của cô luôn bị Caron thăm tra hoặc là những người bạn tương tự như Caron kiểm tra. Sau này cô cũng đã có tiến bộ, cho dù Caron có nói là đôi giày "quá cao, quá đắt" thì cô vẫn cứ mua đôi giày ấy. Diana nhớ lại: "Suýt nữa thì tôi đã bị cô ấy thuyết phục. Nhưng tôi vẫn cứ mua đôi giày ấy vì tôi thích. Bạn có thể tưởng tượng ra lúc ấy sắc mặt của Caron khó coi như thế nào!" Thú vị nhất là cuối cùng Caron cũng mua cho mình một đôi giày hết như vậy vì kiểu rất thời trang.

Bây giờ cô điều chỉnh là giới hạn quan hệ với một người phụ nữ khác. Cô vẫn coi Caron là cô bạn thân tốt của mình.

Tuy nhiên không phải ai cũng có những người bạn tương tự như vậy, có trường hợp lại có người thích được bạn bè không chế vì không có chủ kiến, dựa dẫm vào bạn bè, nhưng quá dựa dẫm thì sẽ bị bạn bè ghét.

Suna là một cô gái trẻ trung, cô bằng lòng để bạn bè thu xếp cuộc sống cho mình. Cô khác với Diana là vì cô chủ động đề nghị mọi người không chế mình. Thùng rác trong máy tính đầy cô cũng phải gọi điện cho cô bạn gái Masha dọn như thế nào. Nhiều khi không biết ăn gì vào buổi tối thì cô cũng gọi điện hỏi ý kiến cô bạn Masha. Cô bạn Masha như là mẹ cô vậy cho đến mãi một hôm có sự việc xảy ra. Hôm ấy con trai Masha chơi bị ngã nên phải khâu ở mũi. Cô đang rất xót con thì cô bạn gái Suna lại gọi điện đến nhờ giúp đỡ. Do rất mệt mỏi và buồn nên cô đã tức giận hét to: "Trời ạ! Chẳng nhẽ cậu không thể nghĩ cách cho bản thân? Lần này cậu phải tự nghĩ đi!" Nói rồi cô gác điện thoại luôn.

Suna không hiểu tại sao bạn mình lại từ chối, cô còn nói: "Tôi cứ nghĩ Masha là bạn tôi cơ đấy".

Bạn thấy đấy, quá dựa dẫm sẽ làm tổn thương mối quan hệ bạn bè. Bạn cần phải hiểu rằng, quan hệ bạn bè là quan hệ song phương, bố mẹ đâu phải là bố mẹ, họ không có nghĩa vụ phải hướng dẫn và bảo vệ bạn. Họ có thể ủng hộ, giúp đỡ bạn nhưng không thể làm thay đổi được bạn. Họ chẳng qua chỉ là bạn bè của bạn mà thôi. Bạn không thể ra quyết định được, thiếu chủ kiến sẽ khiến bạn bị ảnh hưởng bởi những ý kiến đúng đắn hoặc sai lầm của bạn bè. Do vậy, bạn nên phải lập tức quyết định rời xa sự dựa dẫm vào bạn bè.

Triết lý nhân sinh 7:

"Cần phải sống bình đẳng với bạn bè, có đi thì có lại, giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng cần phải thoát khỏi việc dựa dẫm vào bạn bè, và cũng không cần việc gì cũng phải lo lắng, nghĩ cho bạn bè".

8. RƯỢU KHÔNG PHẢI LÀ NƯỚC

Một người uống rượu nhiều quá, say khướt, hành động lung tung bị kiện ra toà. Người này thấy mình sẽ bị quan toàn phạt vì tội uống rượu say liền nói:

"Trước hết tôi muốn nêu vài câu hỏi với quan toà".

"Anh cứ hỏi!"

"Nếu tôi muốn ăn táo thì như vậy có xấu không?"

"Không có gì xấu cả". Quan toà đáp.

"Nếu tôi muốn uống nước thì có tội không?"

"Không có tội".

"Tôi muốn nằm tắm nắng thì có phạm pháp không?"

"Tất nhiên là không". Quan toà nói.

"Thế thì tại sao táo để ngâm trong nước dưới ánh mặt trời để nấu thành rượu thì ngài nói là có tội và cấm uống rượu cơ chứ? Uống rượu này ngài cho rằng đã vi phạm pháp luật đúng không?" Người đàn ông này chất vấn.

Quan toà nghĩ rồi im lặng không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tôi sẽ hỏi anh vài câu nhé. Nếu tôi hắt nước vào anh thì anh có bị ốm không?"

"Chắc chắn là không rồi!" Người này trả lời.

"Nếu tôi đổ ít đất lên đầu anh thì có làm anh bị tàn phế không?"

"Chắc chắn là không!"

"Vậy thì tôi lấy đất nặn thành gạch rồi phơi dưới ánh nắng mặt trời rồi đập vào đầu anh thì có sẽ hậu quả gì nhỉ?"

"Gạch sẽ đập vỡ đầu tôi, có thể làm tôi chết!" Người này trả lời.

"Thế thì được rồi". Quan toà nói: "Anh nhắc đến loại rượu kia cũng như vậy cả thôi. Nước và đất nung thành gạch sẽ đập vỡ đầu người ta, rượu và men táo nấu thành rượu uống vào sẽ khiến cho con người gây sự lung tung, vi phạm pháp luật".

Triết lý nhân sinh 8:

"Đối diện với người đối trá bạn cũng không nên vội vàng, cũng không cần phải tức giận, chỉ cần học cách của đối phương, tức là đá bóng để chân đối phương là đủ. Tức là đi với bụi thì mặc áo cà sa và đi với ma thì mặc áo giấy".

9. TRONG BẤT CỨ TÌNH HUỐNG NÀO CŨNG CẦN PHẢI DUY TRÌ VÀ BẢO VỆ LÒNG TỰ TRỌNG CỦA NHÂN CÁCH

Mẹ anh Bland qua đời khi anh lên 7 tuổi, và anh có mẹ kế năm anh 11 tuổi.

Thoạt đầu anh không thích bà mẹ kế này. Trong khoảng hai năm gì đó anh không hề gọi người phụ nữ này là "mẹ". Cũng chính vì việc này mà có lần anh đã bị bố đánh cho tơi bời. Nhưng càng như vậy thì tình cảm của anh càng đóng kín lại. Lần đầu tiên anh gọi bà ấy là mẹ là lần bị bà ấy đánh lần đầu tiên.

Một buổi trưa, anh đi ăn trộm nho nhà hàng xóm bị người ta bắt được bắt quỳ đến bao giờ người nhà đến đón về mới thôi. Đúng lúc ấy thì mẹ kế của anh bắt gặp, bà đã xông lên trước kéo anh dậy và nói với người hàng xóm: "Anh thật quá đáng!"

Bình thường anh rất sợ bà ấy nên hôm ấy anh mắc lỗi nên sợ run bần bật. Mẹ kế của anh là một người sống nội tâm, ít nói nên hôm nay bà như vậy khiến cho hàng xóm cũng phải ngạc nhiên. Còn anh thì đây là lần đầu tiên anh thấy mẹ kế của mình thể hiện tình cảm.

Về đến nhà bà đã đánh cho anh hai cái thật đau và còn nói: "Mẹ đánh con không phải vì con ăn trộm nho, mẹ biết đứa trẻ nào cũng nghịch ngợm cả. Nhưng người ta bắt con quỳ mà con quỳ thật thì con đã đánh mất nhân cách của mình? Con đã bất chấp cả lòng tự trọng của con người như vậy thì làm sao sau này thành người được? Sau này liệu sẽ làm được việc gì?" Bà nói đến đấy thì khóc thút thít. Lúc ấy anh mới 13 tuổi nhưng những lời nói của bà đã khiến anh vô cùng xúc động. Anh đã ôm chặt đôi vai của người mẹ kế và hét lớn: "Mẹ ơi, sau này con sẽ không như vậy nữa".

Triết lý nhân sinh 9:

"Một con người có thể mắc sai lầm nhưng không thể đánh mất lòng tự trọng. Chỉ cần bạn bảo vệ được lòng tự trọng của mình thì sẽ không đánh mất niềm tin, cuộc đời mới không bị sa sút. Như vậy mới có thể khắc phục muôn vàn khó khăn, dành được thắng lợi huy hoàng của cuộc đời".

10. ANH COI THƯỜNG TÔI THÌ TÔI CÀNG COI THƯỜNG ANH

Nhà thơ Ucraina tên là Tage Secpukin sinh ra trong một gia đình nông nô năm 1814. Sau này ông đã chuộc được thân và đã biết được rất nhiều bài thơ ca cách mạng vang dội trên thảo nguyên

Orenburg. Ông là một người vui tính nhưng sống rất quật cường, luôn coi thường những kẻ quyền quý. Ông rất thích được theo những ngư dân chèo thuyền ra khơi bắt cá và ngồi trong những quán nhỏ.

Một lần ông đã gặp một người quý tộc. Hai người đã nói chuyện với nhau nhưng khi chia tay người này đã chìa tay ra nhưng chỉ là một ngón thôi và nói: "Khi tôi bày tỏ lòng tôn kính với người có địa vị tương xứng với mình thì tôi sẽ giơ cả hai tay, nhưng với người thấp hơn tôi một bậc thì tôi sẽ giơ bốn ngón tay, thấp hơn bậc nữa thì giơ ba ngón tay, thấp hơn nữa thì giơ hai ngón tay còn đối với mọi người còn lại thì chỉ giơ một ngón tay".

Tage Secpukin cười nói; "Tôi là nông dân, không có chức tước gì thì phải làm sao đây? Thưa Ngài, tôi chỉ có thể giơ nửa ngón tay với Ngài". Nói rồi ông kẹp ngón cái vào giữa ngón trỏ và ngón giữa để lộ nửa đốt tay hướng về phía người quý tộc.

Anh coi thường tôi thì tôi càng coi thường anh, ông đã chủ động giơ nửa ngón tay về phía đối phương cho thấy ông coi đối phương còn thấp kém hơn mình nhiều.

Triết lý nhân sinh 10:

"Con người sống ở trên đời trước hết cần phải biết tự trọng, thương yêu bản thân mình. Quyết không được cúi đầu trước sự khinh miệt, mà cần phải kiên quyết đấu tranh trước những thế lực mạnh mẽ thì mới được mọi người kính trọng".

II. HÃY GIỮ LẤY BẢN SẮC CỦA MÌNH

Elida ngay từ nhỏ đã là người đặc biệt nhạy cảm và hay bên lên. Cô có thân hình béo tốt, khuôn mặt thì trông béo hơn hẳn vì cô bị béo mặt. Mẹ Elida là một người phụ nữ cổ hủ, bà cho rằng quần áo đẹp thật vớ vẩn. Bà luôn nói với Elida rằng: "Quần áo thì cần mặc rộng thì mới đẹp, quần áo chật rất dễ rách". Cô đã mặc quần áo theo sự dẫn dắt của người mẹ khó tính này. Do vậy, cô cũng không bao giờ đi học ngoại khoá, thậm chí là không học môn thể dục cùng những người bạn khác. Cô quá xấu hổ, cảm thấy mình "khác hẳn" với mọi người, không được mọi người yêu quý.

Khi lớn lên, cô lấy một người đàn ông hơn mình vài tuổi, nhưng cô cũng không có gì thay đổi. Gia đình nhà chồng cô rất tốt, họ luôn tự tin với gia đình của mình. Elida đã cố gắng hết sức để giống như họ, nhưng cô không làm được điều ấy. Họ đã làm rất nhiều việc để cô sống cởi mở hơn nhưng càng như vậy thì cô càng co mình vào trong chiếc vỏ ốc. Cô trở thành một người hay sợ hãi, tránh né tất cả mọi người. Tình hình xấu đến nỗi là cô sợ nghe thấy tiếng chuông cửa. Elida biết rằng mình là kẻ thất bại nhưng cô rất sợ chồng phát hiện ra điều đó. Vì vậy, cô luôn tỏ ra vui vẻ những khi hai người xuất hiện ở những nơi công cộng, nhưng kết quả là thể hiện hơi thái quá. Mỗi khi việc xảy ra thì cô lại buồn đến mấy ngày liền. Cuối cùng thì sự buồn chán ấy khiến cô cảm thấy sống tiếp tục chẳng có ý nghĩa gì và cô bắt đầu nảy ra ý nghĩ tự sát.

Cuối cùng thì điều gì đã thay đổi cuộc sống của người phụ nữ buồn chán này? Đó chỉ là một câu nói buột mồm. Một câu nói buột mồm đã thay đổi cả cuộc sống của cô, biến cô trở thành một con người hoàn toàn khác.

Một hôm, mẹ chồng cô nói chuyện với cô về việc bà đã dạy dỗ con cái mình như thế nào. Bà nói: "Dù có việc gì xảy ra thì mẹ cũng yêu cầu chúng phải giữ lấy bản sắc của mình".

"Giữ lấy bản sắc!" Chính là câu nói này đây! Trong giây phút cô mới nhận ra tại sao mình lại đau khổ, đó chính là vì cô cố thử đóng những mẫu người không thích hợp với mình.

Cô nói: "Trong một đêm mà tôi đã thay đổi hoàn toàn. Tôi bắt đầu gìn giữ bản sắc của mình.

Tôi thử nghiệm cứu cá tính, ưu điểm của mình, cố học những kiến thức mới mẻ về màu sắc, cách ăn mặc và chọn cách mặc phù hợp với cách của mình. Tôi chủ động kết bạn với mọi người, tham gia các hoạt động tập thể. Mỗi lần tôi phát biểu là một lần tăng thêm niềm tin cho tôi. Hôm nay tôi không thể ngờ rằng tôi vui vẻ như vậy. Khi dạy dỗ con cái tôi luôn đúc kết kinh nghiệm của mình: "Dù việc gì xảy ra thì cần phải giữ lấy bản sắc của mình".

Triết lý nhân sinh 11:

"Muốn có cuộc sống vui vẻ hơn thì điều quan trọng nhất là phải giữ lấy bản sắc của mình. Bạn chỉ có thể hát bài hát của mình, vẽ bức tranh của mình, bạn chỉ có thể làm một con người đã được đúc kết từ chính kinh nghiệm của mình, hoàn cảnh và gia đình mình. Dù xấu hay tốt thì bạn cần phải tạo cho mình một vườn hoa nhỏ; dù xấu hay tốt thì bạn cũng phải dạo khúc nhạc cuộc sống bằng chính tiếng nhạc của mình".

CHƯƠNG II

KHÔNG ĐƯỢC QUÊN THÂN PHẬN CỦA MÌNH

12. MỈM CƯỜI CÓ THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC CUỘC SỐNG CỦA BẠN

William Stanhe đã kết hôn được 18 năm. Trong cả quãng thời gian này, từ lúc sáng dậy đến khi đi làm anh rất ít khi mỉm cười hoặc là nói gì với vợ. Anh luôn cảm thấy mình là một người buồn chán nhất Broadway.

Sau này, trong khi tham dự khoá tập huấn ngắn hạn thì anh được yêu cầu cần phải mỉm cười và phát biểu kinh nghiệm của mình. Anh đã thử mỉm cười một tuần xem sao.

Bây giờ khi đi làm anh luôn mỉm cười với người trực thang máy và nói câu: "Xin chào buổi sáng!"; chào cán bộ thường trực bằng nụ cười mỉm; mỉm cười với cô bán vé xe bus; mỉm cười khi giao dịch mà từ trước đến giờ anh chưa bao giờ làm như vậy.

Anh nhanh chóng nhận ra ai cũng mỉm cười đáp lại mình. Anh vô cùng vui vẻ đối xử với những người hay than vãn. Một mặt anh lắng nghe họ than vãn, mặt khác thì mỉm cười vui vẻ và như vậy vấn đề nhanh chóng được giải quyết ôn hoà. Anh nhận ra rằng mỉm cười đã đem đến cho mình thêm rất nhiều thu nhập, hàng ngày đem đến cho mình rất nhiều tiền.

Phòng anh chỉ có hai người, anh và một chàng thanh niên trẻ trung, đó là một chàng trai được nhiều người quý mến. Anh đã kể cho chàng trai biết mình đã có được những gì từ khi biết mỉm cười, đồng thời anh cũng nói rằng anh rất vui vì những gì mình đã có được ấy. Bạn có biết chàng trai nói gì không? Chàng trai đã nói rằng: "Thoạt đầu ở chung phòng làm việc với anh, em cho rằng anh là người hay buồn bực, nhưng đến giờ em nghĩ rằng khi anh mỉm cười trông anh thật hiền lành".

Nụ cười của bạn chính là đại diện cho ý nghĩ tốt đẹp của mình, nụ cười của bạn sẽ soi sáng những người nhìn thấy nó. Nụ cười của bạn giống như mặt trời xuyên qua mây đen đối với những người suốt ngày nhăn nhó, mặt mày buồn bã, chẳng buồn quan tâm đến ai. Nụ cười sẽ giúp hoá giải áp lực của cấp trên, khách hàng, thầy cô giáo, bố mẹ và con cái... Giúp cho mọi người hiểu được rằng tất cả đều có hy vọng và thế giới này luôn tràn đầy niềm vui.

Triết lý nhân sinh 12:

"Mỗi người trên thế giới này đều theo đuổi hạnh phúc, có một biện pháp đáng tin cậy để có được hạnh phúc là kiểm soát được những suy nghĩ của mình. Hạnh phúc không phải là dựa vào tình trạng bên ngoài mà là dựa vào tình trạng bên trong. Cần nhớ rằng: Mỉm cười có thể thay đổi được cuộc sống của bạn. Nếu bạn không thích mỉm cười thì làm sao nhỉ? Vậy thì cần phải ép mình mỉm cười vậy. Nếu bạn ở một mình thì hãy huýt sáo, lắng bầm một bản nhạc nào đó, những biểu hiện ấy cho thấy bạn đã rất vui vẻ như vậy thì bạn sẽ cảm thấy vui hơn nhiều".

13A. CHUYẾN XE LIÊN TỈNH CŨNG CÓ THỂ NẢY SINH ĐƯỢC TÌNH HỮU NGHỊ

Vợ chồng tôi trước kia luôn cho rằng, không thể thiết lập tình hữu nghị giữa những người không hề quen biết nhau. Bao nhiêu năm qua, sáng nào chúng tôi cũng ngồi xe bus vào trong thành phố với những người không quen biết và cuối cùng đã thay đổi triệt để cách suy nghĩ của chúng tôi.

Chuyến xe bus vào trong thành phố luôn xuất phát từ khi mọi người còn chưa tỉnh hẳn ngủ. Dù trời mưa lất phất, gió bão hay là nóng nực thì đều như vậy. Chúng tôi chỉ muốn xe chạy thật nhanh đến nơi mình cần đến, điều này quan trọng hơn nhiều so với việc tìm hiểu những người mình không quen biết.

Có một người phụ nữ trung niên lại không nghĩ như vậy. Qua cách ăn mặc của cô thì thấy cuộc sống nghèo túng, tần tiện. Nhưng ngày nào cô cũng không quên đem cho anh chàng lái xe trẻ tuổi một cốc cà phê nóng bốc khói nghi ngút.

Lại còn có một người đàn ông thấp béo nữa chứ. Ngày nào đi vào trong thành phố người đàn ông này cũng mua một tờ báo ngày. Một hôm định bước lên xe thì anh bị ngã vì trượt chân. Mọi người trên xe vội chạy xuống, mỗi người một tay một chân đỡ anh dậy. Lại có người gọi xe cấp cứu. Xe cấp cứu đến chuyển người đi thì có người phát hiện thấy tờ báo ấy rơi trên cái rãnh nước. Anh lái xe liền lái xe đuổi kịp chiếc xe cấp cứu và ném nó vào xe qua cửa sổ.

Đến mấy tháng liền chúng tôi thấy vô cùng thất vọng vì không thể kết bạn được với người phụ nữ ít nói ngồi ghế đằng trước. Một tối hai vợ chồng tôi bước vào một quán ăn nhỏ bên đường thì thấy người phụ nữ ấy, đó là một khuôn mặt khắc khổ. Chúng tôi quay sang bà gật đầu thay cho lời chào giống mọi hôm thì thấy khuôn mặt bà bộc lộ tình cảm như gặp người quen biết, cô nói lấp bắp vài câu. Đến lúc ấy chúng tôi mới hiểu là cô ấy bị nói lắp. Cô có một người con trai bị thiểu năng trí tuệ phải đưa vào viện điều trị. Sáng nào cũng vào viện thăm con là việc quan trọng nhất của cô trong ngày. Gặp gỡ vô tình trong quán ăn khiến cô ấy thấy rằng "Chúng ta cùng san san sẻ tình cảm hữu nghị".

Sáng sớm ngày chủ nhật người phụ nữ trung niên ấy lại lên xe bus. Cô vẫn ngồi vào chiếc ghế mọi hôm, vẫn đi con đường ấy và mang theo cốc cà phê ấy. Chỉ có điều đặt trước mặt anh lái xe không chỉ là cốc cà phê nóng mà chuyến xe bus đã trở thành một gia đình rất thân thiết.

Triết lý nhân sinh 13a:

"Rất nhiều người cảm thấy ngại ngùng khi tiếp xúc với người lạ. Thực ra, chỉ cần bạn dừng cảm giác đôi tay mình ra trước thì đối phương sẽ có những đền đáp nhiệt tình".

13B. HÃY HỌC CÁCH LẮNG NGHE NẾU MUỐN ĐƯỢC MỌI NGƯỜI YÊU QUÝ

Anh Robert thấy rằng anh Oem là một người đàn ông được rất nhiều người quý mến. Lúc nào anh cũng được mọi người mời mọc đi ăn uống, khiêu vũ.

Một tối đến nhà bạn dự tiệc chúc mừng, anh vô tình thấy anh Oem đang ngồi ở góc khuất với một cô gái xinh đẹp. Anh vô cùng tò mò và cứ đứng từ xa quan sát họ. Anh thấy cô gái xinh đẹp ấy nói mãi nói mãi còn anh Oem hình như chẳng nói câu nào. Chỉ thấy anh ấy mỉm cười và gật đầu ra

chùng rất tâm đắc. Mấy tiếng sau anh thấy họ đứng lên chào vợ chồng chủ nhà ra về.

Ngày hôm sau, anh gặp anh Oem không kiềm chế được trí tò mò hỏi ngay: "Tôi qua tôi thấy cậu ngồi nói chuyện với cô gái rất xinh đẹp ở nhà anh John. Hình như cô ấy đã bị cậu hớp hồn rồi thì phải. Cậu làm thế nào để cô ấy chú ý đến cậu đây?"

"Đơn giản thôi!" Anh Oem nói, "John đã giới thiệu cô gái ấy cho tớ và tớ chỉ nói 'Em có một làn da tuyệt đẹp. Em làm thế nào để giữ được làn da đẹp như vậy trong mùa đông? Em đã đi đâu làm đẹp, Naury hay là Thụy Điển?'"

"Em đã đi Naury!" Cô ấy nói "Phong cảnh ở Naury đẹp như trong tranh!"

"Em có thể nói cho anh biết nó đẹp như thế nào không?" Tôi nói.

"Tất nhiên là được". Cô ấy nói. Thế là chúng tôi đã tìm một góc yên tĩnh và lắng nghe cô ấy nói về Naury gần hai tiếng đồng hồ.

"Sáng nay cô ấy đã gọi điện cho tôi và nói rằng cô ấy rất thích ở bên cạnh tôi. Cô ấy cũng nói rằng cô ấy rất muốn gặp lại tôi vì tôi là một người bạn trò chuyện vô cùng thú vị. Nhưng nói thực cả tôi hôm ấy tôi có nói gì đâu".

Bạn đã nhận ra được bí quyết anh ấy được mọi người yêu quý chưa? Rất đơn giản, anh luôn để cho mọi người tự nói về bản thân họ. Anh luôn nói với mọi người "Hãy nói cho tôi biết tất cả!". Điều này đủ để kích thích người ta nói về bản thân họ hàng tiếng đồng hồ. Mọi người quý mến anh Oem là vì anh luôn quan tâm, chú ý đến họ.

Triết lý nhân sinh 13b:

"Nếu bạn muốn mọi người đều thích mình thì đừng bao giờ nói về mình, mà cần để người ta nói về đam mê, sự nghiệp, thành công, con cái... của họ."

Để người ta nói về chính họ và im lặng lắng nghe thì dù bạn có đi đến đâu cũng được mọi người quý mến."

I4. LỜI NÓI CỨNG VÔ CÙNG QUAN TRỌNG

Một thợ cắt tóc đồng ý nhận dạy cắt tóc cho một chàng trai trẻ. Anh học trò sau ba tháng học cắt tóc thì ngày hôm nay chính thức đứng cắt tóc một mình cho khách. Anh cắt tóc xong cho người khách đầu tiên thì người khách soi gương liền nói: "Cậu để tóc cho tôi dài quá". Anh học trò im lặng.

Người thợ cắt tóc chính đứng bên mím cười giải thích: "Tóc để dài làm cho anh trông chín chắn hơn, rất hợp với thân phận của anh". Người khách nghe xong tỏ ý hài lòng và vui vẻ ra về.

Anh học trò cắt tóc xong cho người khách thứ hai, người khách soi gương liền nói: "Anh cắt tóc cho tôi ngắn quá". Anh học trò cũng vẫn im lặng.

Người thợ cắt tóc chính đứng bên mím cười giải thích: "Tóc để ngắn như vậy trông anh có vẻ rất phấn chấn, chất phác, thật thà và tạo cảm giác thân thiết với mọi người." Người khách nghe xong tỏ ý hài lòng và vui vẻ ra về.

Anh học trò cắt tóc xong cho người khách thứ ba thì khách hàng vừa trả tiền vừa cười nói: "Cắt

lâu quá." Anh học trò cũng vẫn im lặng.

Người thợ cắt tóc chính đứng bên mím cười giải thích: "Mất nhiều thời gian cho "đầu óc" là cần thiết. Có gì phải tiếc đâu?" Người khách nghe xong tỏ ý hài lòng và cười lớn ra về.

Anh học trò cắt tóc xong cho người khách thứ tư thì khách hàng vừa trả tiền vừa cười nói: "Động tác nhanh thật đấy, chỉ hơn 20 mươi phút mà đã cắt xong cái đầu." Anh học trò cũng vẫn im lặng.

Người thợ cắt tóc chính đứng bên mím cười nói luôn: "Ngày nay, thời gian là tiền bạc, cần phải đánh nhanh thắng nhanh, dành cho anh thời gian và tiền bạc thì anh thấy vui mới phải chứ?" Người khách nghe xong tỏ ý hài lòng và cười lớn ra về.

Trời tối, nhà nhà đã lên đèn, anh học trò rụt rè hỏi sư phụ: "Sao lúc nào anh cũng nói giúp cho em? Hình như em làm sai phải không?"

Người thợ cắt tóc chính mím cười đôn hậu và nói: "Không sai. Việc gì cũng có hai mặt, có đúng có sai, có lỗ có lãi. Anh khuyên khích em trước mặt khách hàng có hai tác dụng. Đối với khách hàng là lấy lòng họ, vì ai cũng thích nghe những lời đường mật, khen ngợi; còn đối với em thì đó là lời nhắc nhở vạn sự khởi đầu nan. Anh mong rằng sau này em sẽ cắt đẹp hơn".

Anh học trò nghe xong rất cảm động từ đó anh chăm chỉ học nghề và ngày qua ngày trình độ anh cắt cũng phát triển lên rất nhiều.

Triết lý nhân sinh 14:

"Bạn không chỉ biết làm mà cũng cần phải biết nói. Hàng ngày chúng ta làm một việc hết sức nhỏ bé bình thường thì cũng sẽ có được những hiệu quả và đền đáp khác nhau vì trình độ nói chuyện khác nhau".

15. DIỄN ĐẠT Ý KIẾN VÀ ĐỀ NGHỊ CỦA MÌNH MỘT CÁCH UYÊN CHUYỀN

Trên đỉnh núi có một người rất thông minh sinh sống, râu của ông ấy trắng xoá như tuyết, không có ai đoán được ông ấy bao nhiêu tuổi.

Già trẻ gái trai đều rất tôn trọng ông ấy, dù ai gặp chuyện to hay chuyện nhỏ thì đều tìm đến ông, xin ông những lời khuyên bảo.

Nhưng ông già luôn mím cười nói: "Tôi có thể đưa được những lời khuyên gì cơ chứ?"

Hôm ấy, có một chàng trai đến xin ông lời khuyên. Nhưng ông già vẫn lựa lời từ chối, nhưng chàng trai trẻ vẫn quyết chí xin bằng được.

Ông già thông minh không biết làm thế nào đành cầm hai thanh gỗ ép và hai cái đỉnh, hai con ốc vặn và đóng đỉnh luôn hỏi.

Ông cứ đóng mãi nhưng vì gỗ quá cứng nên quần hết cả đỉnh. Ông lấy thanh gỗ khác nhưng thanh gỗ vỡ thành đôi.

Ông liền đổi cách, lấy ốc xoắn vặn nhẹ nhàng thế là được. Ông cầm lấy hai thanh gỗ nói: "Mọi người cứ nói thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng. Nhưng làm như vậy đâu có hay, cứng gặp cứng thì

có ích gì? Người nói thì tức giận người nghe thì bực mình, cuối cùng thì làm hỏng hoà khí của đôi bên, ý tốt thì biến thành ý xấu, hữu nghị thành thù hận. Tôi sống đến gần này tuổi đầu chỉ đúc kết được kinh nghiệm là tuyệt đối không trực tiếp khuyên người khác. Khi muốn chỉ sai lầm của người khác tôi sẽ biến thành chiếc ốc vặn mềm mại uyển chuyển diễn đạt ý kiến, đề nghị của mình.

Triết lý nhân sinh 15:

"Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng. Trong quan hệ giao tiếp thì cần phải giống như con ốc xoắn, nhẹ nhàng uyển chuyển diễn đạt ý kiến và đề nghị của mình. Như vậy thì quan hệ của bạn với mọi người mới yên ổn, hoà bình được".

16. CHÂN THÀNH KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ "NÓI THẬT"

Có câu chuyện kể rằng:

Trước kia, có một người rất thích nói thật, chuyện gì cũng nói y hệt như sự thật, vì vậy dù ở nơi đâu thì cũng bị mọi người đuổi đi. Do đó mà anh ta trở thành người nghèo kiệt xác, không có chỗ dung thân. Cuối cùng, anh ấy đến một Tu viện và mong muốn được nhận ở lại. Trưởng tu viện đã hỏi rõ nguyên nhân cảm thấy anh ta là người "yêu chân lý" và tôn trọng những người nói thật nên đã đồng ý cho ở lại Tu viện.

Trong Tu viện có một số súc vật không dùng được nữa nên Trưởng Tu viện muốn bán đi. Nhưng ông ấy không dám sai những người giúp việc đi bán vì sợ họ sẽ rút bớt tiền. Thế là ông đã giao cho người thật thà đi bán 2 con lừa và 1 con la. Người thật thà khi bán đã nói rất thật với người mua rằng: "Con lừa đã bị đứt đuôi này rất lười, suốt ngày chỉ thích ngâm mình trong bùn nhão. Có lần chúng tôi lôi nó ra khỏi đồng bùn nên mới bị đứt đuôi đấy. Đuôi nó cứng lắm, không chịu đi dù chúng tôi có kéo thế nào cũng kệ. Chúng tôi tức quá cứ giật nên lông nó đã rụng hết. Con lừa này vừa già vừa xấu. Nếu chúng còn làm được việc thì đời nào Trưởng tu viện lại bán nó?" Kết quả là người mua nghe xong liền đi thẳng. Những lời nói này nhanh chóng lan truyền khắp chợ nên chẳng ai thêm mua những con súc vật ấy. Thế là người thật thà đến tối lại phải lừa những con vật này về Tu viện. Trưởng Tu viện nghe xong câu chuyện bán hàng của người thật thà liền nổi xung, hét lớn: "Anh bạn, người ta đã đuổi anh đi là đúng đấy. Không nên giữ lại người như anh! Tuy tôi rất thích những lời nói thật, nhưng tôi không thích những lời nói thật đi ngược lại với túi tiền của tôi! Vì vậy, anh bạn hãy cút ngay đi! Anh thích đi đâu thì cứ đi đến đó!"

Như vậy anh chàng thật thà đã bị đuổi khỏi Tu viện.

Thực ra, cảnh ngộ của người thật thà trong câu chuyện này không phải là ngẫu nhiên, trong cuộc sống hiện thực đôi khi chúng ta cũng gặp những người như vậy.

Ngày lễ Noel cả trường tổ chức dạ hội chúc mừng. Thầy giáo vừa chia bánh kẹo vừa nói:

"Các em xem ông già Noel đã đem đến những món quà gì này?"

Một cô học sinh đã đứng lên nói rất nghiêm túc:

"Thưa thầy, trên thế giới này làm gì có ông già Noel".

Thầy giáo tuy rất tức giận nhưng cố nín nhịn nói tránh:

"Những cô bé ngoan mới nhận được bánh kẹo của ông già Noel".

"Em không thèm bánh kẹo". Cô bé đã trả lời.

Thầy giáo vô cùng tức giận và đã phạt cô bé đứng úp mặt vào tường cả buổi.

Triết lý nhân sinh 16:

"Nhiều người trung thực, thẳng thắn luôn thích nói thẳng thắn, thường xuyên khiến mọi người nghĩ rằng quá tài năng bộc lộ rõ ra ngoài. Nhưng con người ở nơi đâu, hay ở địa vị nào thì cũng thích nghe những lời nói hay, thích được người khác khen gọi, không thích nghe những lời nói làm tổn thương mình. Làm người có chút sắc sảo cũng có hấp dẫn. Trong những trường hợp nhất định bạn cần phải bộc lộ sự sắc sảo của mình, điều đó rất cần thiết. Nhưng nếu thể hiện thái quá thì không chỉ làm tổn thương đối phương mà còn làm tổn thương chính bản thân mình".

17. HÃY DÀNH CHO ĐỐI PHƯƠNG CƠ HỘI ĐƯỢC KHÓC THOẢI MÁI

Nước Anh có một cô bé diễn viên ba lê rất nổi tiếng tên là Eily 12 tuổi. Nhưng thật bất hạnh là do bị ung thư xương nên cô phải phẫu thuật cắt chân. Trước khi phẫu thuật, họ hàng bạn bè cô bé, kể cả những người hâm mộ cô cũng đến thăm nom. Người này nói: "Đừng buồn cô bé, biết đâu lại có kỳ tích xảy ra, cháu vẫn còn có cơ hội đứng lên cơ mà". Người kia lại nói: "Cháu là một cô bé kiên cường, nhất định phải cầm cự được, các cô sẽ cầu nguyện cho cháu!" Cô bé Eily im lặng, và mỉm cười cảm ơn mọi người.

Cô bé rất muốn được gặp công nương Diana, những bước nhảy tuyệt đẹp của cô đã từng được công nương khen ngợi là "giống như một con Thiên nga trong trắng".

Cuối cùng thì nhờ mọi người gửi gắm nguyện vọng nên công nương đã dành thời gian đến thăm cô bé. Công nương đã ôm cô bé vào trong lòng nói: "Con gái ngoan, cô biết cháu rất buồn, cứ khóc thoải mái đi cháu ạ. Khóc xong rồi nói gì thì nói". Bỗng chốc cô bé khóc như mưa. Từ khi bị bệnh cô đã nghe được rất nhiều lời an ủi, nhưng không có ai nói với cô như vậy. Cô bé thấy rằng những lời nói này mới là lời nói quan tâm, và hiểu cô.

Nghe nói, công nương Diana sinh ra trong một gia đình giàu có, nhưng không được học hành cao. Công nương thường nói mình dốt như bò, trí thông minh quá kém. Nhưng câu chuyện này chứng tỏ công nương là một người thông minh, có tình thương bao la vô bờ bến. Với tư chất như vậy thì cô là một người rất dịu dàng, hiền từ trong mắt mọi người mà không ai thay thế nổi.

Trên thế giới này có rất nhiều người thông minh, biết nói rất nhiều lời thông minh, nhưng những lời nói thông minh chưa chắc đã quan tâm, chưa chắc đã làm con người ta cảm thấy được an ủi, chưa chắc đã khiến người ta muốn cảm ơn. Thực ra những lời nói này vô cùng đơn giản, nhưng tiếc là những lời nói đơn giản này không phải ai cũng biết nói thế nào.

Triết lý nhân sinh 17:

"Thực tế cho thấy khi người ta gặp khó khăn, tắc trở thì cơ bản chúng ta không giúp được gì, nhiều khi chỉ dựa vào vài câu an ủi đơn giản. Nếu như bạn không tìm được câu nói thích hợp thì hãy cho đối phương cơ hội được khóc thoải mái".

18. KHÔNG NÊN QUÊN THÂN PHẬN CỦA MÌNH

Ellen vừa tốt nghiệp đại học thì xin được vào làm ở một công ty cách nhà khá xa. Hàng ngày cô phải đi làm từ 7 giờ sáng, công ty có xe đưa đón nhân viên ở một nơi vào một thời gian cố định.

Vào một buổi sáng giá rét, cô thò tay ra tắt chuông đồng hồ báo thức nhưng vẫn còn tiếc nuôi chiếc chăn ấm. Giống như hồi còn đi học cô có thể ngủ nướng một chút cũng không hề gì. Cô cố gắng kéo dài thời gian để nhớ lại những năm tháng không phải nhọc nhằn vì cuộc sống. Chính vào buổi sáng hôm đó cô đã dậy muộn hơn mọi khi 5 phút và chỉ có 5 phút này thôi đã khiến cô phải trả giá.

Hôm đó, khi cô vội vào lao đến chỗ đợi xe tuyến thì đã là 7 giờ 05 phút. Xe tuyến đã đi rồi... Cô đứng chơi vơi bên đường, cô cảm thấy rất trống rỗng, không có người giúp đỡ và vô cùng khổ sở.

Chính lúc cô đang đau khổ, hồi hạn nhất thì nhìn thấy một chiếc xe con sang trọng đậu ở toà nhà gần đó. Cô chợt nghĩ ra đã có đồng nghiệp chỉ cho cô biết đó là xe của sếp. Cô nghĩ: đúng là trời không tuyệt đường của con người. Cô vội lao nhanh về chiếc xe con. Sau phút do dự cô mở cửa bước vào ngồi và còn cảm thấy rất đặc ý vì mình thật may mắn.

Lái xe cho sếp là một người đàn ông có tuổi rất dễ chịu. Ông nhìn qua kính chiếu hậu rồi quay người nói: "Cô gái, cô không nên ngồi vào xe".

"Nhưng cháu thấy hôm nay mình rất may mắn." Cô gái nói như trút được gánh nặng.

Khi ấy, sếp xách cặp lao đến và theo thói quen ông mở cửa và ngồi ngay vào ghế. Đến khi vào trong xe rồi ông mới nhận ra là trong xe thừa một người, ông rất ngạc nhiên.

Cô vội giải thích: "Xe tuyến đã đi rồi, em muốn đi nhờ xe của anh". Cô cho rằng đó là một lý do hợp tình hợp lý nên giọng nói cũng tỏ vẻ dễ chịu, tùy tiện.

Sếp ngăn người nhưng hiểu ngay. Ông kiên quyết nói: "Không được, cô không có tư cách ngồi xe này." Sau đó ông đã ra lệnh: "Mời cô xuống xe cho!"

Trong chốc lát cô cũng ngăn người, vì từ bé đến giờ chưa có ai nghiêm khắc với cô đến như vậy. Cô không nghĩ rằng mình phải có thân phận gì mới được ngồi vào chiếc xe này. Tính tình cô rất xuề xòa nên chỉ nghĩ mình đi làm muộn thì sẽ bị làm sao. Cô rất coi trọng công việc mình làm. Cô thông minh, lanh lợi nhưng lại thiếu kinh nghiệm sống nên đã nói với sếp: "Em sẽ đi làm muộn mất. Mong anh giúp em".

"Đến muộn là việc của cô". Sếp lạnh lùng trả lời.

Cô hướng ánh mắt cầu cứu về phía người lái xe nhưng người lái xe im lặng. Nước mắt cô trực trào ra và trong lúc tuyệt vọng và cô im lặng chống đối.

Họ ngồi trên xe một lúc và cô không ngờ rằng sếp mở cửa bước ra gọi chiếc tắc xi đi đến cơ quan. Cô khóc vì sếp đã cảnh tỉnh cho cô biết cuộc đời đâu có thể mãi thuận buồm xuôi gió được.

Triết lý nhân sinh 18:

"Mình mắc sai lầm thì cần phải tìm mọi cách để bù đắp chứ đừng hy vọng gửi gắm vào người khác. Người ta chẳng có lý do và trách nhiệm gì san sẻ với bạn. Quan hệ con người với con người không bình đẳng, trong bất cứ lúc nào cũng không được quên thân phận của mình và cũng không được coi thường thân phận"

của người khác".

19. KHÔNG ĐƯỢC HÀNH ĐỘNG TRƯỚC KHI HIỂU RÕ SỰ THẬT

Câu chuyện xảy ra tại Alaska, Mỹ. Có một cặp vợ chồng trẻ không may người vợ mất sớm vì đẻ khó, nhưng vẫn may là bác sỹ cứu sống được đứa trẻ. Người chồng vừa đi làm vừa chăm sóc đứa con nên bận như chong chóng. Anh không tìm được người giúp việc chăm sóc đứa trẻ, nên đành phải huấn luyện một con chó. Con chó vừa biết nghe lời, vừa thông minh, có thể giúp anh trông con.

Một hôm, anh có việc phải đi ra ngoài nên giống như mọi người bảo con chó phải trông con mình. Anh đi đến một nơi rất xa nhà nên tối đó không về kịp. Sáng ngày hôm sau anh vội vã về nhà. Chú chó nghe thấy tiếng chủ về liền vui mừng quẫy đuôi ra đón. Nhưng người chủ phát hiện mồm chó đầy máu, anh mở cửa phòng ra thấy toàn là máu và con mình thì không thấy ở trên giường... Anh rùng hết cả mình và nghĩ chắc con chó đã nổi xung và ăn thịt đứa con yêu quý của mình rồi. Trong lúc tức giận anh liền cầm con dao chém chết chú chó con.

Trong lúc đau buồn và tức giận đan xen lẫn lộn, bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng con khóc và thấy con bò từ dưới gầm giường ra. Anh cảm thấy rất ngạc nhiên. Anh chăm chú nhìn xác con chó thì nhận ra chân chú chó bị ngoạm một miếng lớn, anh đi quanh nhà thì thấy sau nhà có xác một con sói. Hoá ra chú chó đã cứu chủ nhân nhỏ của mình, nhưng lại bị chủ nhân giết chết.

Triết lý nhân sinh 19:

"Chúng ta thường đối xử với đồng loại của mình như vậy đấy, chưa biết rõ trắng đen đã vội vàng tức giận. Nhưng khi chúng ta hiểu được chân tướng của sự thật thì mới chợt nhận ra là mình hành động không thoả đáng".

20. HÃY BẢO VỆ LÒNG TỰ TRỌNG CỦA MÌNH

Mười năm trước, một vị khách đi du lịch ở đảo Malai. Đảo này nằm ở vùng nhiệt đới, cây mọc rậm rạp, hoa nở quanh năm nên cảnh sắc vô cùng đẹp. Bên bờ biển, sóng đập dềnh, bờ cát trắng xoá. Thỏ dân trên đảo có làn da mạnh khoẻ vì thường xuyên được tắm ánh nắng mặt trời, họ luôn nở nụ cười vui vẻ. Phong cảnh tự nhiên đã làm cho vị khách đắm say, ông cứ lưu luyến không rời vì phong tục tập quán thật thà chất phác của những người dân. Ông đã được mở rộng tầm mắt vì vô tình được chứng kiến một trận quyết đấu kỳ lạ.

Người quyết đấu là hai chàng trai khoẻ mạnh, đẹp trai. Họ nghiêm túc đến địa điểm quyết đấu. Người khách du lịch vô cùng ngạc nhiên vì trong tay những người quyết đấu không có móc cũng không có kiếm mà chỉ có đuôi con công. Thực sự là đuôi con công. Hai người bước vào trận quyết đấu. Họ cầm đuôi con công chọc chọc vào người nhau. Thoạt đầu là những ánh mắt tức giận nhưng rồi dần dần thì thay thế bằng những nụ cười. Trận quyết đấu kết thúc, hai bên đã hoá giải được tức giận, cùng vỗ vai nhau và lần lượt rời khỏi chỗ quyết đấu.

Vị khách du lịch hỏi hướng dẫn viên du lịch: "Đó là cuộc biểu diễn được bố trí chu đáo đúng không nào?" Hướng dẫn viên du lịch đã khẳng định: "Không phải như vậy, đây là phong tục truyền thống của những người dân vùng này. Không biết phong tục ấy có từ bao giờ nhưng đã được lưu truyền đến tận ngày hôm nay. Người dân nơi đây bị si nhục có thể quyết đấu. Nhưng chỉ có một cách quyết đấu, đó là cách anh vừa nhìn thấy đấy. Thời gian cuộc quyết đấu không bị hạn chế, có thể diễn ra từ sáng đến tối, đến khi nào có tiếng cười mới thôi. Hai chàng trai vừa rồi là tình địch của

nhau, họ không chịu nhường nhịn nhau chỉ vì một cô gái, nên đành phải quyết đấu. Người chiến thắng thì vui vẻ, còn người thua thì tâm phục khẩu phục. Quyết đấu như vậy không chỉ giải quyết được những vấn đề khó khăn mà không làm tổn thương lẫn nhau, càng không gây cảnh đầu rơi máu chảy.

Vị khách du lịch vô cùng xúc động, ông không hề nghĩ rằng ở một nơi gần như nguyên thủy này lại tồn tại một trí thông minh tuyệt vời như vậy, đó là cách bảo vệ lòng tự trọng tràn đầy sự hấp dẫn của nghệ thuật.

Triết lý nhân sinh 20:

"Con người ai cũng có lòng tự trọng, ai cũng cần phải bảo vệ lòng tự trọng của mình. Nhưng do áp dụng cách khác nhau nên hiệu quả cũng có sự khác nhau rõ rệt. Bạn sẽ bảo vệ lòng tự trọng của mình một cách nhẹ nhàng hay là quyết chiến đấu một trận sống mái? Nhưng cái có tác dụng quyết định không phải là vật chất nhiều hay ít, văn hoá cao hay thấp mà là sự lựa chọn của tâm hồn, đó là tấm lòng lương thiện, khoan dung, độ lượng hay là hẹp hòi, ích kỷ".

21. TÌNH MẪU TỬ VĨ ĐẠI

Có câu chuyện kể rằng:

"Trước kia có hai mẹ con nhà nọ sống đùm bọc lẫn nhau, cuộc sống vô cùng nghèo khó. Sau này chàng trai trẻ vì nghèo túng quá sinh quần, suốt ngày cứ cầu trời khẩn phật. Bà mẹ thấy con mình cứ lầm bầm cả ngày, không thiết việc đồng áng rất buồn. Bà khuyên bảo con nhiều lần nhưng cậu con trai không buồn để ý đến lời bà mẹ, thậm chí còn bắt bà mẹ coi mình là tiên, có lúc cậu còn mắng chửi cả mẹ mình.

Một hôm, chàng trai trẻ nghe nói ở dãy núi gần đó có một vị cao tăng giỏi nên rất muốn đi theo vị cao tăng này học đạo thành phật. Nhưng cậu sợ mẹ ngăn cản nên đã trốn mẹ để đi.

Cậu trèo đèo lội suối, vượt qua nhiều khó khăn và cuối cùng đã tìm được vị cao tăng ấy. Vị cao tăng này tiếp đón cậu rất nhiệt tình.

Nghe cậu kể về mình xong thì vị cao tăng này im lặng rất lâu. Khi cậu hỏi vị cao tăng về Phật pháp thì vị cao tăng này đã trả lời: "Cậu muốn học đạo thành Phật thì tôi sẽ chỉ cho cậu. Ăn cơm xong cậu phải lập tức xuống núi về nhà ngay. Người đi chân đất mở cửa cho cậu chính là Phật đấy. Chỉ cần cậu chăm chỉ thờ phụng, tôn thờ người ấy thì việc trở thành Phật hết sức đơn giản.

Chàng trai trẻ nghe vậy rất vui mừng, cậu cảm ơn cao tăng và phấn chấn xuống núi.

Ngày đầu tiên trên đường về cậu trọ ở nhà một người nông dân, cậu để ý người chủ nhà mở cửa cho cậu vào nhà không đi chân đất.

Ngày thứ hai trên đường về cậu trọ ở nhà một người giàu có trong thành phố, cũng không có người nào đi chân đất ra mở cửa cho cậu. Cậu thấy hơi nản lòng.

Ngày thứ ba, rồi ngày thứ tư... cậu cứ đi như vậy, ở trọ không biết bao nhiêu nhà mà vẫn chưa gặp được người đi chân đất ra mở cửa cho mình như vị cao tăng đã nói. Cậu thấy nghi ngờ lời nói của vị cao tăng. Gần về đến nhà cậu thấy thất vọng vô cùng. Hoàng hôn buông xuống cậu chẳng buồn trọ nhà nào cả, đi một mạch cả đêm về đến nhà. Khi về đến nhà đã là nửa đêm, cậu mệt mỏi gọi cửa. Trong nhà vọng ra giọng nói già nua, yếu ớt của bà mẹ: "Ai đấy?"

"Con đây". Cậu buồn bã trả lời.

Cánh cửa vừa mở ra, bà mẹ tiều tụy gọi tên con rồi kéo con vào trong nhà ngắm nghía.

Lúc ấy cậu cúi đầu và nhận ra mẹ cậu đang đi chân đất.

Trong phút chốc cậu nghĩ đến lời của vị cao tăng và cậu đã hiểu ra tất cả.

Chàng trai trẻ nước mắt đầy mặt gục đầu vào lòng mẹ.

Triết lý nhân sinh 21:

"Với mỗi người chúng ta thì mẹ bao giờ cũng là người vĩ đại nhất. Trong những lúc chúng ta buồn chán, thất vọng thì đừng quên đứng cạnh chúng ta còn có mẹ. Cho dù bạn có nhỏ bé thế nào thì mẹ mãi mãi là bến cảng bình yên để bạn neo đậu, tình yêu thương của bà sẽ khiến cho bạn vượt qua được mọi khó khăn, gian khổ trong cuộc sống".

22. CHÀNG TRAI TRẺ TRONG QUÁN CÀ PHÊ

Bố mẹ Lagas mở một quán cà phê nhỏ ở bang Pennsylvania. Quán cà phê làm việc bảy ngày và mỗi ngày là hai tư tiếng đồng hồ. Công việc đầu tiên của cậu ở quán cà phê là đánh giấy cho khách. Lúc ấy cậu mới 6 tuổi. Bố cậu cũng đã từng đánh giấy cho khách khi còn nhỏ, vì vậy ông đã dạy cậu làm thế nào để đánh giấy thật bóng. Bố cậu đã nói với cậu, đánh giấy cho khách xong thì phải hỏi ý kiến khách, nếu khách không hài lòng thì phải đánh lại.

Năm tháng trôi qua, cậu cũng lớn dần lên và cậu càng có nhiều việc để làm hơn. Năm 10 tuổi thì cậu đã thu dọn bàn và làm những công việc lau chùi khác. Bố cậu thường vui vẻ bảo với cậu rằng, trong những nhân viên quét dọn ông thuê được thì cậu là người làm tốt nhất.

Cậu rất tự hào vì được làm việc trong quán cà phê, cậu chăm chỉ làm việc cũng là để cả nhà có cuộc sống tốt đẹp hơn. Nhưng bố cậu đã nói rõ, muốn trở thành một nhân viên làm việc thực sự trong quán cần phải có tiêu chuẩn nhất định. Cậu cần phải đi làm đúng giờ, chân tay nhanh nhẹn, làm việc chăm chỉ và tiếp đón khách hàng lịch sự, nhã nhặn.

Ngoài đánh giấy cho khách thì cậu còn làm rất nhiều việc khác mà không có thù lao. Nhưng có một hôm cậu đã làm một việc vô cùng ngốc nghếch là nói với bố rằng: "Bố nên trả cho con mỗi tuần 10 đô la".

Ông bố nghe xong đã trả lời: "Được thôi thế thì hàng ngày còn phải trả tiền ba bữa cơm cho bố? Con đưa bạn đến uống nước lọc cũng phải trả tiền cho bố chứ? Tính thế nào nhỉ?"

Ông bố nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Mỗi tuần con nợ bố khoảng 40 đô la".

Sau này lớn lên cậu đi lính. Sau hai năm đi nghĩa vụ quân đội cậu trở về nhà, lúc ấy cậu đã được thăng quân hàm Thượng úy. Cậu tự hào đi đến thăm quán cà phê của bố mẹ. Cậu đầu tiên bố cậu nói với cậu là: "Hôm nay nhân viên dọn dẹp nghỉ rồi, tối con làm vệ sinh quán nhé?"

Cậu nghĩ một lát rồi nói "Con có nghe nhầm không đấy! Bây giờ con đã là sỹ quan của quân đội Mỹ rồi! Nhưng có quan hệ gì đâu nhỉ? Với bố thì con vẫn là cậu bé dọn bàn ngày nào..." Thế là cậu đã cầm chổi đi quét quán.

Triết lý nhân sinh 22:

"Đường như mỗi người chúng ta đều được sinh ra và lớn lên trong tình yêu thương chăm sóc vô bờ bến của bố mẹ. Chúng ta có rất nhiều cách để đền đáp công lao nuôi dạy của bố mẹ. Bạn sẽ tìm được rất nhiều cơ hội như vậy trong cuộc sống, chỉ cần bạn lưu tâm thì chắc chắn sẽ tìm thấy được".

23. GIẢM TIỀN THƯỞNG THÌ CŨNG PHẢI BIẾT CẢM ƠN

Từ khi thành lập công ty cho đến nay năm nào công ty cũng làm ăn phát đạt. Nhưng do thế giới xảy ra quá nhiều hoạt động khủng bố nên công ty năm nay làm ăn chán hẳn, lợi nhuận giảm rõ rệt.

Chủ tịch Hội đồng quản trị biết rõ không thể trách nhân viên được vì mọi người đều cố hết sức vì công ty. Mọi người đều ý thức được tình hình kinh tế trên thế giới ngày càng tồi nên ai cũng làm việc gấp năm gấp mười năm trước.

Chủ tịch Hội đồng quản trị đang nghĩ đau cả đầu vì sắp đến Tết Nguyên đán rồi. Theo thông lệ trước kia cứ Tết đến là thưởng ba tháng lương, khi làm ăn tốt còn thưởng nhiều hơn nữa.

Nhưng năm nay thật tồi tệ, tính đi tính lại thì nhiều nhất cũng chỉ thưởng được một tháng lương.

"Nếu nhân viên biết được năm nay mình phá lệ của bao nhiêu năm trước thì không biết họ sẽ chán đến mức nào nhỉ!" Chủ tịch Hội đồng quản trị lo lắng nói với Tổng Giám đốc: "Rất nhiều nhân viên cho rằng ít nhất cũng được hai tháng lương. E rằng mọi người đã đặt vé máy bay, đặt đồ dùng gia đình rồi, chỉ cần cầm tiền thưởng trong tay là ra thanh toán luôn".

Tổng Giám đốc mặt mày nhăn nhó: "Cứ như là cho trẻ con kẹo vậy. Lần nào cũng cho hàng vốc mà lần này lại cho có một hai cái thì kiểu gì trẻ cũng quậy".

"Đúng vậy!" Chủ tịch Hội đồng quản trị nói: "Anh làm tôi nhớ lại hồi nhỏ đi mua kẹo chỉ mua ở một cửa hàng. Nhân viên cửa hàng đó dễ tính lắm, không cân kẹo mà cứ bốc theo vốc. Tuy là số kẹo cũng giống nhau cả thôi nhưng vẫn cứ thích như vậy đấy".

Bỗng nhiên, Chủ tịch Hội đồng quản trị nghĩ ra một ý kiến...

Vài ngày sau công ty lan truyền một thông tin: "Do năm nay kinh doanh không có lãi nên cuối năm sẽ giảm biên chế. Cấp trên đang tính toán phương án thực hiện cụ thể."

Ai biết tin này cũng lo lắng. Ai cũng đoán già đoán non xem người bị giảm biên chế ấy có phải là mình hay không. Nhân viên nghĩ bụng: "Chắc sẽ thực hiện từ những kẻ tép riu như chúng ta". Người có chức hơn chút thì nghĩ: "Lương mình khá cao, e rằng sẽ bắt đầu thực hiện từ mình".

Nhưng không lâu sau Tổng giám đốc tuyên bố: "Tuy công ty đang gặp khó khăn nhưng mọi người đã lên chung một thuyền thì dù có khó khăn gì cũng phải cùng chung hưởng. Nhưng tiếc là tiền thưởng năm nay không được như mọi năm rồi".

Nghe nói không giảm biên chế ai cũng như trút được gánh nặng ngàn cân, họ vui sướng mà quên mất việc không được tiền thưởng.

Năm mới đến gần ai cũng tính toán tiết kiệm, huỷ bỏ những kế hoạch du lịch đắt đỏ.

Bỗng nhiên, Chủ tịch Hội đồng quản trị triệu tập lãnh đạo các phòng ban họp gấp. Ai cũng vội vã đi họp và lòng thì thầm nghĩ: "Lẽ nào lại thay đổi?"

Đúng là thay đổi thật.

Vài phút sau lãnh đạo các phòng ban đi họp về vui vẻ thông báo: "Có rồi! Năm nay vẫn có tiền thưởng, sắp phát rồi đây. Mọi người sẽ có cái tết vui vẻ!"

Cả công ty vang tiếng hoan hô, ngay cả phòng làm việc của Chủ tịch Hội đồng quản trị cũng nghe được những tiếng hoan hô ấy...

Triết lý nhân sinh 23:

"Khi áp dụng những biện pháp thông thường không đạt được hiệu quả cao thì nên cố ý buông lỏng để bắt cho chặt hơn. Đó đều là những biện pháp cao siêu trong đối nhân xử thế. Bạn muốn làm cho người ta tin tưởng mình không phải bằng tiền bạc mà phải bằng trí tuệ".

24. CHIẾN LƯỢC LÙI ĐỂ TIẾN

Câu chuyện xảy ra tại Bỉ:

Một nhà buôn tranh người Mỹ rất thích ba bức tranh của một người Ấn độ. Giá của ba bức tranh này là 250 đô la nhưng anh nhà buôn không muốn trả giá ấy. Hai bên đôi co mãi và chẳng đi đến kết quả gì. Người Ấn độ này tức giận quá liền đốt ngay một bức tranh trước mặt nhà buôn tranh người Mỹ. Nhà buôn người Mỹ thấy bức tranh bị đốt thì tiếc vô cùng. Ông đã hỏi người Ấn độ muốn bán bao nhiêu tiền hai bức tranh còn lại, và câu trả lời vẫn là 250 đô la. Nhà buôn người Mỹ quyết không đồng ý, từ chối trả giá này. Người Ấn độ này bực mình lại đốt tiếp một bức tranh nữa. Nhà buôn người Mỹ đành phải cầu xin ông đừng đốt bức tranh cuối cùng nữa. Khi ông hỏi người Ấn độ định bán bức tranh cuối cùng bao nhiêu tiền thì người này đã trả lời: "Bức tranh cuối cùng liệu có giá như ba bức tranh cộng lại không nhỉ?" và kết quả thì sao? nhà buôn này đã phải mua bức tranh ấy với giá 600 đô la.

Thời ấy, những bức tranh khác cũng chỉ có giá từ 100 đến 150 đôla mà thôi. Nhưng tại sao người Ấn độ có thể bán được bức tranh với giá cao như vậy? Nguyên nhân là gì? Trước hết, ông ấy đã đốt hai bức tranh để lôi cuốn sự chú ý của nhà buôn người Mỹ. Ông đã sử dụng biện pháp lùi để tấn công. Ông biết mình nắm trong tay ba bức tranh tuyệt vời nên dù có cố tình đốt hai bức thì bức còn lại trên tay ông không phải là vật quý báu nhất hay sao. Người Ấn độ này còn hiểu được thói quen của người Mỹ, đó chính là vật càng hiếm thì càng quý. Chỉ cần người Mỹ này thích bức tranh ấy thì sẽ quyết không bỏ qua, sẽ bằng lòng mua với giá rất cao. Chiêu này của người Ấn độ thông minh thật có hiệu quả.

Trong đàm phán kinh doanh, bên bán rất muốn bán được hàng, còn bên mua thì luôn đưa ra các lý do để có lợi nhất, khi ấy bạn áp dụng chiến lược lùi để tiến thì rất có hiệu quả.

Tất nhiên là nếu bạn muốn áp dụng biện pháp này thành công thì cần phải có hậu thuẫn, cần phải nắm được chừng mực. Không nên ra trận khi chưa chuẩn bị kỹ càng, nếu không sẽ chừa lợn lành thành lợn què. Nếu người Ấn Độ không hiểu được người Mỹ rất thích đồ cổ thì không thể khẳng định người ta sẽ mua bức tranh cuối cùng sau khi hai bức tranh đã bị đốt.

Bạn lùi một bước thì cần phải dựa vào việc bạn nắm chắc được tâm lý của đối phương. Chỉ như vậy bạn mới thành công được.

Triết lý nhân sinh 24:

"Trong quan hệ làm ăn để đạt được mục đích thì đầu óc bạn cần phải linh hoạt hơn, biết thả lỏng cái gì, lùi để tiến sẽ có được những hiệu quả bất ngờ".

25. TRONG ƯU ĐÃI CŨNG CẦN PHẢI CÓ MỘT SỐ ĐIỀU KIỆN NHẤT ĐỊNH

Một người đàn ông bước vào phòng bán vé của công ty hàng không miền Tây và nói với cô gái bán vé: "Tôi muốn mua đôi vé đi San Francisco".

"Ngài có phải là người India Mỹ không?"

"Không phải. Cô hỏi điều ấy để làm gì?"

"Rất tiếc thưa Ngài, vì nếu Ngài là người India và muốn đi chuyến bay cất cánh lúc 4 giờ sáng và về vào sớm ngày hôm sau thì chúng tôi sẽ giảm 30% giá vé cho Ngài. Nhưng giờ chúng tôi chỉ có thể giảm 8% cho Ngài mà thôi".

"Chúa ơi, các cô có còn điều kiện ưu đãi nào không?"

"Nếu ngài kết hôn được hơn 50 năm mà chưa ly hôn và đi máy bay để kỷ niệm ngày cưới thì chúng tôi sẽ giảm 20% giá vé cho ngài".

"Điều ấy không thích hợp với tôi, có còn gì nữa không?"

"Có chứ, vợ ngài chắc chưa đến 60 tuổi đúng không? Nếu chưa đến 60 tuổi mà hai người không vội đi du lịch vào cuối tuần thì sẽ được giảm 20% giá vé".

"Nhưng vợ chồng tôi chỉ rỗi vào cuối tuần thôi?"

"Ngài đừng lo. Xin hỏi là hai vợ chồng ngài có ai đang đi học không? Nếu một trong hai người đang học đại học mà đi máy bay vào ngày thứ sáu (Thứ sáu ở Mỹ tuy là ngày cuối tuần nhưng không được coi là ngày may mắn", chúng tôi sẽ giảm 45% giá vé cho ngài".

"Chúa ơi, rê đến gần một nửa đấy nhì! Nhưng đáng tiếc là tôi đã học xong đại học cách đây hai năm rồi. Thế này cô gái, cô khỏi phải ưu đãi tôi cái gì nhé. Cảm ơn cô đã giới thiệu".

Bạn thấy đấy với những điều kiện rắc rối và khá thú vị ấy thì hành khách tuy không được hưởng nhưng cũng vui vẻ mua vé máy bay.

Giảm giá để bán hàng là một biện pháp quan trọng để hấp dẫn người tiêu dùng. Với nhà kinh doanh thì không thể luôn luôn bảo đảm lợi nhuận cho mình, với trường hợp này thì người bán hàng thông minh sẽ kèm theo những yêu cầu kỳ lạ trong điều kiện giảm giá của mình. Biến điều kiện ưu đãi trở thành thứ nhìn thấy nhưng không sờ được.

Triết lý nhân sinh 25:

"Trong làm ăn buôn bán cần phải tuân theo nguyên tắc hai bên cùng có lợi, nhưng hãy cố gắng dành cho đối phương sự thuận tiện, lợi ích nhất. Tất nhiên để không làm tổn thất lợi ích của mình thì cũng cần phải có thêm một số điều kiện tương đối hà khắc một chút".

26. HÃY KHÉO LÉO THAY ĐỔI CÔNG VIỆC CỦA CẤP DƯỚI

Khi Jack đảm nhận chức Tổng giám đốc công ty điện dân dụng của Mỹ thì phải cân nhắc một vấn đề: Cần phải huỷ chức quản lý của Charler

Charler là một nhân tài nhưng luôn gặp thất bại trong quản lý hoạch toán. Nhưng công ty không ai dám động vào vì công ty không thể thiếu người như anh ấy.

Thế là Jack phải tự mình ra tay. Một hôm anh gọi Charler vào văn phòng rồi nói: "Hiện nay công ty đang cần một cố vấn anh xem có thể đảm nhận chức vụ ấy không? Tôi sẽ tạm thời tìm một người khác thay thế chỗ anh hiện giờ nhé?"

Charler nghe xong vui lắm nói: "Không sao chỉ cần công ty có quyết định thì tôi luôn vui vẻ chấp nhận".

Anh Charler rất vui với việc điều động này của công ty. Jack làm được như vậy vì anh đã biết giữ sĩ diện cho người khác, như vậy cũng là giữ sĩ diện cho chính mình.

Triết lý nhân sinh 26:

"Lúc nào cũng cần phải biết giữ sĩ diện cho người khác, như vậy thì sẽ giảm bớt được những lần mất sĩ diện của mình".

CHƯƠNG III

KHOAN DUNG, ĐỘ LƯỢNG SẼ KHIẾN TINH THẦN BẠN BƯỚC VÀO MỘT THẾ GIỚI MỚI MẸ

27. HÃY KHOAN DUNG VỚI NHỮNG Ý XẤU LÀM TỔN THƯƠNG ĐẾN MÌNH

Trong chiến tranh thế giới lần thứ hai, một tiểu đội quân đội đã va chạm với quân địch ở trong rừng. Sau cuộc va chạm vũ trang thì hai chiến sỹ đã bị mất liên lạc. Hai anh lính trẻ này là người cùng làng.

Hai người này đã an ủi, hỗ trợ lẫn nhau để vượt qua những khó khăn gian khổ trong khu rừng rậm. Hơn mười ngày trôi qua nhưng họ vẫn chưa liên lạc được với quân đội. Ngày hôm ấy họ đã bắn chết một con hươu và đã sống vất vả qua mấy ngày chỉ với số thịt hươu ấy. Có thể là do chiến tranh nên động vật đã chạy đâu hết hoặc đã bị giết sạch nên vài ngày sau họ không nhìn thấy bất cứ con vật nào khác. Họ chỉ còn lại chút thịt hươu ít ỏi vác ở trên lưng. Ngày hôm ấy họ lại chạm trán với quân địch một lần nữa. Họ đã khéo léo né tránh quân địch. Cũng chính lúc họ nghĩ rằng mình đã an toàn thì nghe thấy tiếng súng nổ. Anh lính trẻ đi đằng trước đã bị bắn vào vai! Anh lính trẻ đi sau sợ quá chẳng biết nói gì, khóc ôm chặt lấy người bạn chiến đấu rồi xé ngay áo lót của mình ra rịt chỗ vết thương của bạn.

Tối hôm ấy, anh lính trẻ không bị thương mất mớ trừng trừng và luôn mồm nhắc tên mẹ mình. Họ cứ nghĩ rằng mình không thể vượt qua nỗi khó khăn này, dù rất đói và khát nhưng chẳng ai muốn ăn số thịt hươu còn lại. Không biết họ đã sống đêm đó như thế nào nhưng ngày hôm sau thì họ được một đơn vị bộ đội cứu.

Chuyện đó cách đây đã hơn 30 năm, anh lính bị thương nói: "Tôi biết ai đã nổ súng, người ấy chính là anh bạn chiến đấu của tôi. Khi anh ấy ôm lấy tôi thì tôi đã chạm phải nòng súng rất nóng của anh ấy. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại bắn tôi? Nhưng tôi hôm đó tôi đã tha thứ, khoan dung với anh ấy. Tôi biết là anh ấy muốn dành hết số thịt hươu trên lưng tôi và cũng biết là anh ấy muốn sống vì mẹ mình. Chuyện đã trôi qua hơn 30 năm nhưng tôi luôn trả vò như không biết gì và cũng không đề cập đến chuyện đó. Chiến tranh quá tàn khốc, mẹ anh ấy không thể đợi anh ấy quay về được, tôi và anh ấy đã đến viếng mộ mẹ anh ấy. Ngày hôm ấy, anh ấy đã quỳ xuống và xin tôi tha tội. Khi ấy tôi đã không để cho anh ấy nói gì hơn nữa. Chúng tôi đã là bạn của nhau mười mấy năm, tôi đã tha thứ cho anh ấy".

Triết lý nhân sinh 27:

"Dù là người rất khoan dung, độ lượng thì cũng khó có thể chấp nhận được sự phi báng ác ý, tổn thương ghê gớm, thậm chí là chết với mình. Nhưng lấy đức báo oán, giữ vết thương cho riêng mình thì mới thấy được thế giới này hạnh phúc, bình yên. Thích ca mâu ni đã nói: "lấy hận đối xử với hận thù thì hận thù mãi mãi tồn tại, lấy tình yêu đối xử với hận thù thì hận thù sẽ mãi mãi biến mất".

28. KHÔNG NÊN LÀM BẤT CỨ VIỆC GÌ TRONG LÚC TỨC GIẬN

Trong lịch sử nước Anh có một tay kiếm vô cùng nổi tiếng tên là Omayer. Ông có một đối thủ cân sức, hai người đã đấu với nhau hơn 30 năm mà vẫn chưa phân thắng bại. Trong một trận quyết đấu thì đối thủ của ông đã ngã từ trên lưng ngựa xuống, ông Omayer cầm kiếm nhảy lao vào người đối thủ, trong một giây thôi có thể giết ngay được người ấy.

Nhưng lúc ấy đối thủ đã nhổ nước bọt vào mặt ông. Ông Omayer liền đứng dậy nói với đối thủ: "Ngày mai chúng ta đấu tiếp". Đối thủ chẳng hiểu ông đang làm gì.

Ông Omayer nói: "Hơn 30 năm nay tôi luôn rèn luyện mình, để mình có thể chiến đấu mà không được mang chút tức giận nào. Cũng chính vì đó mà tôi thường xuyên chiến thắng. Vừa nãy anh nhổ nước bọt vào mặt tôi khiến cho tôi tức giận. Lúc ấy tôi mà giết anh thì tôi sẽ không bao giờ có tìm được cảm giác thắng lợi. Do vậy, chúng ta hãy bắt đầu đấu vào ngày mai".

Trận đấu này không bao giờ có nữa vì từ lúc ấy đối thủ đã trở thành học trò của ông. Người ấy muốn học được cách chiến đấu không được tức giận của ông.

Triết lý nhân sinh 28:

"Tức giận luôn làm cho chúng ta mất đi lý trí, sẽ làm những việc ngốc nghếch. Trong cuộc sống chúng ta cần phải học cách làm việc không được tức giận".

29. VƯỢT QUA THÀNH BẠI ĐƯỢC MẤT CŨNG LÀ THÀNH CÔNG VANG DỘI

Ngày 17 tháng 12 năm 2000, tại thành phố Manchester, Anh đã diễn ra trận đấu bóng rất căng thẳng giữa hai đội North Tingham và đội Manchester. Trận đấu đã đến giây phút thứ 89 mà tỷ số giữa hai đội vẫn là 1:1. Thủ môn của đội Manchester bị chấn thương đầu gối thì bóng đến chân của tiền vệ North Tingham trong khu vực cấm của đội Manchester.

Không khí náo động trên sân vận động bỗng chùng xuống, mọi người chờ đợi. Tiền vệ của đội bóng North Tingham chỉ cách khung thành khoảng 12m, với khoảng cách ấy chẳng cần kỹ thuật gì, chỉ cần chút sức là có thể dễ dàng sút bóng vào lưới đối thủ. Như vậy sẽ nâng được tỷ số trận đấu lên 2:1. Trên bảng thành tích họ sẽ có thêm hai điểm, và như vậy thì đội bóng Manchester phải nếm mùi đau khổ vì đã thất bại trong ba trận liên tiếp.

Hàng ngàn cổ động viên trên sân vận động chăm chú nhưng tiền vệ của đội North Tingham đã không sút trái bóng quyết định mà anh đã cúi xuống ôm trái bóng vào lòng.

Cả sân vận động im lặng vì kinh ngạc nhưng sau đó thì tiếng vỗ tay vang dội. Họ khen ngợi cho tinh thần chơi đẹp của cầu thủ của đội bóng North Tingham.

Triết lý nhân sinh 29:

"Trong nhiều vấn đề của cuộc sống, dành lấy thắng lợi là vấn đề hết sức quan trọng, nhưng trong những lúc cần đến việc phát huy phẩm chất tốt đẹp, cao thượng mà vượt qua được thành bại được mất thì đó là tinh thần cao quý nhất, đó là một thành công có ý nghĩa vang dội".

30. THÔNG TIN TUYỆT VỜI NHẤT

Robert.D.Widson, người chơi golf nổi tiếng của Achantina, là một người rất dễ tính, khoáng đạt.

Một lần chiến thắng trong trận chơi golf, ông vui vẻ nhận tiền lĩnh thưởng và chào đón phóng viên ra bãi để xe chuẩn bị về câu lạc bộ. Khi ấy thì có một người phụ nữ trẻ đến cầu xin ông. Cô ấy nói rằng cô ấy thật đáng thương, con bị ốm nặng, có thể là sẽ chết vì cô không biết làm thế nào có thể trả được số tiền viện phí, tiền thuốc đất đỏ.

Ông rất xúc động trước câu chuyện đáng thương của người phụ nữ trẻ. Ông rút ngay số tiền thưởng mình vừa được lĩnh đưa cho người phụ nữ và nói: "Đây là số tiền tôi vừa được thưởng trong trận đấu. Chúc con chị mau lành bệnh".

Một tuần sau, khi ông đang ăn trưa trong câu lạc bộ thì người quản lý sân golf đến hỏi có phải tuần trước ông vừa gặp một người phụ nữ trẻ kể là con mình bị ốm rất nặng hay không?

"Những đứa trẻ ở bãi đậu xe đã nói cho tôi biết." Người quản lý sân golf nói.

Ông gật đầu và kể lại sự việc. Ông lại hỏi: "Thế có việc gì vậy?"

"Tôi báo cho anh một tin buồn", người quản lý sân golf nói, "Cô ta là một kẻ lừa đảo. Cô đã lấy chồng đâu, làm gì có đứa con nào bị ốm nặng! Anh bị cô ta lừa rồi!".

"Như vậy là không có đứa trẻ nào sắp chết hay sao?"

"Đúng vậy, làm gì có". Người quản lý sân golf đáp.

Ông thở phào nhẹ nhõm rồi nói: "Đây là thông tin tuyệt vời nhất mà tôi nghe được trong hơn tuần nay đây".

Triết lý nhân sinh 30:

"William Phier, nhà giáo dục người Mỹ đã nói: "Niềm vui thực sự không phải là dựa vào những sự ngoài sự vật, niềm vui của bạn chính là tình cảm và tâm tư của bạn. Nếu bạn mong muốn có được niềm vui vĩnh cửu thì cần phải bồi dưỡng tư tưởng của bạn, để cho tư tưởng của bạn chứa đựng những niềm vui trong trái tim bạn".

31. PHẨM CHẤT CAO THƯỢNG VÀ NHỮNG PHẨM CHẤT CẦN PHẢI CÓ

Trước kia có một phú ông, ông ta có ba cậu con trai. Khi tuổi đã cao, phú ông liền quyết định sẽ giao toàn bộ tài sản của mình cho một trong ba người con trai ấy. Nhưng rốt cuộc là ông sẽ giao tài sản cho người con nào? Ông phú ông liền nghĩ ra một cách: Ông yêu cầu ba cậu con trai đi du lịch khắp thế giới trong vòng một năm trời. Sau đó ai làm được việc cao thượng nhất thì người đó sẽ là người kế thừa toàn bộ tài sản.

Một năm trôi qua rất nhanh, ba cậu con trai lục tục về nhà. Về đến nhà, ông phú ông yêu cầu các con kể lại những gì mình đã làm trong một năm ấy.

Cậu con cả vui sướng nói: "Trong chuyến du lịch khắp thế giới, con đã gặp được một người lạ.

Người ấy rất tin con đã giao cả một túi tiền cho con giữ, nhưng đáng buồn là người ấy đã qua đời vì tai nạn và con đã gửi nguyên vẹn túi tiền ấy cho người nhà của ông ta".

Cậu con thứ hai nói rất tự tin: "Khi con đi du lịch đến một vùng nông thôn vô cùng nghèo đói và lạc hậu thì thấy một người ăn mày không may mắn bị rơi xuống hồ nước. Con lập tức xuống ngựa và nhảy xuống hồ cứu người ấy. Cứu xong con còn cho người ta một ít tiền".

Còn thứ ba hơi do dự một chút rồi nói: "Con... con thì không gặp được những việc như các anh đã gặp. Nhưng trong khi con đi du lịch con đã gặp được một người, người đó muốn lấy túi tiền của con. Trên đường đi người đó đã tìm mọi cách hại con làm con suýt nữa chết trong tay hắn ta. Một hôm con đi qua một vách núi hiểm trở thì con thấy hắn ta đang nằm ngủ cạnh một cái cây bên vách núi. Lúc ấy con chỉ cần gió chân đạp một nhát thì hắn sẽ rơi xuống vực ngay nhưng con nghĩ rằng mình không được làm như vậy. Con định đi thì chợt nghĩ nếu hắn mà lật mình rơi xuống vực thì không ổn, con liền gọi hắn dậy rồi tiếp tục lên đường. Con thấy việc này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả".

Phụ ông nghe ba cậu con trai kể xong thì gật đầu nói: "Chân thành, dũng cảm là những phẩm chất con người cần có nhưng không được gọi là cao thượng. Có cơ hội báo thù nhưng lại bỏ qua mà lại giúp kẻ thù vượt qua khó khăn ấy mới chính là phẩm chất cao thượng. Cha sẽ giao toàn bộ tài sản cho con út vì con hội tụ đủ phẩm chất cao thượng".

Triết lý nhân sinh 31:

"Chuyện những người lấy ân báo oán thì chẳng có gì lạ; nhưng có cơ hội báo thù mà lại bỏ qua, còn giúp kẻ thù thoát khỏi khó khăn thì rất hiếm gặp. Nhưng chỉ có những người khoan dung, độ lượng như vậy mới tận hưởng được thế giới cao quý của cuộc đời".

32. RỘNG RÃI, ĐỘ LƯỢNG SẼ KHIẾN CHO TÌNH THẦN BẠN CÓ ĐƯỢC THẾ GIỚI MỚI MẸ HƠN

Trong cuộc sống hàng ngày khó tránh khỏi những chuyện như: Bạn bè thân thiết đến mấy thì bạn bè cũng vô tình hoặc cố ý làm tổn thương bạn. Trong lúc ấy bạn sẽ khoan dung với người ta hay là chia tay hoặc là chờ cơ hội trả thù? Có câu "ăn miếng trả miếng", chia tay hoặc chờ cơ hội báo thù xem ra có vẻ hợp với tâm lý bản năng của con người. Nhưng làm như vậy thì oán hận càng sâu, thù hận càng nhiều, chỉ thấy suốt ngày trả thù nhau thôi. Nếu như sau những lúc vô cùng đau khổ mà bạn khoan dung với đối phương thì lúc ấy bạn sẽ thấy mình vô cùng cao thượng, thấy mình tốt đẹp hơn rất nhiều. Khoan dung, độ lượng là một đức tính tốt đẹp ai cũng tôn sùng, đây là một nhân tố tâm lý được nhiều người coi trọng trong giao tiếp xã giao.

Mọi người cho rằng, làm sai thì phải bị báo ứng thì mới công bằng. Nhưng một nhà thơ nước Anh đã nói: "Mọi người nên phải tha thứ, chấp nhận nhau vì con người chúng ta ai cũng có khuyết điểm". Mỗi người đều có nhược điểm và khiếm khuyết, đều có thể mắc những sai lầm này nọ. Do đó, là con người thì bạn nên tránh hết sức làm tổn thương người khác, cần phải đối xử khoan dung, độ lượng với mọi người, tránh những tình trạng oán hận, tiêu cực, xoá bỏ tình thân ái, chữa lành những vết thương lòng. Câu chuyện về ông Adams, Tổng thống thứ hai của Mỹ và Jamepson, Tổng thống thứ ba của Mỹ là một ví dụ rất sinh động. Trước đêm nhận chức, ông Jamepson vào Nhà trắng định nói với ông Adams rằng, ông hy vọng cuộc bầu cử sát sao như vậy không hề phá hoại tình cảm hữu nghị của hai người. Nhưng ông chưa kịp nói thì ông Adams đã hét toáng lên: "Chính ông đã đuổi tôi đi! Chính ông đã đuổi tôi đi!" Từ đó hai người không quan hệ với nhau mười mấy năm trời. Mãi về sau một vài người hàng xóm của ông Jamepson đến thăm ông Adams thì ông già mạnh mẽ này đã kể lại chuyện ấy còn nói tiếp: "Tôi luôn thích ông Jamepson, ngay cả bây giờ

cũng vậy". Hàng xóm đã kể cho ông Jamepson biết việc này. Ông Jamepson liền nhờ một người quen của cả hai người chuyển lời đến ông Adams biết rằng ông cũng rất quý mến ông ấy. Sau này ông Adams đã viết thư cho ông Jamepson, từ đó những bức thư vĩ đại của lịch sử đã ra đời. Ví dụ này cho chúng ta thấy khoan dung là một tinh thần đáng quý của con người, đó là nhân cách cao thượng.

Khoan dung tức là hiểu và thông cảm cho nhau đó là liều thuốc bôi trơn cho quan hệ của con người với con người, đó là liều thuốc khiến cho tình cảm của con người phát triển mạnh mẽ hơn. Khoan dung có thể hoá giải thù địch thành bạn bè.

Triết lý nhân sinh 32:

"Khoan dung là một liều thuốc tốt nhất để loại bỏ mụn nhọt, tấm lòng khoan dung độ lượng sẽ khiến bạn có nhiều bạn bè hơn, sẽ khiến bạn có quan hệ tốt đẹp hơn với mọi người".

33. HÃY TÌM NGUYÊN NHÂN Ở CHÍNH BẢN THÂN MÌNH

Một chàng trai trẻ thường xuyên vui vẻ giúp đỡ mọi người gặp phải khó khăn, cậu nghĩ bình thường mình giúp bao nhiêu người như vậy nên anh đã tìm đến mọi người nhờ giúp đỡ.

Vậy mà bạn bè anh đều nhìn thấy nhưng coi như không, nghe nhưng không biết với khó khăn của anh.

Đúng là đám người vong ân bội nghĩa!

Chàng trai tức giận, tức giận đến nỗi không nghĩ ra cách tự giúp mình. Trong lúc không biết làm thế nào anh đã đi gặp một người thông minh.

Người thông minh nói: "Giúp người là việc tốt nhưng cậu đã biến việc tốt thành việc xấu mất rồi".

"Tại sao lại nói như vậy?" Chàng trai không hiểu gì cả.

Người thông minh nói: "Trước hết là ngay từ đầu cậu đã thiết kiến nhìn người, những người lấy ân báo oán ấy không đáng để cậu giúp. Vậy cậu đã giúp đỡ họ mà không phân rõ được trắng đen. Như vậy mất cậu đã có vấn đề. Thứ hai là tay cậu, nếu như ngay từ lúc giúp họ cậu cũng bồi dưỡng cho họ được lòng cảm ơn, khiến người ta cảm thấy việc cậu giúp người ta là một việc đại nghĩa thì sự việc đâu có phát triển đến mức này. Nhưng đáng tiếc là cậu đã không làm như vậy. Thứ ba là trái tim của cậu có vấn đề. Khi giúp đỡ người ta cậu nên có một trái tim bình thường chứ đừng cảm thấy rằng mình đang làm việc thiện, cảm thấy mình giỏi giang hơn người khác về vật chất và tinh thần. Cậu chỉ nên nghĩ rằng việc mình là một việc nhỏ nhoi mình có thể làm được bằng sức lực của mình. So với những người giàu có hơn thì bạn chỉ là người nghèo, so với người thiện hơn thì bạn chỉ là một người bình thường. Đừng bao giờ cảm thấy bạn đang giúp đỡ người khác mà nên nghĩ rằng: Thượng đế đang giúp người khác bằng đôi tay của bạn, tất cả đều là thượng đế chứ không phải là mình".

Triết lý nhân sinh 33:

"Bằng lòng giúp đỡ người khác không có nghĩ là hy vọng đến lúc nào đó người ta sẽ giúp đỡ mình. Bạn hãy cho rằng đó là chuyện thường tình của cuộc đời, còn những người dễ tính thực sự luôn biết tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình,

chứ không bao giờ trách móc người khác".

34. BÍ QUYẾT CÂU CÁ

Hai cao thủ câu cá cùng đến bên hồ cá thả câu. Hai người này trong chốc lát đã câu được cá bằng chính nghệ thuật của mình. Trong chốc lát có đến mười mấy người khách đến bên hồ cá. Họ rất ngưỡng mộ vì thấy hai người này vẫn ung dung và câu được rất nhiều cá. Ai cũng chạy đến những quán gần đó mua cần câu để thử vận may của mình. Không ngờ rằng những người chỉ quen chơi này có câu cũng chẳng được con cá nào.

Hai người câu cá này có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Một người thì ít nói, không thích bắt chuyện với người khác, chỉ thích ngồi tận hưởng niềm vui câu cá một mình. Còn người kia thì rất nhiệt tình, hào phóng, thích kết bạn bè. Người thích nói chuyện thấy mọi người không câu được cá liền nói: "Thôi để tôi dạy cho. Nếu các anh học được bí quyết của tôi thì sẽ câu được rất nhiều cá. Câu được 10 con thì phải cho tôi 1 con đấy nhé và nếu không được 10 con thì không phải cho tôi". Mọi người vui vẻ đồng ý và hai bên bắt tay vào hợp tác.

Anh dạy hết đám người này thì dạy sang đám người khác cùng với một nghệ thuật câu cá. Dĩ nhiên là anh ấy vẫn đòi hỏi cứ chục con cá thì phải trả anh một con. Một ngày trôi qua thì người câu cá giỏi nhiệt tình giúp đỡ mọi người đã dành hết cả thời gian để hướng dẫn mọi người câu cá và anh đã có được một sọt cá to và còn quen được rất nhiều bạn mới. Hết bên trái gọi anh là thầy thì đến bên gọi anh là thầy một cách thành kính.

Còn người câu cá giỏi kia thì không có được niềm vui giúp đỡ mọi người như vậy. Khi mọi người vây quanh người bạn câu cá kia thì anh vẫn cứ ngồi yên một mình. Sau một ngày câu cá chán chết thì xem lại sọt cá của mình cũng chẳng bằng sọt cá của anh bạn kia.

Triết lý nhân sinh 34:

"Nhiệt tình giúp đỡ người khác kết quả sẽ là hai bên cùng có lợi. Không muốn giúp đỡ người khác thì người ta cũng không muốn tạo điều kiện thuận lợi cho bạn".

35. BẠN KHÔNG NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐỐI ĐẦU GAY GẮT VỚI KẺ THÙ CỦA MÌNH

Con người khi gặp những chuyện hoặc người không như ý thường than thở thế gian ác độc, lòng người hiểm ác. Vậy thì cần phải đối phó với sự hiểm ác này như thế này?

Nhiều lúc, đa số chúng ta đều rất tốt, ít ra thì cũng bình thường. Đa số, tuyệt đại đa số thái độ của họ đối với bạn ra sao được quyết định bởi thái độ của bạn đối với họ thế nào. Nói về lỗi của họ chưa chắc đã nhiều hơn bạn, nhưng cũng không ít hơn bạn. Dù thế nào thì chúng ta cần phải cố gắng làm sao cho tinh thần, tính cách mình hoà hợp, lý trí bình tĩnh, lịch sự, vui vẻ giúp đỡ người khác. Chứ đừng có suốt ngày tức giận, nóng nảy, cố chấp, hay nhạo báng mọi người.

Cho dù trong một chốc bạn không hiểu người ta thì chỉ cần không liên quan đến việc vi phạm pháp luật thì bạn nên đối xử với họ thật hữu nghị. Đối với những người xa lạ không nên có ác ý, không nên có ý thù địch, cũng không nên nghi ngờ lung tung. Bạn càng không nên nói những lời làm tổn thương đến mọi người, bạn vô cùng làm tổn thương người ta bằng lời nói thì rốt cuộc sẽ bộc lộ sự ấu trĩ, thấp kém của mình.

Bạn cũng có thể tự hỏi mình xem mình đã mắc phải sai lầm gì mà có một số người cứ thù hận và tìm mọi cách để nói xấu bạn? Liệu có khả năng hoá giải thù địch thành bạn bè hay không? Bạn cũng cần phải nghĩ giúp cho đối phương, nghĩ đến tình cảm và những điểm có thể tha thứ cho họ. Hơn nữa thì sự độc ác của đối phương cũng có thể liên quan đến hoàn cảnh yếu thế và tính tình độc ác.

Nhưng nhìn xa trông rộng thì tất cả những độc ác, oán giận của con người thì chỉ có tác dụng hạn hẹp trong tình hình ổn định hiện tại, có thể là có tác dụng nhưng đó chỉ là tác dụng phụ. Bạn thấy lạ hay không lạ thì chỉ là bạn thất bại. Bạn có thể hành động bình thường, phản ứng ổn định, tâm tính tốt đẹp, không bị quấy nhiễu, để mọi việc phát triển tự nhiên, để cuộc sống của bạn đi theo quỹ đạo đã định. Nói một cách đơn giản là, tạm thời hãy gác lại tất cả. Bạn bận như vậy, có biết bao nhiêu là công việc, bao nhiêu là bài tập phải làm thì cũng cần phải nghĩ là còn có bao nhiêu niềm vui của cuộc sống đang cận kề bên bạn, vậy thì việc gì phải để ý đến người ta. Hãy mặc kệ người ta để được sống cho dễ chịu.

Triết lý nhân sinh 35:

"Một người chỉ cần chuyên tâm học tập, chăm chỉ làm việc, thành thực, thân thiện, bình đẳng với mọi người, lành mạnh; không hề dốc sức vào so đo tính toán, cái được cái hơn trong mối quan hệ giao tiếp thì mối quan hệ giao tiếp của người ấy sẽ chắc chắn hoà hợp".

36. GIÚP NGƯỜI KHÁC GIẢI THOÁT

Khi Kỳ Bách Luận còn trẻ đã từng đến thăm một thánh nhân. Vị thánh nhân này ở trong một khu rừng yên tĩnh bên cạnh chân núi. Khi Kỳ Bách Luận và thánh nhân bàn luận đến cái gì là đức tính tốt đẹp thì một tên thô phi nặng nề lê tấm thân bị thương đầy mình đến bên chân núi. Anh ta quỳ trước mặt thánh nhân rồi nói: "Thưa ngài, xin ngài hãy giải thoát cho những tội lỗi của tôi. Tội lỗi của tôi chồng chất quá nhiều".

Thánh nhân đáp: "Tội lỗi của tôi cũng chồng chất rất nhiều".

Tên thô phi nói: "Nhưng tôi là kẻ ăn cắp".

Thánh nhân nói: "Tôi cũng là kẻ ăn cắp".

Tên thô phi lại nói: "Nhưng tôi còn là tội phạm giết người, đã biết bao máu tươi của nhiều người còn văng cả vào người tôi".

Thánh nhân đáp: "Tôi cũng là kẻ giết người, máu nóng của bao nhiêu người còn rơi vào người tôi".

Thô phi nói: "Tôi đã phạm rất nhiều tội lỗi".

Thánh nhân đáp: "Tôi cũng không tính nổi mình mắc bao nhiêu tội".

Tên thô phi đứng lên trợn tròn hai mắt nhìn thánh nhân rồi rời khỏi nơi đó.

Kỳ Bách Luận hỏi thánh nhân: "Tại sao ngài lại phải gán cho mình những tội không có? Ngài có thấy rằng người này lúc đi khỏi đây đã mất hết niềm tin với ngài rồi hay sao?"

Thánh nhân đáp: "Đúng vậy, anh ta không còn tin tôi nữa. Nhưng lúc anh ta bước ra khỏi đây thì anh ta như trút được gánh nặng".

Đúng vào lúc ấy thì họ nghe thấy tiếng hát vang vang của tên thổ phi, tiếng hát mang đậm vẻ mừng vui vang dội núi rừng.

Triết lý nhân sinh 36:

"Nhiều khi trong khi quan hệ với mọi người điều chúng ta cần làm là an ủi người khác chứ không phải lấy mình ra làm gương. Để cho người khác vui vẻ thì mình cũng phải chịu đựng một số hiểu nhầm, nhưng như vậy thì có quan hệ gì chứ?"

37. MỘT GÓI BÁNH SÔCÔLA

Anh Jack đã kể câu chuyện về mình như sau:

Thứ năm tuần trước tôi đã gây ra một chuyện nực cười. Tôi đi London mua ít quà, đó là quà giáng sinh và cũng muốn tìm mấy cuốn sách học đại học. Tối hôm đó tôi đi xe tuyến sớm đến London và đến buổi trưa tôi đã mua hết được những thứ cần mua. Tôi không thích ở London vì nơi đó quá ồn ào, đường xá chật chội, giao thông thì ùn tắc. Tối hôm đó tôi đã bố trí đâu vào đấy và liền gọi xe đến ga tàu hỏa. Nói thực là tôi không ngồi nổi xe tắc xi nhưng muốn đi thật nhanh để kịp chuyến tàu 3 giờ 30 phút. Không may là bị tắc đường, tôi đến nhà ga thì tàu đã chuyển bánh mất rồi. Tôi đành phải đợi hơn một tiếng sau để đi chuyến sau. Tôi mua một cốc cà phê và một gói bánh ngò nhâm nhi đợi tàu. Tôi kiếm một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ và ngồi đọc báo và chơi trò chơi điện tử. Tôi thấy trò chơi ấy thật thú vị.

Mấy phút sau có người ngồi đối diện với tôi, người này ngoài hình dáng rất cao thì chẳng có điểm gì đặc biệt khác.

Có thể nói người đàn ông này rất giống như một người đàn ông kinh doanh điển hình, anh ấy mặc bộ comple màu tối và tay cầm catáp.

Tôi không nói gì, vừa uống cà phê vừa cắm đầu vào trò chơi điện tử. Bỗng nhiên anh ấy với tay mở gói bánh của tôi và lấy một miếng bánh chấm vào cốc cà phê của anh ấy rồi ăn. Tôi thực sự không thể tin vào đôi mắt mình! Ngạc nhiên đến nỗi tôi không cất nổi lên lời. Nhưng tôi cũng không muốn nghĩ gì quá đáng và quyết định mặc kệ. Tôi luôn là người né tránh rắc rối mà. Tôi cũng cầm một miếng bánh, uống ngụm cà phê và tiếp tục điện tử.

Người đàn ông này cầm miếng bánh thứ hai tôi cũng chẳng buồn ngẩng đầu và cũng chẳng buồn lên tiếng. Tôi trả vờ như mình đang rất thích trò chơi của mình. Vài phút tôi mặc kệ người đàn ông cứ thò tay vào lấy miếng bánh cuối cùng. Tôi liếc nhìn người đàn ông này thì thấy ông ấy đang nhìn tôi vô cùng tức giận.

Tôi vội cho miếng bánh vào trong mồm rồi quyết định đi khỏi chỗ ấy. Khi tôi chuẩn bị đứng lên thì người ấy cũng đứng lên và vội vã đi trước. Tôi thấy như mình đã trút được gánh nặng nên nán lại hai ba phút rồi mới đi. Tôi uống hết cốc cà phê, gấp tờ báo lại và đứng lên. Khi ấy tôi thấy nơi tôi đặt tờ báo vẫn còn nguyên một gói bánh.

Toàn bộ nước cà phê tôi vừa uống vừa rồi đã chảy ra thành mồ hôi hết sạch...

Triết lý nhân sinh 37:

"Dù cái gì trong tình huống nào khi chúng ta muốn trách móc người ta thì cần phải kiểm điểm mình trước, cần phải làm rõ sự thực. Dù là trách nhiệm thuộc

về đối phương thì chúng ta cũng cần phải nhìn nhận khoan dung hơn.”

38. HÃY TIẾN BƯỚC CHUYỂN HOÁ THÙ ĐỊCH THÀNH TÌNH BẠN

Có hai người láng giềng sống gần nhau nhưng họ sống với nhau không có gì tốt đẹp cả. Tuy chẳng ai nhớ nổi nguyên do tại sao nhưng hai người luôn bất hoà với nhau. Họ chỉ biết rằng mình không thích đối phương, nguyên nhân ấy cũng đã đủ lắm rồi.

Cũng chính vì vậy mà nhiều khi họ cũng xảy ra cãi vã. Dù mùa hè máy cắt cỏ có chạm vào nhau ở vườn sau nhà thì họ cũng chẳng buồn chào hỏi nhau.

Đến cuối hè, anh Goege và vợ đi du lịch hai tuần. Vợ chồng anh Jimmy thoát đầu không để ý đến việc vợ chồng anh hàng xóm vắng nhà. Họ không chú ý làm cái gì? Ngoài việc cãi nhau ra thì họ rất hiếm khi nói chuyện với nhau.

Nhưng một hôm anh Jimmy trong lúc cắt cỏ vườn sau nhà thì nhận thấy cỏ vườn nhà anh Goege mọc lên rất cao. Anh mới chợt nghĩ ra chắc là vợ chồng anh Goege đi vắng rất lâu rồi. Làm như vậy khác nào mời trộm vào nhà. Anh không ưa gì người hàng xóm nhưng anh nghĩ mình cứ nên giúp người ta thì hơn. Anh đã cắt cỏ cho nhà anh Goege.

Vài hôm sau, vợ chồng anh Goege đi du lịch về sau hơn hai tuần và hai vợ chồng anh đã đến nhà anh Jimmy cảm ơn.

Họ đã phá vỡ sự im lặng giữa hai gia đình từ lần ấy. Quan hệ của hai gia đình chưa phát triển đến mức là hai ông chồng rủ nhau đi nhậu, còn các bà vợ thì rủ nhau nấu nướng. Nhưng rõ ràng là quan hệ của hai gia đình đã được cải thiện. Vì chỉ ít lúc cắt cỏ hai người cũng nở nụ cười chào nhau. Trước kia chiến trường của họ là vườn, nay nơi ấy biến thành khu vực phi quân sự. Ai biết được là họ có khi còn mời nhau uống cốc cà phê nữa chứ?

Triết lý nhân sinh 38:

"Nếu bạn muốn chuyển hoá thù địch thành tình bạn thì cần phải tiến lên một bước. Nếu không, thì sẽ không có tiến triển gì. Khi bạn nảy sinh mâu thuẫn với người khác thì bạn cần phải chủ động thể hiện tình hữu nghị, tìm những hành động hoà giải. Chỉ như vậy thì quan hệ của hai người mới hoà hợp và tận hưởng được niềm vui của con người".

39. MỘT ĐỒNG XU

Tomas tuy là một người nổi tiếng, xuất thân từ gia đình quý tộc nhưng lại rất thích sống với những người dân bình thường. Trong cuộc sống hàng ngày ông quan hệ với mọi người rất tốt, không bao giờ có biểu hiện kèn kiệu.

Một lần trong chuyến du lịch dài ngày ông đã đi qua một nhà ga xe lửa nhỏ. Ông định bụng đi quanh nhà ga nên đã đến bên bệ đứng. Khi ấy một chuyến tàu vừa bắt đầu khởi động, còi đã được nhấn vang. Ông đang đi chậm rãi thì có một người phụ nữ thò cổ ra khỏi cửa sổ toa tàu hét lên với ông: "Anh bạn ơi, anh bạn, anh hãy vào phòng chờ xách hộ tôi chiếc túi tôi để quên ở trong ấy".

Hoá ra người phụ nữ này thấy ông ăn mặc bình dị, thậm chí là quê mùa nên cứ nghĩ ông là nhân viên bốc vác của nhà ga.

Ông vội vàng chạy vào phòng chờ cầm lấy túi và đưa cho người phụ nữ.

Người phụ nữ cảm động nói: "Cảm ơn!" và sau đó đưa cho ông một đồng tiền xu, "Đây là tiền thưởng của anh!"

Ông nhận đồng tiền xu và ngấm rồi đút vào trong túi.

Chính lúc ấy một hành khách ngồi bên người phụ nữ nhận ra người công nhân bốc vác chính là Tomas, người này đã nói với người phụ nữ: "Cô à cô vừa cho tiền ai đấy? Người ấy chính là Tomas đó!"

"Chúa ơi!" Người phụ nữ nói, "Mình đã làm chuyện gì ấy nhỉ!" Người phụ nữ vội vàng giải thích với ông: "Xin lỗi ngài! Vì chúa xin ngài đừng suy nghĩ gì! Hãy cho tôi xin lại đồng xu. Tôi làm sao có thể cho ngài tiền boa được, vô cùng xin lỗi ngài".

"Thưa bà, tại sao bà phải xúc động như vậy?" Ông nói rất bình tĩnh, "Bà có làm việc gì xấu đâu! Đồng tiền xu này là do tôi kiếm được đấy chứ. Tôi phải nhận lấy nó".

Còi tàu hú vang, đoàn tàu bắt đầu chuyển động mang đi người phụ nữ lo lắng.

Ông mỉm cười nhìn theo đoàn tàu và tiếp tục chuyến du lịch của mình.

Triết lý nhân sinh 39:

"Khi tiếp xúc với mọi người, có thể làm một việc khiến người ta hiểu nhầm nhưng không gây phiền muộn, không làm tổn thương sĩ diện của người ta thì đó mới là đức tính cao thượng".

40. KHIÊM TỐN, CẨN THẬN LÀ ĐỨC TÍNH TỐT ĐẸP ĐẦU TIÊN CỦA CUỘC ĐỜI

Khiêm tốn, cẩn thận là những phẩm chất cần có của người thành công. Những người có đủ phẩm chất này luôn luôn đối xử nho nhã, lịch sự, dễ gần và luôn tôn trọng người khác, rất biết lắng nghe ý kiến và lời khuyên của mọi người, biết khiêm tốn để phát huy bản thân, biết lấy thế mạnh bù điểm yếu. Họ là những người không bao giờ kiêu ngạo trước những thành công mình đạt được, biết sửa chữa, uốn nắn những khuyết điểm, sai lầm.

Khiêm tốn, cẩn thận luôn là cơ sở và tiền đề để con người gây dựng sự nghiệp thành công.

Dù bạn làm nghề gì, đảm nhận chức vụ gì thì chỉ cần bạn khiêm tốn, cẩn thận thì mới duy trì được tinh thần có chí tiến thủ, mới có thể phát huy tài năng và kiến thức của mình nhiều hơn. Bởi vì phẩm chất khiêm tốn, cẩn thận có thể giúp bạn nhìn ra những khoảng cách thiết sót của mình. Không bao giờ được tự mãn, liên tục phát triển sẽ khiến cho con người bình tĩnh lắng nghe ý kiến, phê bình của người khác, và rất cẩn trọng khi làm việc. Nếu không, kiêu ngạo, hài lòng với hiện tại, đứng chân tại chỗ, chủ quan, võ đoán... sẽ làm cho công việc bị tổn thất, hoặc nghiêm trọng hơn thì sự nghiệp sẽ bị đứt gánh giữa đường.

Những người có phẩm chất khiêm tốn, cẩn thận không thích trả vờ này nọ, không thích tự kiêu, lăng nhăng người khác và luôn khiêm tốn học hỏi mọi người, tìm hiểu tình hình của những người xung quanh. Vị tổng thống thứ ba của Mỹ là Tomas Jepson đã nói: "Mỗi một người đều là thầy của chúng ta". Các bạn cần phải nhớ điều đó. Ông Jepson xuất thân từ một gia đình quý tộc, bố ông từng là Trung tướng quân đội, còn mẹ ông cũng được sinh ra trong một gia đình danh gia vọng

tộc. Hồi đó những người quý tộc ngoài phát ra khẩu hiệu thì rất ít khi trò chuyện với dân thường, họ luôn coi thường dân lành. Nhưng ông Jepson không thừa hưởng tật xấu này của giới quý tộc, ông đã chủ động quan hệ đi lại với mọi người ở các tầng lớp khác nhau. Bạn bè của ông không thiếu gì những người có thể lực trong xã hội nhưng cũng có rất nhiều những người nông dân, người nghèo túng bình thường khác. Ông rất giỏi học hiểu người khác vì ông biết mỗi người đều có ưu điểm riêng của mình. Một lần ông nói chuyện với một người Pháp nổi tiếng rằng: "Anh cần phải đi đến từng nhà dân giống như tôi, xem họ nấu nướng, nếm bánh mì họ là. Chỉ cần anh làm được như tôi thì anh sẽ hiểu được nguyên nhân tại sao họ lại bất mãn và hiểu được ý nghĩa của cuộc cách mạng của nước Pháp". Do ông có tác phong chất phác, quan hệ xã hội sâu rộng nên dù ngồi vào chiếc ghế Tổng thống nhưng ông vẫn hiểu rõ người dân muốn gì, cần gì. Như vậy ông đã trở thành một vĩ nhân nhờ vào mối quan hệ mật thiết của ông với quần chúng nhân dân.

Phẩm chất khiêm tốn, cẩn thận còn có thể trở thành sức mạnh khuyến khích con người tiến lên, khiến con người không kiêu ngạo vì thành công và vinh dự trước mắt. Như vậy thì họ sẽ không đắm chìm trong vinh dự và thành công. Phu nhân July đã được thế giới khen ngợi vì đức tính khiêm tốn, chăm chỉ của bà. Cũng chính là vì ảnh hưởng bởi phẩm chất cao thượng này của bà nên con gái và con rể bà đều bước lên con đường khoa học và dành được giải Nobel.

Triết lý nhân sinh 40:

"Để dành được những thành tựu kiệt xuất thì nhất định phải rèn luyện cho mình đức tính tốt đẹp của cuộc sống là khiêm tốn và cẩn thận".

41. LỜI NÓI DỐI SỚM HAY MUỘN CŨNG BỊ VẠCH TRẦN

Anh M. Zinker đã học qua từ lâu lắm rồi. Khi ấy mỗi lần chấm bài thầy giáo thường ghi điểm luôn vào sổ thành tích. Ông luôn cho điểm theo thang điểm từ 1 đến 5 điểm.

Lúc anh đi học vì chưa đến tuổi nên anh phải học lớp dự bị. Anh đi học mà chẳng hiểu gì cả. Vì vậy mà ba tháng đầu anh cứ lơ mơ. Một lần thầy giáo yêu cầu anh đọc thơ mà anh không đọc bài thơ ấy, anh không hề nghe thấy lời của thầy giáo. Vì vài học trò ngồi sau anh không dùng sách đập vào gáy của anh thì dùng mực bôi vào tai anh, hoặc là giật tóc của anh. Cũng chính vì nguyên nhân ấy mà ngồi trong lớp học mà anh cứ lo ngay ngáy, thậm chí đầu óc lúc nào cũng căng lên đề đề phòng, sợ rằng các cậu bạn ngồi sau sẽ lại nghĩ ra biện pháp gì để trêu chọc mình.

Ngày hôm sau, hình như mọi thứ cứ đi ngược lại ý muốn của anh, thầy giáo lại gọi anh đọc bài thơ ấy.

Anh không đọc được bài thơ đó mà thậm chí còn nghĩ là trên thế giới này làm gì có một bài thơ như vậy.

Thầy giáo nói: "Được thôi, hãy đưa sổ điểm ra đây! Tôi sẽ cho cậu 1 điểm!"

Thế là anh M. Zinker khóc vì đây là lần đầu tiên anh bị 1 điểm. Nhưng anh chưa hiểu rõ điều này sẽ có hậu quả gì.

Sau giờ học, chị cậu đưa cậu về nhà. Thấy sổ điểm của em như vậy, cô nói: "Em à, em sẽ gặp rắc rối đấy! Hai tuần nữa là sinh nhật em rồi, chị nghĩ như vậy bố sẽ không tặng em máy ảnh nữa đâu!"

Cậu lo lắng hỏi: "Thế thì làm thế nào bây giờ hả chị?"

Cô chị nói: "Chị có mấy đứa bạn thường dán trang này liền với trang khác thế là bố mẹ có muốn

giờ cũng không giờ được chứ đừng nói gì đến xem điểm".

Cậu liền nói: "Nhưng như vậy là lừa bố, không tốt đâu!"

Cô chị cười và đi về nhà. Còn M. Zinker thì sao? Cậu lo lắng đi vào trong công viên và ngồi lên một chiếc ghế đá. Cậu lật quyển sổ điểm và sợ hãi nhìn vào điểm 1 đáng ghét đó.

Cậu ngồi rất lâu trong công viên và rồi quyết định về nhà. Về gần đến nhà cậu mới phát hiện ra đã để quên cuốn sách trên ghế đá. Cậu chạy vào công viên nhưng cuốn sổ điểm đã không cánh mà bay. Thoạt đầu cậu rất sợ nhưng sau đó thì lại cảm thấy rất vui vì cậu sẽ không cần phải nhớ đến điểm 1 đó.

Về đến nhà cậu nói với bố là mình đã làm mất cuốn sổ điểm. Chị gái cậu nghe thấy vậy thì cười rất tươi, lại còn nháy mắt với cậu nữa chứ.

Ngày hôm sau, thầy giáo biết cậu làm mất sổ điểm nên đã phát cho cậu một cuốn mới.

Cậu mở cuốn sổ điểm ra chỉ mong rằng không có điểm nào hết, nhưng trong cột ngữ văn vẫn có một con 1 với nét chữ rất to.

Cậu rất buồn, tức giận và ném cuốn sổ mới vào trong ngăn bàn trong lớp học.

Hai ngày sau, thầy giáo biết là cậu lại đánh mất cuốn sổ điểm nên phát cho cậu một cuốn sổ mới, ngoài điểm 1 dành cho môn ngữ văn thì còn bị điểm 2 cho môn đạo đức. Thầy còn nghiêm khắc bắt cậu phải đưa sổ điểm cho phụ huynh ghi ý kiến.

Hết giờ học cậu tìm đến chỗ chị gái. Cô chị gái nói: "Nếu chúng ta dán hai trang lại với nhau thì đâu có thể gọi là nói dối. Một tuần sau, đến khi em đã được bố tặng máy ảnh rồi thì gỡ trang ấy ra để bố ghi ý kiến vào sổ cũng được".

Cậu rất muốn có được máy ảnh nên đã dán 4 trang đen đui ấy vào với nhau.

Tối hôm ấy bố cậu nói: "Con trai mang sổ điểm ra đây cho bố xem. Chắc con không bị điểm 1 đâu nhỉ?"

Bố cậu mở cuốn sổ điểm ra xem nhưng chẳng thấy điểm xấu nào vì trang ấy đã bị dán.

Bố cậu định kiểm tra kỹ cuốn sổ điểm thì đúng lúc ấy có tiếng chuông cửa.

Một người phụ nữ đứng ở cửa nói: "Mấy hôm trước tôi đi dạo trong công viên và đã nhặt được cuốn sổ điểm này trên ghế đá. Theo tên trường tôi đã hỏi thăm được đến đây. Tôi trả cuốn sổ đó cho anh để anh xem có phải con anh đã đánh rơi không?"

Bố cậu cầm cuốn sổ và khi nhìn thấy điểm 1 ông đã hiểu tất cả.

Ông không hề mắng cậu chỉ nói nhẹ nhàng: "Những lời nói dối, trò lừa gạt đều thật nực cười. Lời nói dối sớm hay muộn cũng bị vạch trần, nếu muốn mọi người không biết thì đừng có làm".

Cậu đứng trước mặt bố mặt đỏ lựng. Sau một hồi im lặng cậu nói: "Còn có một chuyện nữa con muốn thưa với bố. Đó là con đã rút một quyển sổ điểm khác trong ngăn bàn học ở trường".

Bố cậu không hề tức giận, ngược lại ông còn nở nụ cười tỏ vẻ vui mừng. Ông ôm lấy đôi tay của cậu hôn và nói: "Bố rất vui vì con có thể nói thật chuyện ấy. Chuyện này có thể trong thời gian dài

không ai biết, nhưng con đã thừa nhận rồi thì bố tin rằng con sẽ không nói dối nữa. Bố sẽ tặng con chiếc máy ảnh vì hành động này".

Triết lý nhân sinh 41:

"Lời nói dối sớm hay muộn cũng bị vạch trần. Kiên trì nói thật có lúc sẽ khiến cho bạn thiệt thòi trong chốc lát nhưng sống sẽ thấy thanh thản. Ngược lại, một khi có tật nói dối thành quen thì sẽ thấy lo lắng đến suốt đời".

42. KIÊN TRÌ NGUYÊN TẮC, NGHIỆM TÚC LÀM THEO HỢP ĐỒNG

Người Do thái kinh doanh buôn bán rất quan tâm, coi trọng hợp đồng. Pier, nhà xuất khẩu đã ký hợp đồng kinh doanh 10.000 thùng năm hộp với Laker, một nhà kinh doanh người Do thái. Trong hợp đồng quy định rõ: Mỗi thùng có 20 hộp, mỗi hộp chứa 100gram. Nhưng khi xuất hành thì ông Pier đã xuất 10.000 thùng năm hộp 150gram. Dù trọng lượng của hàng hoá đã nhiều hơn trong hợp đồng 50% nhưng ông Laker từ chối nhận hàng. Ông Pier đã chấp nhận là không thu thêm tiền số trọng lượng nhiều hơn trong hợp đồng nhưng ông Laker vẫn không đồng ý và còn đòi bồi thường. Ông Pier không biết làm sao đành phải bồi thường cho ông Laker hơn 100.000 ngàn đô la và xử lý số hàng hoá ấy theo cách khác.

Chuyện này cho thấy ông Laker chẳng hiểu gì cả, cho thêm nhiều hàng mà cũng chẳng muốn. Nhưng sự thực đâu có đơn giản như vậy. Người Do thái rất giỏi kinh doanh, họ hiểu rõ mọi thông lệ quốc tế cũng những quy định kinh doanh của quốc tế. Họ hiểu rằng, điều kiện phẩm chất của hợp đồng là một điều kiện vô cùng quan trọng, có thể gọi đó là điều kiện mang tính thực chất. Hợp đồng đã quy định quy cách sản phẩm là mỗi hộp 100gram, nhưng người xuất hàng lại xuất mỗi hộp 150gram. Tuy là trọng lượng thừa 50gram nhưng bên bán đã không giao hàng theo như điều kiện quy cách đã được quy định trong hợp đồng, như vậy là trái với hợp đồng đã ký. Theo như thông lệ quốc tế, nhà buôn người Do thái hoàn toàn có quyền từ chối nhận hàng và đề nghị bồi thường. Theo công ước quốc tế, hành vi của nhà xuất khẩu là vi phạm hợp đồng. Nhà buôn người Do thái làm như vậy là hoàn toàn đúng và họ có thể bình chân như vại.

Ngoài ra còn liên quan đến chiến lược tiêu thụ. Nhà buôn người Do thái đặt mua hàng với quy cách khác thường là có mục đích kinh doanh của mình. Điều này bao gồm cả sở thích và thói quen của người tiêu dùng cũng như nhu cầu của thị trường, biện pháp đối phó với đối thủ cạnh tranh. Nếu như hộp năm 150gram mà nhà cung cấp chuyển cho họ không thích hợp với thói quen của người tiêu dùng và thị trường tiêu dùng thì dù có cho không 50 gram thì nhà kinh doanh người Do thái cũng không đồng ý. Làm như vậy chỉ làm rối loạn thêm kế hoạch kinh doanh của họ, có thể sẽ làm tổn thất tiêu thụ và mục tiêu kinh doanh của họ. Như vậy hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng thì còn gây ra cho người mua nhiều rắc rối. Nếu người Do thái nhập khẩu số hàng này vào nước có biện pháp quản lý xuất nhập hàng hoá nghiêm ngặt thì họ xin nhập khẩu loại 100gram, trong khi đó hàng thực tế là 150gram, số lượng tăng lên 50% thì thật phiền hà khiến cho các cơ quan liên quan nghi ngờ, thậm chí còn bị coi là trốn thuế. Xin ít nhập nhiều sẽ bị truy cứu trách nhiệm và còn bị phạt tiền.

Triết lý nhân sinh 42:

"Đã ký hợp đồng rồi thì cần phải tuân thủ nghiêm túc. Như vậy mới thể hiện chữ tín, và tránh những tổn thất ngoài ý muốn. Chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt mà không nghiêm túc thực hiện hợp đồng thì không được".

CHƯƠNG IV

BẠN CÓ QUYỀN LÀM CHỦ SỰ SỐNG CỦA MÌNH

43. BA NGƯỜI KHÁCH DU LỊCH

Ba người khách du lịch sáng sớm ra khỏi cửa thì một người đem theo ô, một người đem theo cây gậy chống còn một người chẳng mang theo gì cả.

Tối về người cầm ô vẫn ướt như chuột lột, người cầm gậy thì ngã trầy trập cả người, còn người thứ ba thì bình an vô sự. Hai người trước rất buồn chán liền hỏi người thứ ba: "Tại sao anh chẳng bị làm sao cả?"

Người khách du lịch thứ ba này im lặng và hỏi người cầm ô: "Tại sao anh bị ướt mà không bị ngã đau?"

Người cầm ô nói: "Khi mưa xuống vì tôi có ô nên tôi đã đứng cầm đi dưới mưa, nhưng chẳng hiểu tại sao lại ướt. Khi tôi đi qua một rãnh nước vì không có gậy chống nên tôi đi rất cẩn thận, chỉ đi những chỗ bằng phẳng nên không bị ngã đau".

Sau đó anh lại hỏi người cầm gậy chống: "Tại sao anh không bị ướt mà lại bị ngã đau?"

Người cầm gậy nói: "Khi mưa xuống tôi không mang theo ô nên tôi đã tìm những chỗ có thể trú mưa được nên không bị ướt. Nhưng khi đi trên con đường gập ghềnh tôi luôn cầm gậy chống, nhưng chẳng hiểu tại sao tôi lại bị ngã đau".

Người khách du lịch này nghe xong cười nói: "Đây chính là nguyên nhân tại sao anh cầm ô mà vẫn bị ướt, anh cầm gậy mà vẫn bị ngã đau, còn tôi chẳng cầm gì mà vẫn bình yên vô sự. Khi mưa xuống thì tôi trú mưa, khi đường xấu thì tôi đi cẩn thận, do đó không bị ướt cũng không bị ngã. Sai lầm của các anh là chỉ dựa vào ưu thế của mình, cho rằng ưu thế sẽ giảm bớt những khó khăn, gian khổ".

Triết lý nhân sinh 43:

"Nhiều khi chúng ta gục ngã bởi ưu thế của mình chứ không phải khuyết điểm của mình. Vì khuyết điểm thường xuyên nhắc nhở chúng ta còn ưu thế thường làm cho chúng ta quên đi tất cả".

44. HÃY KHẮC PHỤC MỌI KHÓ KHĂN

Nếu có ai nói với chúng ta rằng: Một chàng trai trẻ bị hỏng trung khu thần kinh, cơ thịt bị suy thoái nặng nề, mất đi khả năng hành động, tay không thể viết được, nói thì ngọng, cả đời phải sống trên chiếc xe lăn, nhưng nhờ vào chiếc giá sách, một tấm bảng đen, và người bạn học giúp đỡ thì cuối cùng đã trở thành nhà thiên văn học đại tài về nghiên cứu lý luận lỗ hổng đen bị nổ. Nhưng phân tích lỗ hổng đen đã khiến cho giới thiên văn học chần chừ và chắc hẳn bạn cũng thấy ngạc nhiên về điều đó. Đây là một sự không thể nghi ngờ và anh đã dành được học bổng của Anstanh năm 1980.

Anh ấy chính là Stephan Hockin, là người Anh. Năm ấy anh ấy 35 tuổi. Thú vị là, anh là một nhà thiên văn học nhưng anh chưa bao giờ sử dụng kính viễn vọng, nhưng anh ấy có thể nói cho chúng ta biết rất nhiều bí mật liên quan sự chuyển động của các thiên thể. Hàng ngày anh được đẩy đến trường đại học và vùi đầu vào công tác nghiên cứu.

Biện pháp nghiên cứu của anh để có được thành công vang dội ấy cũng phải nói đến tâm nguyện được sống và sự giầy vò của bệnh tật. Chính những điều đó là nguồn động lực đã đốt cháy mơ ước của anh để anh có những sự quan sát đặc biệt và tài năng đặc biệt. Anh cũng chỉ là một trong rất nhiều người tàn tật nhưng lại thành công. Họ đều là những người thông minh. Họ hiểu rằng chỉ cần tinh hoa của con người là đầu óc có tư duy vẫn còn làm việc hăng say thì sẽ có nguồn hy vọng và tiềm lực sáng tạo không hạn chế, như vậy sẽ không tồn tại những khó khăn không thể khắc phục nổi. Bị quan hoặc lạc quan, kiên cường hoặc nhu nhược, tiến lên hoặc rút lui đều dựa vào tự lập, tự lập đã khiến cho những người tàn tật không mất đi trí tuệ sinh tồn và bỏ mặc mình. Do vậy họ đã thành công.

Hockin đã đạt giải thưởng danh dự nhất của nghiên cứu vật lý lý luận được khoa học thế giới công nhận. Những người lành lặn, làm việc trong môi trường nghiên cứu lý luận vật lý có đầy đủ thiết bị tiên tiến liệu có mấy người dành được vinh dự này?

Triết lý nhân sinh 44:

"Với người thành công thực sự, cho dù điều kiện sinh tồn của họ thế nào thì đều không tự huỷ diệt những trí tuệ tiềm tàng trong mình, không xem thường mức độ cao nhất của cuộc sống con người mà họ có thể đạt được. Họ sẽ tìm mọi cách để khắc phục khó khăn, phát huy tài năng tốt nhất của mình, che giấu khuyết điểm và vững chãi, kiên quyết tiến lên về mục tiêu cao nhất của cuộc đời".

45. KHÔNG ĐÁNH MẤT NIỀM HY VỌNG THÌ SẼ LÀM ĐƯỢC TẤT CẢ

Khi Joans còn là nông dân thì anh rất mạnh khỏe, làm việc rất chăm chỉ, kinh doanh nông trại ở bang Wisconsin. Nhưng hình như anh không thể khiến cho nông trại của mình sản xuất ra nhiều sản phẩm so với nhu cầu của gia đình anh. Anh sống cuộc sống như vậy trong mấy năm đến khi xảy ra một chuyện.

Joans bị tê liệt toàn thân, phải nằm bất động trên giường, mất đi khả năng sống. Họ hàng, làng xóm đều nghĩ rằng anh sẽ mãi trở thành một người bệnh mất hết hy vọng, mất hết hạnh phúc. Anh không thể có bất cứ hành vi nào khác. Nhưng anh cũng có hành động đầy chú. Hành động của anh đã đem đến cho anh hạnh phúc, hạnh phúc này đến cùng với thành công trong sự nghiệp của anh.

Anh đã sử dụng biện pháp gì để tạo ra sự kỳ lạ này? Đúng là anh đã bị tê liệt toàn thân nhưng anh vẫn có thể suy nghĩ. Thực sự là anh ấy có suy nghĩ, có lên kế hoạch. Một hôm, trong lúc anh đang cố gắng suy nghĩ lên kế hoạch thì anh đã đi đến một quyết định cho chính bản thân mình. Anh muốn biến suy nghĩ sáng tạo của mình trở thành hiện thực từ chính bản thân mình. Anh muốn mình trở thành người có ích, anh phải nuôi cả gia đình mình chứ không thể trở thành gánh nặng cho gia đình.

Anh đã kể kế hoạch của mình cho cả gia đình nghe:

"Tôi không thể lao động bằng đôi tay của mình nữa rồi". Anh nói: "Vì vậy tôi quyết định lao động bằng trí tuệ của mình. Nếu mọi người đồng ý thì mỗi người đều có thể là đôi tay, đôi chân và cơ thể của tôi. Như vậy thì chúng ta sẽ trồng được ngô trên từng mẫu nông trại của chúng ta. Sau đó

chúng ta sẽ nuôi lợn. Thức ăn nuôi lợn chính là ngô mà chúng ta thu hoạch trên nông trại của mình. Khi nuôi lợn được vài tháng thì chúng ta sẽ giết khi thịt còn non, và làm thành Lạp Sườn. Đóng gói Lạp Sườn rồi đặt tên hiệu và bán đi. Chúng ta sẽ bán Lạp Sườn trong mọi cửa hàng trên toàn quốc". Anh cười khê, rồi nói tiếp: "Lạp sườn của chúng ta sẽ bán chạy như tôm tươi".

Đúng là sau này loại Lạp Sườn này bán chạy như tôm tươi! Vài năm sau thì loại Lạp Sườn có tên "Lạp sườn Joans" đã trở thành món ăn hàng ngày của mỗi gia đình và trở thành một món ăn rất hợp khẩu vị của mọi người.

Triết lý nhân sinh 45:

"Mọi người thường nói rằng tâm có thừa nhưng sức không thừa để hình dung việc mình đã rất cố gắng nhưng vẫn phải bỏ cuộc. Thực ra trên thế giới này chẳng có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, đào núi và lấp biển quyết chí ắt làm nên. Chỉ cần bạn tích cực suy nghĩ thì sẽ chiến thắng được mọi khó khăn, gian khổ."

46. BỆNH TRONG TÂM CÒN NGUY HIỂM HƠN NHỮNG CĂN BỆNH SINH LÝ KHÁC

Aster là Giám đốc tiêu thụ máy tính trẻ tuổi. Anh có một gia đình đầm ấm và một việc làm có thu nhập cao. Trước mắt anh là con đường trải dài tràn ngập ánh sáng nhưng ý chí anh luôn luôn sa sút. Anh luôn cho rằng trên cơ thể mình có bộ phận nào đó bị đau ốm và sắp sửa chết, thậm chí anh còn mua sẵn đất trong nghĩa trang cho mình và đã chuẩn bị xong xuôi cho tang lễ. Thực tế thì anh ấy chỉ cảm thấy mình thở hơi gấp, tim đập hơi nhanh, cổ họng bị đau. Bác sỹ đã khuyên anh cần phải ở nhà nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, tạm thời không nên làm việc cật lực như vậy.

Anh ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Nhưng vì quá sợ hãi nên tâm lý anh luôn lo lắng. Anh thở càng gấp hơn, tim đập càng mạnh hơn và cổ họng càng đau hơn. Khi ấy bác sỹ lại khuyên anh đi nghỉ ở biển.

Biển có không khí, phong cảnh khiến cho con người khoẻ mạnh hơn. Nhưng tất cả những điều ấy đều không ngăn cản được nỗi sợ hãi trong lòng anh. Một tuần sau anh về nhà sau chuyến nghỉ mát và anh thấy thần chết đang đến gần mình hơn.

Vợ anh thấy anh như vậy thì liền đưa anh đi khám ở một bệnh viện nổi tiếng. Bác sỹ đã nói cho anh biết: "Bệnh của anh là do anh hít quá nhiều oxy". Anh nghe thấy vậy liền cười nói: "Thế thì tôi phải làm thế nào?" Bác sỹ nói: "Khi anh cảm thấy thở khó khăn, tim đập nhanh thì anh có thể ộp một túi bóng vào mồm rồi ngừng thở". Bác sỹ đã cho anh một túi bóng và anh về làm theo lời chỉ dẫn của bác sỹ. Kết quả là anh lại thở và nhịp tim lại đập bình thường, cổ họng không còn đau nữa. Anh trở thành một người vô cùng lạc quan, vui vẻ.

Từ đó mỗi lần bệnh tái phát anh lại ngừng thở một lát để mọi cơ quan trong cơ thể phát huy bình thường. Vài tháng sau anh không còn sợ hãi nữa, triệu chứng bệnh cũng biến mất. Từ đó về sau anh không còn phải đi khám bác sỹ nữa.

Triết lý nhân sinh 46:

"Mọi người đều cảm thấy rằng cơ thể mình không thể trụ vững được, đó là vì căn bệnh tâm lý. Giữ cho tinh thần được vui vẻ rất có ích cho việc cơ thể mạnh khoẻ. Không sợ thì mới có hy vọng, bạn phải đối phó với khó khăn như vậy đây và đối phó với bệnh tật cũng phải như vậy".

47. BẠN CÓ QUYỀN LÀM CHỦ CUỘC SỐNG CỦA MÌNH

"Bác sỹ Simonson nói: Bạn có quyền làm chủ cuộc sống của mình nhiều hơn bạn tưởng tượng rất nhiều. Dù là căn bệnh ung thư ác tính khó chữa thì cũng có thể nằm trong lòng bàn tay của bạn". Ông còn nói: "Trong thực tế cho thấy, bạn có thể vận dụng sức mạnh của tâm hồn để quyết định cần có phẩm chất cuộc sống như thế nào".

Bác sỹ Kare là một bác sỹ chuyên khoa chữa trị cho những bệnh nhân đang bị ung thư ở giai đoạn cuối. Một lần anh phải điều trị cho một bệnh nhân bị ung thư vòm họng 61 tuổi. Lúc ấy do bị ảnh hưởng bởi bệnh tật nên cơ thể người bệnh giảm cân rất nhanh, gầy gò chỉ có 40kg, tế bào ung thư phát triển quá nhanh nên không thể ăn uống nổi.

Bác sỹ Kare đã nói với người bệnh rằng mình sẽ dốc hết sức để chữa bệnh cho bệnh nhân, giúp người bệnh chống chọi được với bệnh tật hiểm ác. Đồng thời hàng ngày cũng nói rõ cho bệnh nhân biết tiến độ chữa trị, tình hình phản ứng của cơ thể bệnh nhân đối với phác đồ điều trị khiến cho bệnh nhân hiểu rõ được bệnh tình, giảm bớt được sợ hãi và hợp tác tốt với bác sỹ.

Kết quả chữa trị đã tốt đến mức không thể tưởng tượng nổi. Bác sỹ Kare cho rằng bệnh nhân này đúng là một bệnh nhân lý tưởng, vì hoàn toàn phối hợp với những lời dặn dò của bác sỹ khiến cho quá trình chữa trị tiến hành rất thuận lợi. Bác sỹ Kare đã dạy cho người bệnh nhân này cách biết vận dụng trí tưởng tượng, tưởng tượng đại quân bạch huyết cầu trong cơ thể mình đang chiến đấu ngoan cường với những tế bào ung thư ương bướng, cuối cùng đã chiến thắng được những tế bào ung thư ác nghiệt đó. Kết quả là hai tuần sau, các bác sỹ đã ngăn chặn được sự phá hoại của các tế bào ung thư, chiến thắng thành công căn bệnh ung thư. Với thành quả chữa trị kiệt xuất như vậy thì ngay cả bác sỹ Kare cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Thực ra, bác sỹ Kare đã vận dụng biện pháp tâm lý để chữa trị cho người bệnh ung thư này, như vậy mới có được hiệu quả chữa trị thành công như vậy.

Triết lý nhân sinh 47:

"Mọi người đều cảm thấy rằng cơ thể mình không thể trụ vững được, đó là vì căn bệnh tâm lý. Giữ cho tinh thần được vui vẻ rất có ích cho việc cơ thể mạnh khỏe. Không sợ thì mới có hy vọng, bạn phải đối phó với khó khăn như vậy đây và đối phó với bệnh tật cũng phải như vậy".

48. HÃY BIẾN KHUYẾT ĐIỂM THÀNH CƠ HỘI PHÁT TRIỂN BẢN THÂN MÌNH

Ngoại trưởng Philipin những năm 30 là một người có chiều cao khiêm tốn, tính cả đế giày ông mới cao có 1.63m. Trước kia cũng giống như những người khác, ông rất xấu hổ, tự ti về chiều cao của mình. Khi còn trẻ, ông cũng đã thử đi những đôi giày đóng đế thật cao, nhưng biện pháp này khiến cho ông khó chịu về cả tinh thần và thể xác. Ông thấy mình như vậy là đối mình đối người nên đã vứt bỏ những đôi giày đế cao đi. Sau này trong cuộc đời ông có biết bao nhiêu là thành công lại gắn liền với thân hình thấp bé của ông. Như vậy có thể nói rằng, hình dáng thấp bé đã thôi thúc ông thành công. Thậm chí ông còn nói: "Tôi mong ước đời đời kiếp kiếp được làm người lùn".

Năm 1935, rất nhiều người Mỹ không biết ông là ai. Khi ấy ông đã nhận lời mời của Trường đại học S. M sang nhận học vị vinh dự và phát biểu. Hôm ấy, Tổng thống Rosford cao to cũng tham dự và cũng đứng ra phát biểu. Tuy thấp bé nhưng trí tuệ của ông chẳng kém gì những người cao to khác. Mọi người vô cùng khâm phục ông.

Năm 1945, Hội nghị thành lập liên hợp quốc được tổ chức tại San Fransico. Ông đã dẫn đầu đoàn đại biểu của Chính phủ Philinpin tham dự hội nghị này. Các trưởng đoàn tham dự hội nghị đều đứng lên phát biểu, bao gồm cả ông. Những người phát biểu đều có chiều cao hơn ông một chút. Đối với mọi người yên lặng thì ông nói nghiêm túc: "Chúng ta hãy coi hội trường này như là chiến trường cuối cùng nhé". Khi ấy cả hội trường bỗng lặng im và rồi nổ lên tiếng vỗ tay vang dội. Cuối cùng ông đã kết thúc bài phát biểu của mình bằng phòng tuyến không thể phá vỡ nổi là tôn trọng, tư tưởng và lời nói có sức mạnh hơn nhiều so với súng đạn...", đó chính là phòng tuyến giúp đỡ và tha thứ cho nhau. Toàn hội trường đã vang lên những tiếng vỗ tay. Sau này ông đã phân tích rằng: "Nếu người cao nói những lời như vậy thì người nghe chỉ vỗ tay let đẹt không thật lòng, nhưng lúc ấy đất nước Philippin của chúng tôi mới thành lập được có một năm, bản thân tôi lại là người lùn, nên đã có hiệu quả hết sức bất ngờ. Từ ngày hôm ấy đất nước Philipin bé nhỏ đã có đủ tư cách quan trọng trong Liên hợp quốc.

Qua chuyện này, ông cho rằng thấp cũng có ưu thế trời ban so với người cao. Thoạt đầu người thấp luôn bị mọi người coi thường, nhưng có biểu hiện thì luôn làm cho mọi người ngạc nhiên, khâm phục. Trong mắt mọi người thành công ấy vô cùng to lớn, dù là một chuyện bình thường thì cũng thấy đó là kinh thiên động địa.

Triết lý nhân sinh 48:

"Cho dù bạn có khuyết điểm nhưng đừng lo bạn vẫn có cơ hội thành công. Chỉ cần bạn dám thừa nhận khuyết điểm của mình, cố gắng tích cực vượt qua những khuyết điểm thấy thì có thể chuyển hoá nó thành cơ hội phát triển bản thân mình".

49. KHÔNG ĐƯỢC RÚT LUI, KHÔNG ĐƯỢC SA SÚT Ý CHÍ TRƯỚC THIẾU SÓT

"Tự tin chính là một trong những tố chất mà những người thành công cần phải có. Muốn thành công trước hết cần phải xây dựng được lòng tự tin. Bạn muốn xây dựng lòng tự tin trong mình thì cũng giống như bạn quét đường, cần phải quét sạch tính tự ti trong mọi ngõ ngách. Sau đó mới trồng niềm tin và tăng cường củng cố và phát triển nó. Sau khi đã xây dựng được niềm tin rồi thì cơ hội mới sẽ đến với bạn".

Tổng thống Rosford là một người có nhiều khiếm khuyết. Khi còn nhỏ thì ông là một cậu học sinh yếu đuối, nhút nhát. Trên lớp học thì luôn lộ vẻ sợ hãi. Ông thờ như là bị đứt quãng vậy. Nếu bị gọi lên bảng đọc bài thì lập tức đổi chân của ông mềm nhũn ra, môi run run, trả lời ấp a ấp úng và đột ngột ngồi xuống luôn. Do ông hơi bị vẩu nên những lúc như vậy trông xấu thậm tệ.

Những đứa trẻ giống như ông hồi đó rất nhạy cảm vì cái tôi của mình. Thường trốn tránh bất cứ hoạt động vui chơi nào, không thích kết giao bè bạn, trở thành một kẻ đáng thương! Tuy ông khiếm khuyết về mặt này nhưng ông lại có tinh thần phấn đấu, một tinh thần phấn đấu mà bất kỳ ai cũng có được. Thực tế thì những khiếm khuyết ấy đã thôi thúc ông phấn đấu nhiều hơn. Ông không hề giảm bớt dũng khí vì bị bạn bè cười chê. Tật thờ dốt của ông trở thành tiếng khàn khàn kiên quyết. Ông đã dùng ý chí kiên cường của mình để cản chặt lấy đôi môi không cho nó run rẩy nhằm khắc phục sợ hãi.

Không có ai có thể hiểu rõ bản thân ông bằng chính ông. Ông hiểu rõ cơ thể mình có chỗ nào khiếm khuyết. Từ trước đến giờ ông không bao giờ lừa dối mình, cho rằng mình là dũng cảm, cường tráng hay là đẹp trai. Ông đã dùng hành động để chứng minh rằng mình có thể khắc phục mọi khó khăn, trở ngại để đi đến thành công.

Những khuyết điểm nào ông có thể khắc phục được thì ông liền khắc phục, những khuyết điểm nào không thể khắc phục thì ông sẽ cố gắng tận dụng nó. Mặc dù ông diễn thuyết không có những điểm cực kỳ lôi cuốn nhưng ông cũng không gặp thất bại vì giọng nói và tư thế của ông. Ông không có giọng nói tốt hoặc tư thế uy nghiêm, và cũng không có những lời nói đắm say lòng người như những người khác, nhưng khi ấy ông lại có một sức mạnh của những nhà diễn thuyết.

Do ông không hề rút lui hay sa sút ý chí trước khiếm khuyết, mà ông đã nhận thức đầy đủ, toàn diện về bản thân mình. Ông ý thức được rằng mình có những khiếm khuyết nhưng lại đánh giá đúng được bản thân và ông đã kiên quyết đấu tranh ngoan cường với những khiếm khuyết đó. Ông không hề nhụt chí về những khiếm khuyết đó mà ông còn tận dụng nó, biến nó thành vốn, thành công cụ để mình leo lên đỉnh cao của sự nghiệp. Đến những năm cuối đời rất ít người biết rằng ông đã từng có những thiếu sót.

Triết lý nhân sinh 49:

"Cho dù bạn có khuyết điểm nhưng đừng lo bạn vẫn có cơ hội thành công. Chỉ cần bạn dám thừa nhận khuyết điểm của mình, cố gắng tích cực vượt qua những khuyết điểm thấy thì có thể chuyển hoá nó thành cơ hội phát triển bản thân mình".

50. CỐ GẮNG KHẮC PHỤC NHỮNG THIẾU SÓT

Cha của Naponen là một quý tộc rất kiêu ngạo nhưng lại vô cùng nghèo túng. Cha ông đã gửi ông vào học tại một trường quý tộc tại Blolia. Ở đây ông học cùng những bạn học luôn khỏe khoắn, giàu có và châm chọc sự nghèo túng của ông. Sự châm chọc này của bạn bè khiến ông vô cùng tức giận nhưng ông chỉ có thể khuất phục vì không nghĩ ra biện pháp nào khác để đối phó.

Nhưng sau này không chịu đựng được nữa ông đã viết thư cho cha mình nói: "Để chịu đựng sự trêu chọc của những đứa con nhà giàu nước ngoài con đã thực sự mệt mỏi vì giải thích sự nghèo đói của mình. Chúng chỉ nhiều tiền hơn con chứ con luôn có những suy nghĩ cao thượng hơn chúng. Liệu con phải khiêm tốn mãi trước những kẻ giàu có cao ngạo này?"

"Gia đình ta không có tiền nhưng con cần phải học ở đó". Cha ông đã trả lời như vậy đấy. Chính vì vậy mà ông lại phải chịu đựng thêm 5 năm đau khổ. Mỗi một sự chế giễu, mỗi một sự xỉ nhục, mỗi một thái độ khinh miệt đều làm tăng thêm niềm tin trong ông. Ông đã thề sẽ cho chúng biết ông thực sự cao hơn chúng nhiều. Ông đã làm gì? Tất nhiên đó không phải là việc dễ dàng, ông không hề huênh hoang khoe khoang mà âm thầm lên kế hoạch, quyết định tận dụng những kẻ kiêu ngạo nhưng không có đầu óc này làm cầu nối cho mình. Như vậy ông đã có được địa vị, danh dự, giàu có và những kỹ năng cần có khác.

Đến khi ông đi bộ đội thì bạn bè cùng trang lứa với ông vẫn còn dành thời gian để đánh bạc và theo đuổi bạn gái. Còn ông không được mọi người thích nên đã khiến ông quyết định thay đổi phương châm, ông đã vui đầu vào học, cố gắng cạnh tranh với họ. Đọc sách cũng tự do giống như là hít thở. Vì ông có thể vào thư viện mượn sách đọc không mất tiền mà lại thu hoạch được rất nhiều kiến thức. Ông không đọc những cuốn sách vô nghĩa, và cũng không đọc sách chỉ để giải sầu, mà ông chuẩn bị cho lý tưởng của mình. Ông đã quyết định để mọi người trên toàn thế giới biết được tài hoa của mình. Do vậy, khi chọn sách đọc thì những cuốn sách đó đều nằm trong phạm vi ông đã quyết định lựa chọn. Ông ở trong một gian phòng vừa nhỏ vừa chật hẹp, bức bối. Sống ở đây khuôn mặt ông không được hồng hào, cô đơn, buồn chán, nhưng ông vẫn tiếp tục học và đọc sách. Ông đã tưởng tượng mình là một Tổng tư lệnh, đặt bản đồ đảo Corse ra trước mặt và chỉ ra rõ ràng cần phải bố trí phòng thủ như thế nào ở những nơi nào trên đảo. Ông đã tính toán được nhờ vào biện pháp toán học. Chính vì vậy môn toán của ông luôn được điểm cao. Đây cũng là cơ hội đầu tiên khiến ông thể hiện được ông có thể làm cái gì.

Sĩ quan của ông thấy ông có thành tích học tập tốt nên đã cử ông ra thao trường làm việc. Công việc này đòi hỏi phải có khả năng tính toán phức tạp. Ông làm việc rất tốt nên đã có được những cơ hội mới. Cũng chính từ ấy ông bắt đầu bước lên con đường quyền thế. Khi ấy thì mọi tình hình đều đã thay đổi. Những người chế giễu ông trước kia nay đều tìm đến ông mong được san sẻ một chút tiền thưởng của ông. Những người coi thường ông trước kia thì nay đều muốn trở thành bạn của ông. Những người trước kia cho rằng ông là người lùn, vô dụng, khó chịu thì nay đều rất tôn trọng ông. Tất cả họ đều trở thành những người sai khiến và trung thành với ông.

Lẽ nào đó là sự thay đổi kỳ lạ do các thiên tài tạo ra chăng? Họ có được thành công là do học chăm chỉ làm việc chăng? Thực sự thì ông là một người rất thông minh và làm việc cũng vô cùng chăm chỉ. Nhưng cũng có một sức mạnh còn quan trọng hơn tri thức và chăm chỉ, đó chính là đã tâm ông muốn vượt qua sự trêu đùa của mọi người.

Giả sử như những người bạn học không chế giễu sự nghèo đói của ông, nếu như bố ông cho phép ông nghỉ học thì cảm giác của ông sẽ không thấy tồi tệ như vậy. Ông trở thành một nhân vật vĩ đại như vậy cũng là do những bất hạnh của ông gây ra. Ông học được cách khắc phục những thiếu sót đáng tiếc của mình để có bí quyết chiến thắng.

Triết lý nhân sinh 50:

"Những nhân vật vĩ đại không bao giờ thừa nhận cuộc sống không thể cải tạo được. Có lẽ họ không hài lòng với hoàn cảnh lúc ấy của mình nhưng sự không hài lòng của họ không khiến cho họ buồn và than trách mà lại đem đến cho họ bầu máu nóng dốc mình cho sự nghiệp".

51. Ý CHÍ ĐÓ LÀ NĂNG LƯỢNG CHÍNH TRONG ĐẶC TRƯNG TÍNH CÁCH CỦA CON NGƯỜI

Pakerson đã từng là một đứa trẻ tứ chi phát triển nhưng đầu óc thì đơn giản. Ông khác với mọi người ở chỗ là ông có ý chí kiên cường. Ý chí này đã biểu hiện từ khi ông còn nhỏ qua những việc như thích đánh nhau, cố chấp. Từ nhỏ ông đã bị mất bố, nhưng may mắn là mẹ ông là người có kiến thức. Bà đã dạy dỗ ông tới luyện cho mình ý chí. Bà bắt con phải làm những việc mà con có thể làm được, bà luôn cố gắng đưa ra ý kiến, chủ trương. Mẹ ông tin rằng, nếu như chỉ bảo ông đúng đắn thì sẽ hình thành trong ông một ý chí kiên cường để thực hiện mục tiêu có giá trị. Đây là một phẩm chất cao quý khó có được của mỗi con người. Khi có ai đó nói với bà về tính tình ương bướng của con mình thì bà thường lạnh nhạt nói: "Có sao đâu. Bây giờ cháu nó ương bướng, cố chấp nhưng lại có ích cho cháu trong cuộc sống sau này. Khi ông đang đứng giữa sự lựa chọn cái tốt và cái xấu trong cuộc đời thì may mắn là ông đã lấy được người phụ nữ xuất thân từ một gia đình tốt.

Sức mạnh ý chí của ông khi còn nhỏ biến ông thành một đứa trẻ nghịch ngợm, rất khó quản lý nhưng nay thì chính sức mạnh ấy đã biến ông thành một người làm việc không biết mệt mỏi. Khi trở thành giám đốc công ty thì chuyện lớn chuyện nhỏ ông đều hỏi han cẩn thận, nên công ty làm ăn phát đạt hơn trước rất nhiều. Dù công việc vô cùng bận rộn thì tối nào ông cũng dành thời gian cho việc học tập. Nguyên tắc đọc sách của ông là: "Đọc một cuốn sách không bao giờ được bỏ lửng giữa chừng. Nếu chưa thấu hiểu được cuốn sách, chưa áp dụng được những gì mình đọc được qua cuốn sách vào trong thực tế thì không thể nói là mình đã đọc xong. Ngoài ra nghiên cứu bất cứ vấn đề gì cũng cần phải đọc toàn tâm toàn ý".

Sau này ông đã may mắn được bầu vào trong Nghị viện của nước Anh. Khi mới bước vào xã hội này ông đã tận mắt chứng kiến được sự đen tối của chế độ nô lệ, và buôn bán nô lệ. Ông đã quyết định mục tiêu lớn nhất của cuộc đời mình là giải phóng nô lệ. Và ông đã sống, phấn đấu vì mục tiêu ấy của mình. Vấn đề này vô cùng khó khăn nhưng rồi ông cũng đã thực hiện được.

Thực tế cho thấy trong mỗi lần phấn đấu vì mục tiêu đề ra thì bảo đảm thành công có cả tài năng nhưng không thể thiếu được ý chí quật cường. Do vậy, chúng ta có thể định nghĩa ý chí là một trong những sức mạnh chính của đặc trưng tính cách con người. Nói cách khác, ý chí chính là bản thân con người. Ý chí là nguồn động lực thúc đẩy hành động của con người. Hy vọng thực sự là nền tảng của ý chí, thực hiện được nhiều hy vọng tốt đẹp của cuộc sống.

Triết lý nhân sinh 51:

"Một người quyết định muốn trở thành người như thế nào hoặc là quyết định làm việc gì đó thì ý chí là động cơ thực hiện sẽ khiến họ hoàn thành được việc họ muốn".

52. NGƯỜI TÀN TẬT CŨNG CÓ ĐƯỢC NHỮNG THÀNH CÔNG GIỐNG NGƯỜI BÌNH THƯỜNG

Roberto Balani, sinh năm 1876 tại Viên, Áo. Bố mẹ ông là người Do thái. Khi còn nhỏ ông bị mắc chứng bệnh lao xương. Nhưng do hoàn cảnh gia đình quá túng bần nên không thể chữa trị tận gốc căn bệnh này. Do vậy mà các đốt xương đầu gối đã bị xơ cứng lại. Bố mẹ ông rất buồn và thương con trai và tất nhiên khi ấy ông là người buồn nhất. Chuyện ấy xảy ra khi ông mới được 7, 8 tuổi. Mới có gần ấy tuổi đầu mà ông đã biết giấu nỗi buồn của mình. Ông nói với bố mẹ mình rằng: "Bố mẹ đừng buồn, đừng lo lắng cho con. Con hoàn toàn có thể làm những việc thành công giống như bao người bình thường khác".

Bố mẹ ông nghe con nói vậy thì vui buồn đan xen lẫn nhau, chỉ biết ôm con khóc mà chẳng biết phải nói gì.

Từ ấy ông đã quyết tâm vùi đầu vào học hành. Bố mẹ ông thay phiên nhau đưa con đến trường. Cứ thế đến hơn 10 năm ròng, trời mưa, cũng như trời nắng không bao giờ thay đổi. Ông đã không phụ lòng mong mỏi của bố mẹ, và cũng không quên lời thề của mình. Ông đã học xong tiểu học, trung học và rồi trở thành sinh viên đại học với thành tích xuất sắc.

Năm 18 tuổi ông bước vào Trường đại học Y Viên. Năm 1900 thì lấy được học vị tiến sĩ. Sau khi học xong thì ông thực tập tại phòng khám tai mũi họng của đại học Y Viên. Do làm việc chăm chỉ nên đã được bác sỹ nổi tiếng của Trường là Adams Plozi hướng dẫn. Ông đã đi sâu vào nghiên cứu hiện tượng chấn động nhãn cầu. Qua 3 năm cố gắng thì ông đã cho đăng bài nghiên cứu "Quan sát chấn động nhãn cầu nóng". Bài viết này đã khiến cho các nhà khoa học trong và ngoài nước chú ý. Đánh dấu biện pháp kiểm trang nóng của khoa tại ra đời. Ông đã đi sâu vào nghiên cứu vấn đề này và chứng minh cơ quan trong tai có liên quan đến tiểu não và đặc nền móng cho sinh lý học khoa tai.

Năm 1909 bác sỹ Adams Plozi bị ốm nặng nên toàn công việc của phòng khám, dạy học đều giao cho ông. Toàn bộ công việc nặng nhọc dồn hết lên vai ông nhưng ông không sợ hãi mà đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao. Năm 1914 ông dành được giải Nobel về y và sinh lý học.

Triết lý nhân sinh 52:

"Chỉ cần bạn có tâm hồn lành mạnh thì những tàn tật trên cơ thể không gây trở ngại gì cho thành công của con người."

53. ĐỨA TRẺ "DỐT NÁT" CŨNG CÓ THỂ DÀNH ĐƯỢC

THÀNH CÔNG

Ngay từ khi còn nhỏ Peter làm việc gì cũng chậm chạp, lè mề hơn những đứa trẻ khác. Bạn học luôn chế giễu Peter là người dốt nát, thầy giáo thì nói ông không chịu cố gắng. Dù ông đã cố gắng làm tốt, thay đổi bản thân mình nhưng không bao giờ làm được. Đến khi ông lên lớp 9 thì bác sỹ mới phát hiện ra là ông mắc chứng phát triển chậm. Tốt nghiệp trung học ông đã đăng ký vào học tại một trong 10 trường danh tiếng trong thành phố. Ông cứ nghĩ rằng chắc trường sẽ nhận mình thôi nhưng cuối cùng ông không nhận được giấy báo nhập học nào cả.

Sau này ông đọc quảng cáo có viết: "Chỉ cần nộp 250 đô la thì bảo đảm sẽ có trường đại học nhận bạn". Cuối cùng ông đã bỏ ra 250 đô la và có trường đại học gửi giấy nhập học cho ông thật. Nhận được giấy nhập học ông liền nhớ ra một bài báo viết về trường đại học này: "Đây là một trường trường đại học không đủ tư cách. Chỉ cần phụ huynh có tiền thì sẽ không lo là không được vào học". Lúc ấy ông chỉ nghĩ "Mình cần phải chứng minh cách nói sai lầm này". Học năm thứ nhất ông được chuyển đến một trường đại học khác. Sau khi tốt nghiệp đại học thì ông bước vào nghề kinh doanh bất động sản. Năm 22 tuổi ông đã mở một công ty kinh doanh bất động sản cho riêng mình. Từ đó trên 4 bang của nước Mỹ ông đã xây dựng hàng ngàn khu chung cư, có đến gần 900 cửa hàng và tài sản lên đến hàng trăm triệu USD. Sau này ông chuyển sang làm ngân hàng và còn làm Thống đốc ngân hàng.

Là một đứa trẻ dốt nát thì tại sao ông lại dành được thành công? Ông đã nói nguyên nhân mình dành được thành công như sau:

Thứ nhất là mỗi người đều có mặt mạnh của mình, có người biết viết, có người biết tính toán. Có việc đối với người này rất khó nhưng đối với người khác lại dễ như trở bàn tay. Điều quan trọng là phải làm việc phù hợp với bản thân mình, không nên làm theo người khác việc mình không làm được. Như vậy mình sẽ phải trả giá cả đời vì việc quá khó khăn ấy.

Thứ hai là ông may mắn có được bố mẹ rất hiểu, nhẫn nại và yêu thương con. Vì khi đi thi có số bài tập người khác chỉ làm có 15 phút là xong nhưng tôi thì phải làm tận hai tiếng đồng hồ. Nhưng bố mẹ không bao giờ mắng mỏ ông vì điều đó. Với bố mẹ thì chỉ cần con cố gắng hết sức là được rồi, đó chính là mục đích của họ.

Thứ ba, tôi không bao giờ cạnh tranh với bạn học. Nếu bạn học vừa cao vừa to, chạy nhanh, còn tôi vừa thấp vừa bé thì làm sao mà chạy thi với họ được chứ? Biết mình phải dừng ở đâu vô cùng quan trọng. Tôi đã từng hỏi mình hàng ngàn lần, tại sao người ta học hành dễ chịu đến vậy? Tại sao tôi không bao giờ trả lời được? Tại sao tôi luôn kém cỏi như vậy? Khi biết được căn bệnh của mình thì tôi đã nhận được sự giải thích và yêu thương của mọi người. Hiểu được mình và môi trường xung quanh vô cùng quan trọng.

Triết lý nhân sinh 53:

"Cần phải làm việc thích hợp với bản thân mình, không nên đón ý cho vừa lòng người khác mà làm việc khó đối với mình. Một khi đã phát hiện được cái tôi thì cần phải làm hết sức, cần phải hiểu được bản thân mình và môi trường xung quanh, biết cách dừng đúng lúc".

CHƯƠNG V

HÃY ĐỂ CHO LINH HỒN CỦA CUỘC SỐNG ĐƯỢC GẠY ĐỤC KHƠI TRONG

54. HIỂU ĐƯỢC MÌNH CẦN PHẢI LÀM GÌ

Trong cuộc sống và công việc, xác định rõ ràng mục tiêu và phương hướng của mình là việc hết sức cần thiết. Chỉ khi nào biết được mục tiêu của bạn là gì, muốn làm gì thì bạn mới có thể đạt được mục tiêu của mình, giấc mơ của bạn mới trở thành hiện thực".

Một chàng trai 25 tuổi vì không hài lòng với công việc của mình nên đã đến tư vấn ở chỗ ông Havy. Mục tiêu cuộc sống của chàng trai là: Tìm được một công việc như ý muốn nhằm cải thiện cuộc sống hiện nay của mình. Động cơ sống của chàng trai hình như không chỉ xuất phát từ thói ích kỷ mà hoàn toàn rất có trị giá.

"Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?" Ông Havy đã hỏi chàng trai trẻ.

"Cháu cũng không được rõ lắm". Chàng trai đắn đo trả lời: "Cháu chưa bao giờ nghĩ đến việc này. Cháu chỉ biết rằng mục tiêu của cháu không phải là sống như hiện nay".

"Cậu thích gì và có những ưu điểm gì vượt trội?" Ông Havy tiếp tục hỏi, "Cậu thấy cái gì là quan trọng nhất?"

"Cháu cũng không biết". Chàng trai trẻ trả lời. "Cháu chưa bao giờ nghĩ kỹ về vấn đề này".

"Nếu cậu được lựa chọn thì cậu muốn làm gì? Cậu thực sự muốn làm gì?" Ông Havy vẫn hỏi chàng trai rất sát sao.

"Cháu cũng không thể nói rõ được", Chàng trai trẻ hoang mang nói: "Cháu thực sự không biết rằng mình thích làm cái gì. Từ trước đến giờ cháu chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này. Cháu nghĩ là cháu cần phải suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này".

"Vậy thì cậu hãy bắt đầu từ chỗ này vậy". Ông Havy nói: "Cậu muốn rời khỏi vị trí hiện nay để đến nơi khác. Nhưng cậu không biết mình muốn đi về đâu. Cậu cũng không biết mình thích cái gì, và cũng không biết rốt cuộc mình có thể làm được gì. Nếu cậu thực sự muốn làm gì đó thì ngay từ bây giờ cậu cần phải có ý kiến của riêng mình."

Ông Havy và chàng trai đã phân tích triệt để về vấn đề này. Ông Havy đã tiến hành trắc nghiệm khả năng của chàng trai trẻ, ông thấy chàng trai có nhiều tài năng mà bản thân chàng trai trẻ cũng không hiểu được. Ông Havy biết rằng con người không ai có thể thiếu được động lực tiến lên phía trước. Vì vậy, ông đã dạy cho chàng trai biết cách bồi dưỡng niềm tin. Hiện nay chàng trai trẻ này đã tràn đầy niềm tin bước lên con đường thành công.

Hiện tại, chàng trai đã biết mình thực sự muốn làm gì, biết được mình nên làm như thế nào. Chàng trai hiểu được làm thế nào là làm chơi ăn thật, cậu chờ đợi thu hoạch và cậu chắc chắn sẽ dành được thành công. Vì không có khó khăn gì có thể ngăn cản bước chân tiến lên của cậu.

Triết lý nhân sinh 54:

"Rất nhiều người không thành công gì trong cuộc sống vì nguyên nhân cơ bản là họ không biết rõ cuộc mình muốn làm gì".

55. NHỮNG GỢI MỞ CỦA NGƯỜI THỢ GIÀ SỬA ĐỒNG HỒ

Trước kia nước Đức có một nhà thơ trẻ rất tài hoa, nhà thơ đã làm biết bao nhiêu bài thơ trữ tình, phong cảnh nhưng anh lại luôn chìm trong đau khổ. Vì mọi người không thích đọc thơ của anh. Tại sao lại như thế? Lẽ nào thơ mình viết không hay chăng? Không! Không thể như thế được. Nhà thơ trẻ không bao giờ nghi ngờ về tài năng thơ ca của mình. Thế là anh đã tìm đến bố của người bạn thân, một người thợ già sửa đồng hồ nhờ giúp đỡ.

Người thợ già nghe chàng trai kể xong thì không nói gì và dẫn chàng trai vào một gian phòng nhỏ. Trong gian phòng ấy bày rất nhiều các loại đồng hồ đắt tiền, quý giá. Chàng trai trẻ chưa bao giờ nhìn thấy những chiếc đồng hồ như vậy.

Người thợ già lấy từ trong tủ ra một chiếc hộp nhỏ. Ông mở chiếc hộp ra và lấy ra một chiếc đồng hồ có vỏ bằng vàng ròng rất đẹp và tinh xảo. Chiếc đồng hồ này không chỉ đẹp mà còn có nhiều chức năng như báo thủy triều lên xuống, ngày tháng rất chuẩn. Đây quả là một chiếc đồng hồ quý, khó tìm trên thế gian này không có chiếc thứ hai! Chàng trai rất thích cứ cầm mãi. Cậu rất muốn mua chiếc đồng hồ quý giá này và liền hỏi giá tiền. Người thợ già mỉm cười và đề nghị đổi chiếc đồng hồ quý giá này lấy chiếc đồng hồ chàng trai đang đeo trên tay.

Chàng trai rất quý chiếc đồng hồ này. Ăn cơm, đi dạo, ngủ cũng đeo đồng hồ trên tay. Nhưng sau một thời gian sử dụng thì anh ấy chán chiếc đồng hồ này và lại chạy đến nhà người thợ già đề nghị được đổi lại chiếc đồng hồ bình thường trước kia. Người thợ già gia vẻ ngạc nhiên và hỏi chàng trai được chiếc đồng hồ quý báu như vậy lại còn có gì không thích nữa.

Chàng trai trẻ tiếc nuối nói: "Chiếc đồng hồ này không chỉ thời gian, mà đồng hồ thì để chỉ thời gian mới đúng chứ. Cháu đeo nó mà chẳng biết mấy giờ thì còn đeo có ích gì? Có ai hỏi cháu thủy triều lên xuống như thế nào đâu? Chiếc đồng hồ này chẳng thực tế với cháu chút nào".

Ông thợ già mỉm cười đặt chiếc đồng hồ lên bàn rồi cầm tập thơ của chàng trai trẻ nói: "Anh bạn trẻ, chúng ta cần phải làm việc công việc của mình. Cháu phải nhớ rằng, làm thế nào để có ích cho mọi người".

Chàng trai trẻ chợt tỉnh ngộ và đã hiểu được ý nghĩa sâu xa của câu nói này.

Triết lý nhân sinh 55:

"Chỉ những thứ sử dụng được thì mới có thị trường tiêu thụ. Cuộc sống tự lập của mình mới có giá trị thực hiện."

Bạn hãy làm những việc thực còn hơn là theo đuổi những thứ không có thực. Trong công việc, việc đầu tiên bạn cần phải làm là làm tốt công việc của mình."

56. ĐỪNG GIỚI HẠN TRONG LÒNG MÌNH ĐỘ CAO

MÌNH CÓ THỂ NHẢY ĐƯỢC

Có người đã từng làm thí nghiệm: Anh cho một con rận vào trong chiếc cốc thủy tinh. Anh thấy con rận này nhảy ra dễ dàng. Thử lại vài lần, kết quả vẫn như vậy. Qua thí nghiệm cho thấy thì con rận có thể nhảy được độ cao gấp 400 lần so với chiều cao của con rận.

Anh tiếp tục làm thí nghiệm. Cho con rận vào cốc thủy tinh nhưng khác với lần trước là đây thêm chiếc nắp cốc thủy tinh. Quan sát thấy con rận cứ đập vào nắp thủy tinh. Cho thấy con rận rất hoang mang, nhưng nó vẫn không chịu dừng vì cách sống của nó là "nhảy". Một lần bị va, con rận trở nên thông minh hơn. Nó bắt đầu điều chỉnh độ cao của mình theo như độ cao của chiếc nắp. Sau một hồi, thì con rận không còn va vào nắp cốc nữa, nó nhảy rất tự do trong chiếc cốc.

Một ngày sau, chàng trai bỏ chiếc nắp cốc này đi, nhưng con rận vẫn cứ tiếp tục nhảy với độ cao như cũ. Ba ngày sau, anh thấy con rận này vẫn nhảy trong đó.

Một tuần sau anh thấy, con rận đáng thương này vẫn nhảy liên tục trong chiếc cốc thủy tinh, thực ra nó không thể nhảy khỏi chiếc cốc thủy tinh ấy.

Trong cuộc sống, có biết bao nhiêu người cũng có cuộc sống nhảy như con rận này? Khi còn trẻ ý chí còn nhiều nên cứ tiếp tục thử thành công, nhưng chuyện không thể được như ý muốn, gặp thất bại liên tục. Sau vài lần thất bại, họ bắt đầu trách móc thể giới này không công bằng, họ hoài nghi về khả năng của mình. Họ không tìm cách theo đuổi thành công mà là hạ thấp tiêu chuẩn thành công của mình. Mọi hạn chế trước kia đã được xóa bỏ, cũng giống như người ta đã bỏ chiếc nắp cốc thủy tinh ấy nhưng họ vẫn bị chạm hoặc đã thành thói quen không nhảy lên độ cao mới nữa. Mọi người thường sợ theo đuổi thành công nên đã chấp nhận cuộc sống của kẻ thất bại.

Lẽ nào con rận không thể nhảy khỏi chiếc cốc này chăng? Chắc chắn là không phải rồi. Chính vì trong lòng nó đã cảm chấp nhận độ cao của chiếc cốc nên nó không thể vượt qua nổi.

Triết lý nhân sinh 56:

"Rất nhiều người không dám theo đuổi thành công, không phải vì họ không theo đuổi được thành công mà vì trong lòng họ đã ngầm chấp nhận "độ cao" ấy. Độ cao này thường xuất hiện trong tiềm ý thức của họ: Không thể thành công được. Không thể làm được điều đó. Độ cao đó là một trong những nguyên nhân cơ bản khiến con người không thành công được".

57. HÃY VẼ RA GIỚI HẠN CỦA MÌNH

Một võ sư sống ẩn dật ở trong rừng sâu. Biết được danh tiếng của ông thì mọi người không quản đường xá xa xôi đến tìm ông và muốn học những bí quyết võ lâm.

Họ vào trong rừng sâu thì thấy võ sư đang gánh nước ở trong núi. Ông gánh nước không nhiều, hai thùng nước không được mức đầy.

Họ cứ tưởng tượng rằng võ sư có thể gánh được thùng lớn chứa đầy nước.

Họ tò mò không hiểu: "Thưa võ sư tại sao lại như vậy?"

Võ sư nói: "Gánh nước không phải là gánh nhiều hay gánh ít mà là gánh cho đủ dùng. Nếu tham lam gánh nhiều thì kết quả lại đi ngược lại".

Mọi người càng không hiểu gì cả.

Võ sư đề nghị một người gánh hai thùng ở trong thùng chứa đầy nước.

Người này gánh nước rất mệt mỏi, lắc qua lắc lại và chỉ được vài bước thì ngã ra đất, nước đổ ướt cả người, đầu gối bị trầy xước.

"Nước đổ hết rồi có cần quay lại gánh thùng nữa hay không? Đầu gối rách rồi đi lại rất khó khăn, có thấy rằng gánh nước như vậy vẫn còn ít hay sao?" Võ sư nói.

"Vậy thì thưa võ sư, phải gánh bao nhiêu thì đủ và tính toán như thế nào?"

Võ sư cười nói: "Các anh hãy nhìn chiếc thùng này".

Mọi người cùng nhìn và trong thùng có vết vạch rõ ràng.

Võ sư nói: "Vạch này là giới hạn thấp nhất. Mức nước không được cao hơn vạch này. Cao hơn vạch này tức là đã vượt qua khả năng và nhu cầu của chúng ta. Thoạt đầu chỉ cần vẽ một vạch. Sau bao nhiêu lần gánh nước thì không cần đến vạch này nữa, vì lúc ấy chúng ta chỉ cần dựa vào cảm giác là đã biết được là nhiều hay là ít. Có vạch này sẽ nhắc nhở chúng ta làm việc gì cũng cần phải cố gắng hết sức mình".

Mọi người lại hỏi: "Vạch này nên thấp đến mức nào?"

Võ sư nói: "Thường thì càng thấp càng tốt. Vì như vậy mục tiêu thấp bao giờ cũng dễ thực hiện, lòng dũng cảm của con người không bị gục ngã, ngược lại còn rèn luyện cho con người có hứng thú, nhiệt tình. Lâu dần sẽ tiến lên phía trước một cách tuần tự, và sau này thì sẽ gánh được nhiều nước hơn, vững chắc hơn".

Triết lý nhân sinh 57:

"Gánh nước cũng giống như võ thuật, võ thuật cũng giống như làm người. Trật tự dần dần tiến lên, từng bước thực hiện mục tiêu của mình, mới có thể tránh khỏi những khó khăn, trắc trở vô vị".

58. CẢ ĐỜI CẦN PHẢI CÓ MỤC TIÊU PHẤN ĐẤU RÕ RÀNG THÌ MỚI DÀNH ĐƯỢC THÀNH CÔNG TO LỚN

Thành công của cuộc đời ông Anhstanh đã được cả thế giới công nhận. Ông được coi là nhà khoa học vĩ đại nhất của thế kỷ 20. Ông có được thành công như vậy là không thể tách rời khỏi việc xác định mục tiêu phấn đấu rõ ràng.

Ông sinh ra trong một gia đình Do thái nghèo khổ ở nước Đức. Do điều kiện kinh tế gia đình eo hẹp, cộng thêm mức học cấp 1, 2 và 3 hết sức bình thường nên dù ông rất muốn tham gia vào những lĩnh vực khoa học nhưng ông cũng biết rõ mình cần phải làm theo đúng khả năng của mình. Ông đã tự phân tích bản thân: Tuy thành tích học tập của mình luôn bình thường nhưng ông rất thích môn toán và lý. Thành tích ở những môn này cũng tầm tầm. Ông xác định rõ ràng mục tiêu thành công của mình ở trong lĩnh vực toán và lý, còn những lĩnh vực khác thì ông đều kém so với mọi người. Do đó khi học đại học ông đã chọn khoa vật lý của trường đại học lý công.

Do mục đích phấn đấu đã được nêu rõ ràng nên tiềm năng trong con người ông được phát huy đầy đủ. Ông đã nêu ra thuyết tương đối để mọi người biết được sự thay đổi to lớn của vũ trụ. Đây là một thành công vang dội. Điều đó cho thấy tính quan trọng của việc xác định mục tiêu của ông. Giả

sử như hồi ấy ông chuyển sang học văn học hay âm nhạc (Ông đã từng là một người say mê âm nhạc) thì e rằng sẽ không có những thành công huy hoàng như trong lĩnh vực vật lý.

Để tránh hao tổn thời gian có hạn của đời người, ông rất giỏi học tập căn cứ vào nhu cầu mục tiêu của mình. Tinh thần và sức lực của ông đã được tận dụng hết cỡ. Với những thành công trong cuộc đời mình năm 1952 ông đã được nhà nước Israel mời về làm Tổng thống nhưng ông đã khéo léo từ chối. Ông đã thẳng thắn thừa nhận mình không thích hợp với chức vụ ấy. Thực ra ông là một nhà khoa học vĩ đại, đó chính là mục tiêu ông phấn đấu cả đời để thực hiện. Nếu như ông làm Tổng thống thì chưa chắc đã có gì nổi bật, vì ông không tài hoa trong lĩnh vực này, cũng chưa bao giờ cố gắng học tập và phấn đấu vì mục tiêu ấy.

Triết lý nhân sinh 58:

"Trong cuộc sống cạnh tranh, người không xác định được mục tiêu rõ ràng thì rất khó có được thành công. Mọi người có đủ niềm tin, khả năng, trí tuệ nhưng lại thiếu mất mục tiêu rõ ràng do đó mà không thể bước lên con đường thành công được. Điều này rất đơn giản, cũng giống như một xạ thủ giỏi bắn trăm phát trúng cả trăm, nếu người ấy bắn lung tung không có mục tiêu rõ ràng thì không thể thắng trong cuộc thi đấu".

59. KHÔNG NÊN HÀNH ĐỘNG VÌ NỔI DANH NHẤT THỜI

Lazi làm nghề lái xe tải, lý tưởng của cuộc đời anh là được làm phi công. Sau khi tốt nghiệp trung học anh liền tham gia không quân, mong muốn trở thành một anh phi công. Nhưng thật bất hạnh là thị lực của anh kém, không đạt tiêu chuẩn nên phải ra quân. Anh chỉ có thể ngồi nhìn người khác thực hiện mơ ước của mình.

Một hôm anh liền nghĩ ra một cách. Anh đã mua quả khinh khí cầu đã qua sử dụng của quân đội về cải tạo lại. Sau đó anh buộc khinh khí cầu vào chiếc xe ô tô của mình rồi bơm đầy hơi.

Đồng thời anh cũng chuẩn bị sẵn bánh hamburger, nước uống và một khẩu súng hơi để khi hạ cánh sẽ lấy súng bắn khinh khí cầu cho nó xẹp hơi.

Sau khi đã hoàn tất mọi công việc chuẩn bị. Anh ngồi vào ghế và cắt đứt dây buộc. Kế hoạch của anh là quả khinh khí cầu sẽ hạ xuống mặt cỏ từ từ. Nhưng sự thực đâu có như vậy. Dây thừng vừa cắt đứt thì anh đã bị bắn đi cao đến hơn 200 thước anh như một quả pháo. Anh dừng ở trên không trung với độ cao 11.000 thước! Với độ cao như vậy thì anh không dám làm thùng quả khinh khí cầu sợ bị mất thăng bằng. Bỗng nhiên quả khí cầu dừng lại và anh cứ lơ lửng ở trên không trung khoảng 14 giờ đồng hồ mà không biết phải tiếp đất như thế nào.

Cuối cùng anh trôi dạt đến đường bay của sân bay quốc tế Chicago. Một phi công đã thông báo cho Trung tâm chỉ huy biết là anh nhìn thấy một chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế lơ lửng trên trời, chân còn giắt một khẩu súng hơi.

Sân bay quốc tế Chicago nằm ở gần biển. Đến chiều hôm đó thì hướng gió sẽ ngược trở lại. Lúc ấy lực lượng hải quân đã cho một máy bay trực thăng đi cứu giúp. Nhưng chiếc máy bay trực thăng rất khó tiếp cận với anh, luồng gió xoáy từ cánh quạt cứ đẩy chiếc máy bay tự chế bay càng xa hơn. Cuối cùng thì chiếc máy bay trực thăng cũng dừng ở trên đầu anh và thả dây xuống kéo anh lên.

Chàng trai trẻ vừa đặt chân xuống mặt đất liền bị bắt luôn. Khi bị đeo còng số tám, một phóng viên truyền hình hỏi "Tại sao anh làm như vậy?" thì anh đã lườm người ấy rồi nói rất thờ ơ: "Con

người không thể mãi mãi chẳng làm gì cả".

Triết lý nhân sinh 59:

"Đường như ai cũng biết, con người không thể cả đời chẳng làm gì cả, cuộc đời con người cần phải có mục tiêu và hành động! Nhưng người thông minh biết rằng mục tiêu phải sát với thực tế, hành động cũng cần phải tích cực có hiệu quả. Không chỉ vì nổi danh nhất thời vui sướng mà bất chấp những hậu quả xấu".

60. TIẾP CẬN THÀNH CÔNG BẰNG TỪNG BƯỚC NHỎ VỮNG CHẮC

Trên báo đã từng đăng tin một triệu phú có hàng trăm triệu đôla trước kia là một người ăn mày. Mọi người bán tin bán nghi: Tại sao người ấy lại có khoản tài sản kék xù như vậy chỉ dựa vào từng xu, từng hào bố thí của mọi người? Thực tế thì số tài sản của người triệu phú không phải từ trên trời rơi xuống, mà là kết quả của sự tích tiểu thành đại. Từ 1 xu đến 10 đô la, đến hàng ngàn đôla và chục ngàn đôla và rồi là hàng triệu đôla. Đó là cả một quá trình tích lũy. Nếu chỉ muốn dựa vào ăn mày nhanh chóng tích lũy được hàng trăm triệu đôla là điều không thể làm được.

Để đạt được mục tiêu chính thì cần phải lên mục tiêu phụ. Như vậy thì dễ dàng đạt được mục tiêu hơn. Thật đáng tiếc là có quá nhiều người đã dễ dàng xuôi vì mục tiêu quá cao quá xa hoặc là quá lý tưởng. Nếu bạn đặt ra mục tiêu phụ và nhanh chóng có được những kết quả hài lòng. Như vậy bạn sẽ từng bước hoàn thành được mục tiêu phụ, áp lực tâm lý cũng giảm đi rất nhiều và rồi cũng đến ngày hoàn thành được mục tiêu chính.

Có một người phụ nữ 63 tuổi đã đi bộ từ thành phố New York đến thành phố Maiami của bang Florida, Mỹ. Bà đã đi quãng đường dài như vậy, khắc phục được muôn vàn khó khăn để đến được thành phố Maiami. Đến nơi đó phóng viên đã phỏng vấn bà và rất muốn biết trong chuyến đi ấy đã có những khó khăn khiến bà nản lòng, bỏ cuộc? Bà đã lấy dũng cảm như thế nào để hoàn tất chuyến đi bộ này?

Người phụ nữ này đã trả lời: "Đi bộ một bước thì đâu có cần đến dũng cảm. Tất cả những gì tôi làm đều là như vậy. Đầu tiên là tôi đi một bước, sau đó bước tiếp bước nữa, lại bước, bước nữa và rồi tôi đã đến được đây".

Triết lý nhân sinh 60:

"Làm bất cứ việc gì chỉ cần bạn bước được bước đầu tiên, sau đó bước tiếp bước nữa thì bạn sẽ dần dần đến gần được mục đích của mình. Nếu bạn biết được mục đích cụ thể của mình và mạnh dạn bước, bước đầu tiên thì bạn chắc chắn sẽ bước lên con đường thành công".

61. HÃY GIỮ LẤY TINH THẦN TẬP TRUNG

Người thông minh là người có thể tập trung tinh thần để làm một việc đến khi thành công mới thôi. Qui-wi là người thông minh như vậy đấy.

Qui-wi là bác sỹ, dược sỹ và nhà tâm lý học nổi tiếng của Mỹ. Năm 1936 đạt được giải Nobel về sinh lý học.

Qui-wi sinh năm 1873 tại một gia đình người Do thái ở Frankfort, Đức. Từ nhỏ ông đã thích

nghệ thuật, ông biết về hội hoạ, âm nhạc. Nhưng bố ông là người Do thái nên họ đã chịu đựng rất nhiều sự khinh miệt của thiên hạ. Họ đã khuyên bảo con không nên theo ngành nghệ thuật mà cần phải tập trung vào khoa học kỹ thuật. Họ cho rằng, học tốt toán lý hoá thì có thể đi khắp thiên hạ mà chẳng sợ gì.

Được bố mẹ dạy bảo, thì khi vào học đại học ông đã bỏ qua những sở thích và sở trường của mình trước kia.

Qi-wi là một học sinh chăm chỉ, cần cù. Ông không sợ học từ đầu mà ông tin rằng tập trung tinh thần thì chắc chắn sẽ thành công. Với suy nghĩ này ông đã học nghề y rất xuất sắc. Tâm lý của ông là nguồn động lực thúc đẩy ông hàng động. Sau khi tốt nghiệp đại học thì ông đã sang một số trường đại học ở châu Âu, Mỹ nghiên cứu về dược lý. Sau đó ông đi sâu vào nghiên cứu thần kinh học. Ông đã có những công hiến to lớn cho nền y học và dược lý học vì thế mà năm 1936 ông đã dành được giải Nobel về y học và sinh lý học.

Ông là một người Do thái, cho dù là một giáo sư giỏi, một bác sỹ tài ba nhưng cũng như bao nhiều người Do thái khác ông bị Đức quốc xã bức hại. Nhà đương cục đã bắt giam ông, tịch thu toàn bộ tài sản của ông và huỷ bỏ quốc tịch Đức của ông. Sau này ông đã trốn thoát khỏi trại giam và sang Mỹ sinh sống và nhập quốc tịch Mỹ. Ông làm việc trong trường đại học Y New York và tập trung nghiên cứu về bệnh đái đường. Có thể nói là mỗi một kết quả nghiên cứu ông đều tập trung hết sức mình nên đã có những công hiến lớn cho nhân loại.

Triết lý nhân sinh 61:

"Vốn đi đến thành công được quyết định bởi tố chất tâm lý, thái độ sống và tư chất tài năng của con người. Tất nhiên chỉ dựa vào "vốn" này thì vẫn chưa đủ mà cần phải có ý chí tiến thủ và nghị lực tập trung thực hiện mục tiêu của mình. Đặc biệt là tình thần tập trung rất có ích để giúp con người thành công".

62. HÃY ĐỂ CHO LINH HỒN CỦA CUỘC SỐNG ĐƯỢC GẠN ĐỤC KHƠI TRONG

Một hôm, Thượng đế nói người đất nào có thể đi qua con sông người chỉ định thì người sẽ ban cho người đất ấy một trái tim giống như vàng không bao giờ biến mất.

Sau khi Thượng đế nói như vậy thì đám người đất cũng không có phản ứng gì. Không biết là qua bao lâu sau thì có một người đất nhỏ bé đứng ra nói là cậu muốn qua sông.

"Người đất làm sao mà qua được sông? Cậu đừng có nằm mơ như vậy".

"Cậu có biết được cảm giác cơ thể của mình tan biến dần dần không?"

"Cậu sẽ trở thành mồi ngon cho tôm cá, chắc chắn là chẳng tìm thấy đầu đâu..."

Tuy nhiên, người đất nhỏ bé này vẫn kiên quyết đi qua sông. Cậu không muốn cả đời này mình chỉ làm một người đất nhỏ bé. Cậu muốn có được thiên đường của riêng mình. Nhưng cậu cũng biết rằng muốn đến được thiên đường thì trước hết phải qua địa ngục đã.

Địa ngục mà anh cần phải qua đó là phải đi qua con sông này.

Người đất nhỏ bé đi đến bên bờ sông. Do dự trong chốc lát nhưng cậu cũng thò đôi chân xuống nước. Cậu bỗng thấy đau đớn bao lấy mình, tim phổi như sắp vỡ tan. Cậu cảm thấy đôi chân của

mình đang hoà tan nhanh chóng, từng giây từng phút đang mất đi cơ thể của mình.

"Về đi! Về nhanh lên nếu không cậu sẽ tự huỷ hoại mình đấy!" Tiếng sóng nước gào thét.

Người đất nhỏ bé vẫn không trả lời, cậu vẫn im lặng tiến lên phía trước, từng bước từng bước. Đến lúc ấy cậu chợt hiểu ra sự lựa chọn của cậu không có tư cách để hối hận. Nếu mà lội ngược lại lên bờ thì cậu sẽ là người đất tàn tật suốt đời; chần chừ trong nước thì chỉ càng huỷ diệt mình nhanh hơn. Còn lời hứa của Thượng đế, chào ôi, lời hứa của Thượng đế còn xa xôi hơn cái chết rất nhiều.

Người đất nhỏ bé cô độc và mạnh mẽ đi về phía trước. Dòng sông này sao mà rộng thế, hình như phải mất hết cuộc đời mới đi hết được con sông này vậy. Cậu nhìn về phía bờ bên kia, cậu đã thấy những bông hoa tươi xinh đẹp, đám cỏ xanh mướt và những con chim nhỏ đang tung tăng bay nhảy. Có lẽ đó là cuộc sống trên thiên đường. Nhưng hình như cậu trả mọi giá mà vẫn không đi được đến đích đó. Thượng đế không ban tặng cho cậu cơ hội được làm cỏ làm hoa trên thiên đường, cũng không ban tặng cho cậu đôi cánh để làm chim bay tự do. Tuy nhiên, điều này có thể trách Thượng đế được hay sao? Thượng đế chỉ cho cậu làm người đất, chính là cậu đã tự bỏ mặc cuộc sống yên ổn đấy chứ.

Người đất nhỏ bé đã tiến lên phía trước với biện pháp không thể được, một centimét, một centimét và lại một centimét... Những con tôm, con cá tham ăn đang thềm thường nhìn cậu, những mẩu đất mềm xốp khiến chúng thềm rõ rãi. Đã biết bao nhiêu lần cậu bị sóng sông làm cho ngạt thở. Người đất nhỏ bé rất muốn nằm nghỉ ngơi một lát. Nhưng cậu cũng biết rằng một khi mình nằm xuống thì sẽ yên nghỉ mãi mãi, sẽ mất đi cơ hội đau đớn. Cậu chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng và chịu đựng. Kỳ lạ thay, mỗi khi cậu thấy như là mình sắp chết thì luôn thấy có cái gì đó khiến cậu kiên trì hơn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến lúc cậu thấy vô cùng tuyệt vọng thì bỗng nhận ra cuối cùng mình cũng đã lên được đến bờ. Cậu như trút được gánh nặng, vui sướng khôn cùng, cậu muốn được đi trên thảm cỏ xanh ròn thì lại sợ bụi đất sẽ làm bẩn thiên đường sạch sẽ. Cậu cúi đầu nhìn lại mình thì ngạc nhiên nhận ra mình chẳng còn gì nữa ngoài một trái tim sáng lóng lánh, đôi mắt của cậu đang mọc trên trái tim ấy.

Cậu đã hiểu ra tất cả: Trên thiên đường chưa bao giờ có việc gì may mắn. Mầm cây cỏ phải vượt qua những lớp đất tối đen thì mới đâm chồi nảy lộc tươi cười với ánh nắng mặt trời, những con chim phải biết bao nhiêu lần vỗ cánh, mất lông thì mới đang rộng được đôi cánh tung bay thoả thích trong không trung. Ngay cả Thượng đế cũng vậy, người đã phải trải qua con đường địa ngục dài mệnh manh, vượt qua bao nhiêu gian truân. Là một người đất nhỏ bé thì cậu chỉ cần có nghị lực và dũng cảm thì mới có thể gạn đục khơi trong cuộc sống của mình. Như vậy đã soi sáng được trái tim sáng lóng lánh vốn đã có trong người mình trước kia.

Triết lý nhân sinh 62:

"Thực ra mỗi một người đất đều có trái tim như vậy, giống như con người chúng ta, ai cũng có được thiên đường của mình. Điều quan trọng là bạn có muốn hay không, có dám dành lấy hay không, có dành được hay không. Cuối cùng thì bạn sẽ hiểu và nhận thức sự dành được ấy như thế nào?"

63. HÃY TRÀN ĐẦY NIỀM TIN ĐỐI VỚI MỤC TIÊU CỦA MÌNH

Wilison khi mới gây dựng sự nghiệp thì chỉ có mỗi một chiếc máy làm bóng ngô trị giá 50 đô la được mua bằng tiền trả góp. Sau khi chiến tranh thế giới lần thứ hai kết thúc, Wilison làm ăn buôn

bán và kiếm được ít tiền ông liền chuyển sang kinh doanh đất mặt (đất xây dựng). Nếu nói đó là mục tiêu thành công của ông thì việc xác định mục tiêu này xuất phát từ niềm tin thăm dò nhu cầu thị trường của ông.

Khi ấy, những người làm kinh doanh đất mặt ở Mỹ vẫn chưa nhiều, vì sau chiến tranh thế giới lần thứ hai mọi người ai cũng khó khăn, nghèo túng. Người mua đất dựng nhà, xây cửa hàng, làm nhà xưởng không nhiều, giá đất lúc ấy cũng rất rẻ mạt. Họ hàng bạn bè biết được ông muốn kinh doanh đất đều nhất loạt phản đối.

Còn ông Wilison thì vẫn kiên quyết với ý kiến của mình, ông cho rằng những người phản đối mình đều có tầm nhìn hạn hẹp. Ông cho rằng các cuộc chiến tranh trôi qua đã khiến cho nền kinh tế nước Mỹ phát triển không được khởi sắc, nhưng nước Mỹ là nước chiến thắng, nền kinh tế của nước Mỹ sẽ nhanh chóng bước vào thời kỳ phát triển mạnh mẽ. Đến lúc ấy thì người mua đất chắc chắn sẽ nhiều hơn, giá đất cũng sẽ tăng vọt.

Ông Wilison đã vung hết số vốn trong tay và còn vay thêm tiền ngân hàng mua một mảnh đất hoang rộng lớn. Mảnh đất này nằm ở thế trũng không thích hợp cho việc canh tác nên chẳng ai thích ngó ngang. Nhưng sau khi quan sát xong ông đã quyết định mua mảnh đất này. Ông đã dự đoán, nền kinh tế nước Mỹ chắc chắn sẽ phát triển rất mạnh mẽ, dân số trong thành phố sẽ tăng nhanh, thành phố sẽ phải mở rộng quy hoạch nên chắc chắn phải phát triển ra cả ngoại ô thành phố. Không lâu sau mảnh đất hoang này sẽ trở thành mảnh đất đẹp nhất.

Sau này sự thực đã chứng minh được những gì ông dự đoán là hoàn toàn đúng. Không đầy ba năm sau dân số trong thành phố tăng vọt, tốc độ quy hoạch thành phố phát triển nhanh, đường phố được xây dựng và sửa sang đến tận mảnh đất hoang của ông. Khi ấy mọi người mới nhậ ra mảnh đất này có vị thế và phong cảnh rất đẹp, đây là nơi để mọi người đến nghỉ ngơi tốt nhất. Chính vì vậy mà giá đất ở đây tăng vọt, các nhà kinh doanh tranh nhau mua, nhưng ông vẫn chưa vì cái lợi trước mắt mà còn có những tính toán lâu dài. Sau này ông đã xây một khách sạn lớn ở đó. Do vị trí đẹp, đi lại thuận lợi nên từ khi mở cửa kinh doanh, khách sạn làm ăn rất phát đạt. Từ đó về sau ông kinh doanh ngày càng phát đạt hơn và hệ thống khách sạn của ông đã vươn ra cả thế giới.

Triết lý nhân sinh 63:

"Người biết nhìn xa trông rộng, xác định mục tiêu rõ ràng là người luôn tự tin. Các bạn cũng biết rồi đó, tự tin luôn liên quan chặt chẽ đến thành công và thất bại của cuộc đời con người".

64. BẠN NÊN CHỌN CHÙM CHÌA KHOÁ NÀO?

Đề thi vào trường trung học của bang Nevada, Mỹ có câu: Trên bàn làm việc của tỷ phú Bill Gate có 5 ngăn kéo có khoá. 5 ngăn kéo này được đánh dấu cho năm thứ là giàu có, đam mê, hạnh phúc, vinh dự và thành công. Nhưng tỷ phú chỉ cầm có một chiếc chìa khoá, 5 chiếc chìa khoá còn lại trong một ngăn kéo. Học sinh cần cho biết là tỷ phú đã cầm chiếc chìa khoá nào? Bốn chìa khoá còn lại nằm ở trong ngăn kéo nào?

Một cậu học trò người nước ngoài vừa di cư sang Mỹ cũng tham dự kỳ thi này. Đọc câu hỏi này cậu sợ quá vì không biết đây là đề thi tiếng Anh hay là đề thi Toán học. Buổi thi kết thúc cậu đã hỏi người đỡ đầu mình - người thường trực của trường này. Người này cho biết đó là bài thi kiểm tra chỉ số thông minh của học sinh, nội dung không có trong sách vở và cũng không có đáp án chính. Mỗi người đều có thể trả lời tự do theo cách hiểu của riêng mình, nhưng thầy giáo có quyền cho điểm theo quan điểm của thầy.

Cậu học trò này đã được 5 điểm. Thầy giáo cho rằng cậu học trò này không hề trả lời một câu

hỏi nào thì ít ra cũng cho thấy cậu học trò là người thực thà. Chỉ dựa vào điểm này thì cũng có thể cho cậu học trò một nửa số điểm. Cậu không thể hiểu được rằng, bạn học ngồi cùng bàn đã trả lời câu hỏi này nhưng chỉ được có 1 điểm. Cậu trả lời là tỷ phú đã cầm chiếc chìa khoá của sự giàu có, còn tất cả những chiếc chìa khoá khác đều nằm trong ngăn kéo này.

Sau này, đề thi này được gửi qua E-mail về đất nước của cậu học trò này. Cậu học trò đã nói với bạn bè mình rằng bây giờ cậu đã biết tỷ phú cầm chiếc chìa khoá nào và cậu cũng đề nghị bạn bè trả lời câu hỏi này. Bạn bè cậu đã đưa ra nhiều câu trả lời khác nhau.

Sau này chính tỷ phú đã viết thư gửi nhà trường và trong đó có một câu: "Mỗi một sự vật mà mọi người đam mê nhất đều chứa bí mật cuộc đời của mọi người".

Triết lý nhân sinh 64:

"Đường như mỗi người chúng ta ai cũng theo đuổi giàu có, đam mê, hạnh phúc, vinh dự và thành công. Khi bạn chỉ có sự lựa chọn duy nhất thì đam mê của bạn luôn quan trọng hơn tất cả những danh lợi khác".

65. LÊN KẾ HOẠCH KHÔNG NÊN CHU ĐÁO, TỶ MẮN QUÁ

15 năm trước Pie đã quyết định mình phải trở thành một lập trình viên của máy tính. Vợ anh cho rằng đó là một ý kiến hay và rất muốn biết anh định theo học trường nào.

"Anh vẫn chưa biết", Pie trả lời, "Nhưng ngày mai anh sẽ đi hỏi ở các trường học xem sao".

Anh bắt đầu từ công việc tìm kiếm, thậm chí là tìm kiếm cả các trường học của Anh. Anh đã cố hết sức mình để đến trò chuyện với giáo viên của các trường học đó. Không bao lâu sau anh đã tích lũy được rất nhiều thông tin về chương trình dạy học của các trường và thầy cô. Anh bắt đầu tìm kiếm các thông tin của nghề này và nhu cầu của các công ty liên quan.

Kế hoạch của anh thật vô cùng phức tạp. Mỗi trường học đều có ưu và khuyết điểm của mình. Pie lại tiếp tục tìm kiếm. Anh thấy bỏ qua bất cứ tính khả thi nào cũng thật đáng tiếc.

Anh không phải không biết với sự lựa chọn cụ thể của mình. Tất nhiên, anh đã liên hệ từng sự khác nhau của môi trường với nhu cầu của xã hội, kinh tế và của toàn bộ ngành này. Anh đã kiểm tra tổng thể và mất rất nhiều thời gian đánh giá xu thế và những nhu cầu ấy. Khi anh lựa chọn trường học thì cũng cần phải nghĩ đến làm thế nào nuôi được gia đình. Mỗi khi có được thông tin mới và suy nghĩ đến những nhân tố mới, anh lại phải suy nghĩ toàn bộ về kế hoạch hành động của mình. Mất vài tuần, vài tháng thậm chí và vài năm để đánh giá, điều chỉnh hậu quả có thể xảy ra và những nhu cầu cần có. Anh muốn tìm ra cách tốt nhất để trở thành lập trình viên máy tính, anh suy nghĩ trong một năm liền. Sau đó là suy nghĩ trong 2 năm, 3 năm và rồi 4 năm...

Khi bạn đã có khái niệm rõ ràng về mục tiêu của mình thì bạn cần phải vạch ra một kế hoạch đảm bảo mục tiêu của sẽ được thực hiện. Như nếu bạn quyết định đi Seattle, thì bạn phải quyết định sẽ đi như thế nào. Bạn sẽ đi đến đó bằng xe ô tô, xe bus, máy bay, tàu thủy, tàu hỏa hay là đi tất cả các phương tiện này? Bạn sẽ chọn đường đi nào? Bao giờ bạn sẽ đi? Bao giờ bạn đến nơi?...

Triết lý nhân sinh 65:

"Nếu như kế hoạch của bạn quá cụ thể mà bạn đòi hỏi phải thực hiện nghiêm túc thì cuộc sống của bạn sẽ trở thành bức tranh đẹp phong cách nhất định. Khi

bạn ương bướng lựa chọn màu sắc đẹp thì bạn sẽ rất khó nắm được toàn thể bức tranh này. Bạn mất đi cơ hội tiến hành điều chỉnh bức tranh trong động thái, và kết quả là sau khi tô màu xong thì bạn phải bỏ nghề ngay".

66. XÂY DỰNG CHO MÌNH MỘT KẾ HOẠCH CHI TIẾT

Một khi đã có được một khái niệm rõ ràng đối với mục tiêu của mình thì bạn cần xây dựng cho mình một kế hoạch nhằm đảm bảo cho việc thực hiện mục tiêu này. Chẳng hạn, nếu bạn đã quyết định đi Seattle, bạn nên tính toán xem mình sẽ đi tới đó bằng phương tiện gì. Bạn sẽ lái xe, ngồi xe bus, máy bay, tàu thủy, xe lửa hay là tổng hợp của các loại phương tiện đó? Bạn sẽ chọn đi bằng con đường nào? Khi nào thì lên đường? Khi nào thì đến nơi?... Hay nói một cách khác, sau khi xác định được mục tiêu bạn nên tiến hành phân tách mục tiêu thành các bước cần phải sử dụng để bảo đảm cho nó có khả năng thực hiện thành công. Kế hoạch chính là một cuốn cẩm nang nấu nướng, trong đó sẽ ghi rõ phương pháp chế biến các món ăn ngon miệng trên trang bìa tạp chí "Âm thực". Cẩm nang nấu nướng sẽ cho người nội trợ biết bạn cần phải sử dụng nguyên liệu gì, khi nào có thể điều chế hay chế biến chúng. Tuy nhiên, cẩm nang nấu nướng không giúp bạn chế biến món ăn, nó chỉ cho bạn biết cách thức chế biến.

Đương nhiên, Billgate nhận thức được rằng, muốn trở thành một lập trình viên máy tính, ông ấy phải phân tích mục tiêu phần đầu của mình thành các bước cần áp dụng. Rốt cuộc Bill không thể chỉ đến công ty Horne, ngồi trước màn hình máy tính và vỗ ngực cho rằng mình là lập trình viên được. Điểm sai lầm của Billgate chính là việc ông ấy đã phân những hành vi thành những nguyên đơn quá nhỏ. Chịu sự thúc ép của tiêu chuẩn phải lựa chọn kế hoạch tốt nhất, Bill đã trở nên quá bận rộn với việc thu thập và phân tích lượng thông tin lớn và tính khả năng. Cuối cùng thì Bill cũng đã hình thành nên được một kế hoạch toàn diện, rõ ràng và chặt chẽ, điều này rõ ràng là rất tốt song có thể đến khi ông ấy tiến hành lựa chọn thì máy tính đã trở nên lỗi thời. Bill lúng túng trong những vấn đề tiểu tiết.

Có thể thấy, một kế hoạch chi tiết, dày đặc có thể gây ra sự chậm trễ cho nhu cầu và quá trình thực hiện. Ngoài ra, kế hoạch chi tiết, bó hẹp còn có thể trở thành "suối nguồn" thất vọng và cứng nhắc. Mục đích của kế hoạch sẽ hướng hành động của bạn đến một kết quả cụ thể nào đó. Tuy nhiên, do không có ai biết rõ tương lai nên kế hoạch tương tậm, chi tiết có thể dễ dàng trở nên không phù hợp với thời cuộc. Tính không xác định của thế giới quyết định sự tồn tại của kết quả ngoài mong đợi, trường học Bill lựa chọn đã thay đổi yêu cầu vào trường; thầy giáo ông dự định theo học lại nghỉ hưu; vợ của ông mang bầu (bào thai là một cặp song sinh); vị trí công tác hiện tại được thăng chức, ông phát hiện thấy mình đã không còn cảm hứng với máy tính nữa. Lúc này ông phải làm sao đây? Do phân tích kỹ lưỡng đối với tính khả năng của tương lai mà ông theo đuổi nên sẽ khiến ông bước đi trên một con đường sẽ không giống với những gì hiện tại của ông.

Triết lý nhân sinh 66:

Nếu kế hoạch của bạn quá chi tiết và bạn lại đòi hỏi việc thực hiện nó có phần hơn nghiêm khắc thì cuộc sống của bạn sẽ trở thành một bức tranh định sẵn. Khi cố tìm thấy được gam màu phù hợp bạn sẽ gặp khó khăn trong quá trình tiến hành chỉnh sửa, nắm bắt thần thái của bức tranh tổng thể. Bạn đánh mất cơ hội chỉnh sửa bề mặt bức tranh và nếu bạn sử dụng hết một nguyên liệu nào đó thì rất có thể bạn phải tạm thời dừng công việc của mình.

67. BIẾN MƠ ƯỚC CỦA MÌNH THÀNH ĐỘNG LỰC

Trong truyện ký của một số nhân vật nổi tiếng, chúng ta thường nhận thấy: bao giờ họ cũng chờ đợi một thời gian khá dài để gặt hái được thành công. Tác giả người Anh Towerkin đã dành hết

mọi tâm huyết của cả cuộc đời vào ba bộ sử thi “Hành hội thủ lĩnh” của mình. Còn nhà văn Saté người Pháp thì dường như phải mất gần 10 năm trời mới cho ra đời được cuốn sách đầu tiên của riêng ông. Trong thời gian 10 năm dài đằng đẵng đó, ông chỉ tập trung chuyên tâm vào một cuốn sách duy nhất, quá trình thai nghén, trau chuốt từng câu chữ, chỉnh sửa,... mất khá nhiều công sức, thậm chí là cả mồ hôi nước mắt nhưng cuối cùng không có Nhà xuất bản nào chịu đồng ý tiếp nhận in ấn cuốn sách của ông. Thiết nghĩ, nếu không có một ước mơ cháy bỏng để thôi thúc họ thì liệu họ có đủ động lực to lớn như thế hay không? Nếu không biết biến ước mơ thành động lực thì làm sao họ có thể hy sinh quỹ thời gian vàng ngọc như vậy trong cuộc đời mình được?

Không ít nhân vật trong giới nghệ sỹ chỉ chú tâm vào một bức tranh, một cuốn tiểu thuyết hay một vở kịch trong rất nhiều năm, họ chấp nhận sống một cuộc sống không được bảo đảm, có lúc còn rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thiếu thốn về điều kiện kinh tế vật chất, nhưng tất cả những trở ngại đó không thể làm lung lay tinh thần, ý chí của họ được, họ bất chấp tất cả và chỉ canh cánh mong mọi ước mơ của mình sẽ trở thành hiện thực. Các diễn viên, nhạc sỹ hay biên đạo múa cũng tương tự như vậy, tuy đã trải qua một thời gian dài phấn đấu, khổ luyện nhưng vẫn chưa đạt được thành công, nhưng họ không bao giờ chịu lùi bước hay có ý định từ bỏ lý tưởng mà mình theo đuổi. Và không ít người trong số họ phải mất rất nhiều năm mới thành danh trên con đường nghệ thuật. Nếu bạn hỏi họ: Liệu có đáng phải lao tâm khổ tứ như thế không? Chắc chắn họ sẽ trả lời bạn: Nếu cần, chúng tôi vẫn có thể tiếp tục khổ luyện như thế này nữa. Trong con mắt mọi người, họ - những con người với thể giới nội tâm phong phú và tràn ngập ước mơ, hoài bão luôn là những nhân vật "kỳ dị", "khác người" hay thậm chí là "chẳng giống ai", nhưng trên thực tế họ là vốn quý của xã hội.

Phàm là những con người cố gắng lao động làm việc có sức sáng tạo thì mục đích cuối cùng của họ chính là mong muốn thực hiện được mơ ước của mình. Nếu một người nào đó không có ước mơ cho riêng mình thì chắc chắn người đó không thể có động lực nào để hành động.

Triết lý nhân sinh 67:

Nếu một người luôn yêu mến sự nghiệp của mình và lựa chọn ước mơ công việc cho mình thì người đó tự nhiên sẽ có sự cố gắng, nỗ lực để thực hiện ước mơ của mình. Nếu cuộc đời của một con người không có một mục tiêu nào thì cuối cùng họ sẽ đánh mất bản thân mình.

68. TRÁNH LỐI TƯ DUY CỦA LOÀI "LINH DƯƠNG"

Để đạt được mục tiêu của mình bạn cần phải tránh lối tư duy mà nhà tâm lý học người Mỹ Cox gọi là "lối tư duy linh dương".

Một lần, vào buổi sáng sớm Cox và John cùng nhau thực hiện chuyến bay qua thảo nguyên Seremgiti bao la rộng lớn. Phong cảnh thảo nguyên thật đẹp và hùng vĩ, họ được tận mắt nhìn những đàn voi, sư tử và linh dương chạy băng qua những thảo nguyên xanh thắm.

"Đàn linh dương đông thế nhỉ, hay thật!" Người hoa tiêu châu Phi cho chúng tôi biết: "Nếu không sống thành bầy đàn, loài linh dương sẽ nhanh chóng bị diệt chủng".

"Tại sao anh lại nói như vậy". Cox ngạc nhiên hỏi lại người hoa tiêu. Anh ấy cười rồi chỉ vào một chú linh dương ngừng chạy cho biết: "Anh để ý mà xem loài linh dương chẳng chạy xa được đâu. Chúng dừng lại không phải vì chúng ý thức được là có chuyện quan trọng cần phải tính toán, cũng chẳng phải là vì chúng mệt đâu mà là vì chúng dốt đến nỗi mà chúng quên rằng tại sao lúc đầu chúng phải bỏ chạy. Chúng phát hiện thấy kẻ thù chạy trốn theo bản năng tự nhiên và bắt đầu chạy theo chiều hướng ngược lại. Tuy nhiên, chúng không thể giải thích lý do tại sao chúng lại phải chạy, thậm chí có lúc phải dừng lại vào một thời điểm thích hợp nhất. Chúng ta đã từng nhìn thấy chúng đứng ngay cạnh kẻ thù của mình, có lúc chúng chạy về hướng của kẻ thù, dường như chúng quên

mất một điều rằng đó là những kẻ thù mà chúng đã chạy trốn cách đây ít phút. Chúng chạy đến trước mặt kẻ thù nói: "Ồ! Thưa ngài sư tử, ngài đang đói phải không? Ngài đang tìm bữa trưa à? Nếu chẳng phải có lời của đàn linh dương lớn này thì tôi nghĩ trong vòng vài tuần đàn linh dương sẽ bị tiêu diệt".

Khi đó, đứng trong quả khinh khí cầu, Cox dễ dàng cười nhạo đàn linh dương đó, còn trước khi chuyến bay này kết thúc anh ấy nhận thấy mình có một lỗi suy nghĩ hết sức thú vị, trong hoạt động làm ăn buôn bán anh ấy cũng đã từng gặp vấn đề tương tự như vậy.

Có phải có nhiều người có những cử động mang tính quy luật khiến bạn nghĩ tới đàn linh dương không? Họ có những ý kiến độc đáo, họ tự thiết lập cho mình những mục tiêu riêng, và họ cố gắng phấn đấu cho mục tiêu này. Có lẽ chúng chỉ chạy loạn một cách thận trọng trong 40 phút mà thôi. Sau 40 phút, chúng phát hiện ra rằng chúng không đạt được mục tiêu. Sau đó, chúng có thể nói với chính mình: "Ồi, khó khăn quá. Điều này khó hơn tôi tưởng tượng rất nhiều". Tiếp đó, bạn có thể mãi mãi đứng im bất động.

Để tránh lối tư duy của loài linh dương, bạn cần phải xác định một mục tiêu và kiên trì không mệt mỏi để thực hiện nó. Bạn không muốn dừng lại trên đường, hơn nữa kẻ thù của bạn đang đến gần, đương nhiên bạn càng không muốn dừng lại. Sau một ngày, bạn phải tiến hành tổng kết, và tự hỏi mình: "Mục tiêu chính mà mình đặt ra, hôm nay mình đã đi được quãng đường bao xa?" Nếu câu trả lời thực của bạn đối với vấn đề này là, hôm nay mình chẳng thực hiện được hành động nào có ý nghĩa để đạt được mục tiêu này thì điều đó có nghĩa là bạn đã dừng lại trên đường, và do đó bạn phải hạ quyết tâm bắt đầu từ ngày mai để lấy lại tinh thần cố gắng nỗ lực.

Triết lý nhân sinh 68:

Trong cuộc sống có rất nhiều người là vật hy sinh có tư duy linh dương mang tính thói quen. Thông thường, vấn đề không phải việc phạm sai lầm trong quá trình mà họ cố gắng để hướng đến mục tiêu, mà là họ không có đủ kiên trì để tiếp tục cố gắng cho mục tiêu của mình.

69. GIẤC MƠ 25 NĂM TRƯỚC

Một giáo viên người Anh tên là Porodi khi sắp xếp lại đồng hồ đặc cũ của mình đã phát hiện thấy một tập vở bài tập làm văn của 51 học sinh lớp B (2) trường trung học Peterjin, nội dung của bài văn là "Tương lai em sẽ là...?". Ông ấy cho rằng, tập vở này có lẽ đã bị thất lạc trong thời kỳ không quân Đức ném bom London, nhưng không ngờ chúng lại nằm ngay trong nhà mình và nó đã "ngủ quên" gần 25 năm.

Porodi lật giờ mấy trang vở đầu tiên, ông vô cùng kinh ngạc bởi nội dung những bài viết của lũ trẻ. Chẳng hạn: một học sinh tên là Peter viết, tương lai em sẽ là Đại tá Hải quân, bởi vì trong một lần bơi ở biển cậu ta đã uống 3 lít nước biển nhưng không làm sao cả; còn một học sinh khác thì viết, em sẽ là Tổng thống nước Pháp, bởi vì cậu ta có thể đọc thuộc lòng tên của 25 thành phố của nước Pháp, còn các học sinh khác cùng lớp chỉ có thể thuộc được nhiều nhất tên của 7 thành phố mà thôi; bài viết làm mọi người ngạc nhiên nhất là của cậu học sinh mù David, cậu cho rằng trong tương lai cậu sẽ là một quan chức nội các Chính phủ của nước Anh, bởi vì ở nước Anh vẫn chưa có một người mù nào trong nội các Chính phủ. Tóm lại, 31 em bé đều miêu tả tương lai qua bài văn của mình. Có người mơ ước thành người huấn luyện chó; có người muốn trở thành hoa tiêu; có người muốn trở thành vương phi,...

Đọc những bài viết này, bất chợt Porodi cảm thấy xúc động, ông thực sự rất muốn trả lại tập vở này cho những đứa bé đã viết nên chúng, để cho họ thấy được là họ có thực hiện được ước mơ của mình trong 25 năm trước hay không. Sau khi biết được ý định này của Porodi, một toà soạn báo đã

gửi cho ông một lá thư. Lá thư cho biết, trong số những em bé ngày xưa, giờ đã có người là thương nhân, có người là học giả và có người là quan chức Chính phủ, nhưng phần lớn họ đều là những người không có vai vế. Tuy nhiên, ai cũng có chung một mong muốn là được xem lại những bài viết của mình thời thơ ấu và được giữ lại tập vở của mình, vì vậy Porodi đã gửi trả lại vở cho từng người theo địa chỉ mà ông biết.

Sau một năm, trong tay Porodi chỉ còn lại một cuốn vở mãi không có ai đến nhận. Ông nghĩ, có lẽ cậu học sinh mù David năm xưa đã không còn sống trên cõi đời này nữa. Đã 25 năm trôi qua và trong 25 năm đó mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng đúng ngay khi Porodi đang định gửi cuốn vở của David cho một Viện bảo tàng tư nhân thì ông nhận được lá thư của một quan chức về ngành giáo dục trong nội các Chính phủ. Bức thư viết, cậu học sinh mù David năm xưa chính là tôi, cảm ơn ngài vì đã lưu giữ được ước mơ của chúng tôi. Nhưng, giờ đây tôi đã không cần đến cuốn vở ấy nữa, bởi vì từ ngày đó cho đến tận bây giờ ước mơ của tôi luôn gìn giữ trong đầu và không một ngày nào tôi có ý định từ bỏ chúng; 25 năm đã qua đi, có thể nói tôi đã thực hiện được ước mơ của mình. Ngày hôm nay, qua lá thư này tôi muốn nói với 30 học sinh khác trong lớp tôi ngày xưa một điều rằng, cho dù thời cuộc thay đổi thế nào đi nữa nhưng nếu bạn luôn lưu giữ được ước mơ thời niên thiếu của mình thì chắc chắn có một ngày thành công sẽ đến với bạn.

Lá thư đó sau này đã được đăng trên tờ báo "Thái dương", bởi vì ông ấy là quan chức mù đầu tiên trong nội các Chính phủ nước Anh, bằng hành động của mình ông ấy đã chứng minh được một chân lý: nếu ai có thể giữ được ước mơ trở thành Tổng thống trong thời gian 25 năm thì bây giờ chắc chắn người đó đã làm Tổng thống.

Triết lý nhân sinh 69:

Mục tiêu rõ ràng và tinh thần kiên định đường như có thể giúp bạn thực hiện được mọi lý tưởng, đạt được mọi mục tiêu!

70. CHÚ CHUỘT CHUỖI CHẠY ĐI ĐÂU?

Một giáo viên kể cho học sinh nghe một câu chuyện: có ba chú chó săn đang truy đuổi một con chuột chũi, đột nhiên con chuột chũi chui vào một hốc cây. Hốc cây này chỉ có một lối ra, sau mấy phút từ trong hốc cây một chú thỏ chạy ra. Chú thỏ lao như bay ra ngoài rồi leo lên một cành cây to. Chú thỏ vênh vảo đứng trên cành cây, không may ngã xuống, rơi xuống đầu ba chú chó săn làm chúng chết ngay tại chỗ. Cuối cùng, chú thỏ thoát khỏi nguy hiểm.

Sau khi kể xong câu chuyện, thầy giáo hỏi: "Câu chuyện này có vấn đề gì không?" Có học sinh trả lời: "Thỏ làm sao có thể leo lên cây được". Có người thì nói: "Một con thỏ không thể đập chết ba con chó săn được". "Còn gì nữa?" Thầy giáo tiếp tục hỏi. Đến lúc này thì số học sinh không thể tìm ra thêm một vấn đề nào nữa, thầy giáo mới nói: "Nhưng còn một vấn đề mà các em đều không nhắc đến là chú chuột chũi đã chạy đi đâu?"

Triết lý nhân sinh 70:

Trong quá trình theo đuổi một mục tiêu nào đó, mọi người thường bị những chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt, tiểu tiết phân tán tinh lực, quên đi mục tiêu ban đầu, thậm chí đi đến đường ngang. Cho nên phải nhắc nhở mình "Chú chuột chũi chạy đi đâu?"

71. KHÔNG NÊN QUÁ BẬN TÂM ĐẾN NHỮNG VIỆC KHÔNG CẦN THIẾT

Sau khi giành được giải thưởng Nobel, một nhà văn người Nhật Bản trở nên nổi tiếng, ông thường xuyên phải chịu cảnh các quan chức Chính phủ, dân chúng và các phương tiện thông tin đại chúng vây quanh phỏng vấn, tìm hiểu về cuộc đời và sự nghiệp của mình. Văn nhân khó tránh khỏi sự "ngây ngô", muốn từ chối, sợ làm mọi người phật ý nên ông đành chấp nhận mọi sự "đeo bám" của mọi đối tượng; làm việc gì ông cũng cân nhắc, thận trọng từng li từng tí; thế là ông đã bị rơi vào tình trạng lúng túng, không còn cách nào để thoát ra khỏi hoàn cảnh, cuối cùng đành phải tìm đến cái chết. Theo một bài báo cho biết, rất có khả năng chính tâm trạng mệt mỏi chán chường của ông có thể là một trong những nguyên nhân khiến cho nhà văn này cảm thấy chán ghét cuộc đời và đã tìm đến cái chết để được thanh thản hơn.

Có nhiên, đối với một nhà văn mà nói, có thể đạt được giải thưởng Nobel là điều hết sức tốt đẹp. Nhưng nếu ông ấy không bị cuốn vào vòng xoáy của những chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt, phức tạp thì đương nhiên ông ấy sẽ sống một cuộc sống yên bình theo năm tháng, với trí tuệ thông thái của người phương Đông hoặc có thể có những tác phẩm lưu truyền thiên hạ giàu tính triết lý.

Để viết được một cuốn sách, tác giả dòng văn Hookkins Solo đã vào tận rừng sâu ở ẩn hai năm. Trong rừng, ông trồng đỗ và ngô làm thức ăn cho mình, bỏ qua mọi chuyện trần tục trong cuộc đời, tập trung ý chí trí tuệ để trải nghiệm hoà mình vào cảnh sắc sống hồ trong rừng và tiếng nói từ tâm linh của mình. Qua những năm tháng sống giữa thiên nhiên ông đã phát hiện ra nhiều đạo lý và hoàn thành được tác phẩm của mình.

Trong cuộc sống luôn có những con người thường xuyên than vãn về cuộc sống bận rộn, nhiệm vụ nặng nề.

Đương nhiên, cuộc đời con người có nhiều gánh nặng không thể giữ bỏ, tuy nhiên, trong số những gánh nặng này có rất nhiều gánh nặng không hề cần thiết. Do quá tham lam, do quá cầu toàn, do quá nóng vội mà khiến mình chỉ quan tâm đến mình mà quên đi lợi ích của người khác.

Rất nhiều người ngoài những công việc bốn phận mà bản thân gánh vác họ còn tìm đến những công việc không cần thiết. Chẳng hạn như quan hệ xã giao; kiếm tiền để thoả mãn hưởng thụ vật chất hoặc hư vinh; chạy đôn chạy đáo để mua quan bán tước,... Đối với công việc mình đã tham gia để mất đi cảm hứng, từ đó nảy sinh suy nghĩ, tư tưởng tiêu cực.

"Người tài năng chăm chỉ lao động" là lời ca tụng dành cho những con người tài năng và nó cũng lại là một dạng bị thương đối với họ.

Triết lý nhân sinh 71:

Tình lực của một con người là có hạn, thời gian là có hạn, trong những năm tháng của đời người, nắm vững chí khí và tài năng chân chính, kiên trì hành động sẽ có thể giúp bạn đạt được thành công nhất định. Không những phải có ý chí mà còn phải có sự phán đoán, bỏ qua mọi cám dỗ bên ngoài, không tham quyền cố vị hay danh lợi hư vinh. Như vậy, mới có thể tạo nên ánh hào quang của sự nghiệp cá nhân.

CHƯƠNG VI

NGƯỜI CHỈ BIẾT MƠ MỘNG HẢO HUYỀN SẼ KHÔNG CÓ CƠ HỘI CHÂN CHÍNH

72. KHÔNG NGỪNG RÈN LUYỆN

Đội bóng rổ ở một trường trung học tiến hành thử nghiệm, chia các thành viên trong đội có trình độ như nhau thành ba nhóm, và yêu cầu trong một tháng nhóm thứ nhất ngừng tập, nhóm thứ hai mỗi buổi chiều tập một giờ tại sân vận động; nhóm thứ ba mỗi ngày dành một giờ tương tượng ném bóng vào rổ. Sau một tháng kết quả là: nhóm thứ nhất do không tập luyện nên tỷ lệ ném bóng trúng rổ giảm 39% xuống còn 37%, nhóm thứ hai do tập luyện thực tế nên tỷ lệ ném bóng trúng rổ trung bình tăng từ 39% lên 41%; nhóm thứ ba là các thành viên tập luyện trong tương tượng, tỷ lệ ném bóng trúng rổ trung bình tăng từ 39% đến 42,5%. Điều này thật là kỳ lạ! Tại sao tập luyện trong tương tượng lại tiến bộ nhanh hơn tập luyện ngoài thực tế? Rất đơn giản: vì trong tương tượng, số bóng mà bạn ném đều trúng cả! người thành công đều như vậy, họ không ngừng luyện tập tại cơ quan, tại thao trường. Họ tạo ra hoặc mô phỏng kinh nghiệm mà họ nghĩ là sẽ đạt kết quả tốt, họ mô phỏng mặt thành công, đôi lúc họ cho mình là số một. Người thành công chính là những người "trong ngoài thống nhất" như vậy.

Kết quả điều tra cho thấy: Hầu như những người thành công trên thế giới đều là những bậc thầy ở phương diện mô phỏng tâm lý. Họ hiểu rõ rằng: tự mình phải luôn luôn tu dưỡng. Tuy có lúc họ không làm việc nhưng đó lại là lúc họ rèn luyện ý chí quyết tâm để sẵn sàng vượt qua khó khăn. Họ biết rằng tương tượng là một liệu pháp tốt nhất, tương tượng là thế giới của thành công.

Triết lý nhân sinh 72:

Người thành công xưa nay chưa bao giờ phàn đấu nửa vời, người thành công không chấp nhận đầu hàng; mà ngược lại họ không ngừng tự động viên, khích lệ mình, đồng thời gắn hoạt động của mình vào thực tiễn, thực hiện tốt các nhiệm vụ. Để thành công, bạn cần luyện tập quan điểm hành động "trong ngoài thống nhất"; luyện tập trước khi ngủ, luyện tập sau khi tỉnh dậy, luyện tập tại quảng trường, luyện tập trên xe,... điều đó khiến cho sự thành công trở thành thói quen của bạn!

73. CHỈ DÀNH ĐƯỢC SỰ VÊ VANG ĐÍCH THỰC KHI BIẾT DỰA VÀO SỰ PHẢN ĐẤU CỦA CÁ NHÂN

Nhân dịp kỷ niệm 300 năm ngày thành lập trường Werrante của Hoa Kỳ, ông Alison, người giàu thứ tư thế giới và là Tổng giám đốc của công ty phần mềm Philipss đã tham gia lễ kỷ niệm. Thay mặt ban giám hiệu, đội ngũ giáo viên, cựu học sinh và số sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường, ông Alison đã có bài phát biểu làm mọi người kinh ngạc. Ông nói: "Hầu hết thầy và trò của các trường nổi tiếng như Havard, Werrant đều tự cho mình là người thành công, thực tế các bạn là những người thất bại. Các bạn tự hào vì Billgate, một trong những sinh viên ưu tú nhất đã từng học Đại học, nhưng Billgate lại không tự hào vì điều đó, càng không tự hào vì đã học ở Havard".

Câu nói đó đã khiến mọi người ngẩn ngơ. Cho đến nay, các trường nổi tiếng như Havard, Werrent luôn là những trường khiến mọi người kính nể và ngưỡng mộ. Hình như Alison hơi có "vấn

đề" thì phải. Ông dám gọi thầy trò của những trường nổi tiếng kia là những người thất bại. Chưa hết, Alison còn nói tiếp: "Đa số những nhân tài không những không tự hào về trường đại học Havard, Werrent mà ngược lại họ luôn muốn chối bỏ niềm tự hào này. Billgate, người giàu nhất thế giới đã bỏ học đại học giữa chừng. Ông Bobelin, người giàu thứ hai thế giới lại chưa từng học đại học; còn chính tôi, Alison, người giàu thứ tư thế giới đang học trường đại học Werrent thì bị đuổi còn người giàu thứ tám thế giới chỉ học một năm đại học; riêng ông Dora, tổng giám đốc một công ty phần mềm khác có lẽ đứng ngoài danh sách những người giàu nhất thế giới. Ông ấy là bạn học của Billgate nhưng vì sao lại kém thành đạt như vậy? Bởi vì ông ấy đã tự bỏ sau một năm nghiên cứu sinh mặc dù trong lòng vẫn còn nuôi tiếc...

Ông Alison tiếp đó đã "an ủi" số sinh viên vừa tốt nghiệp trường Werrent, những người mà đã bị ông làm tổn hại lòng tự tôn, rằng: "tuy nhiên, các bạn ngồi đây cũng đừng quá lo lắng, các bạn là những người có nhiều hy vọng. Hy vọng của các bạn chính là sau khi kết thúc những năm tháng học hành vất vả vừa qua, sau cùng đã có được cơ hội làm thuê cho chúng tôi (một loạt những người bỏ học hoặc không học hay bị đuổi học bị giữa chừng).

Đương nhiên, ông Alison đã nói thật quá đáng, nhưng không phải hoàn toàn vô lý. Nhiều người, trong đó có chúng ta, thường mang trong mình một niềm tự hào mãnh liệt: Chúng ta tự hào vì sinh ra trong một gia đình tốt đẹp, tự hào vì học ở một trường đại học danh tiếng, tự hào vì làm việc ở một công ty lớn mang tầm cỡ quốc tế... Có thể nói niềm tự hào này là xứng đáng, nhưng nếu quá say xưa với niềm tự hào vốn có thì chúng ta không thể vươn cao hơn được, sự nghiệp của chúng ta cũng chỉ có vậy mà thôi! Khi chúng ta say mê với cái gọi là thành công của bản thân thì chính chúng ta đã trở thành những kẻ thất bại.

Triết lý nhân sinh 73:

Người thành công có thể khiến một gia đình, một ngôi trường học, một thành phố, một quốc gia thậm chí là cả nhân loại tự hào về anh ấy. Thế nhưng điều mà bản thân anh ấy tự hào lại không phải là những gì anh ấy được thừa hưởng, anh ấy tự hào vì sự phấn đấu của chính mình.

74. QUYẾT ĐỊNH NHANH CHÓNG

Jonathan đến bên bờ sông Lubisna giáp biên giới với Italia. Đứng trước dòng sông linh thiêng này trong lòng ông bắt đầu dao động. Làm thế nào bây giờ khi chưa tiêu diệt được kẻ thù. Ông chỉ có một trong hai lựa chọn "hoặc là hy sinh chính mình, hoặc là hy sinh tổ quốc mình". Thế rồi ông nhanh chóng tuyên bố trước hàng quân: "ta không sợ chết" thế rồi ông cho quân tiếp tục tiến lên. Nhờ có quyết định tức khắc này mà lịch sử thế giới đã thay đổi.

Giống như Napoléon, trong một thời gian rất ngắn Jonatham đã đưa ra quyết định quan trọng, ông không sợ mâu thuẫn giữa sự hy sinh bản thân với lợi ích quốc gia. Jonatham dẫn đại quân đến Vương quốc Anh, người dân ở đó quyết chiến đấu đến cùng chứ không chịu đầu hàng. Tư duy nhanh nhạy của Jonatham đã giúp ông ta hiểu rõ vấn đề, ông ta phải làm cho binh sĩ hiểu mối quan hệ giữa thắng lợi và thất bại. Để loại bỏ mọi khả năng có thể rút quân, ông ta ra lệnh cho toàn bộ quân lên bờ rồi cho đốt toàn bộ tàu thuyền đang sử dụng ngay bên bờ biển, do đó không ai còn có khả năng tháo chạy hay rút lui. Nếu không giành được thắng lợi có nghĩa là chết. Hành động quan trọng này giúp cho cuộc chiến tranh vĩ đại đi đến thắng lợi.

Biện pháp hiệu quả nhất để đạt được thành công chính là phải nhanh chóng phải đưa ra một quyết định trước một vấn đề, phải loại bỏ tất cả những nhân tố gây trở ngại tới quyết định của ta. Có lúc, do dự có nghĩa là thất bại. Trên thực tế, một người nếu chỉ do sự không dám quyết định thì một lúc nào đó anh ta sẽ dễ dàng thay đổi quyết định của mình trước tình huống mới. Những người như thế sẽ không làm nên trò chống gì! Người tiêu cực thì không có ý niệm tất thắng nên không có ai tin

tưởng họ. Người tự tin tích cực thì khác, họ là chủ nhân của thế giới.

Khi có người hỏi Alessander dựa vào đâu để chinh phục cả thế giới, ông ta đáp đó là: "sự kiên định".

Trong một đêm khuya, một chiếc tàu chở đầy áp người đã đâm vào vách núi ở Ailen. Tàu bị kẹt lại bên vách núi.

Một số hành khách vội trèo lên vách núi, do đó họ được sống sót. Người do dự thường thiếu quyết đoán do đó mà mất đi khả năng thành công. Trong cuộc sống khó khăn lắm mới có một cơ hội thuận lợi, và nó cũng nhanh chóng trôi qua. Johanpharos nói: "người do dự thường không phải là chính họ mà ngược lại, họ phụ thuộc vào một người khác, một sự vật khác. Sự việc này rồi sự việc khác ập đến chỉ khiến người do dự lúng túng và không dám quyết định. Người do dự giống như cành cây trôi nổi trên sông, bị từng đợt sóng xô đi rồi bị cuốn vào chỗ nước xoáy.

Triết lý nhân sinh 74:

Trong lịch sử, những nhân vật có ảnh hưởng đều là những người có khả năng quyết đoán, đưa ra những quyết sách quan trọng. Một người nếu luôn do dự không dám quyết định thì sẽ không thể nắm chắc được vận mệnh của mình. Họ sinh ra chỉ để phụ thuộc vào người khác, chỉ là vệ tinh nhỏ quay quanh người khác. Người nhanh nhạy quyết đoán không thể ngồi chờ cơ hội đến, họ có thể tận dụng tốt tới đa các điều kiện mà mình đã có để nhanh chóng lựa chọn hành động chính xác.

75. KẾT HỢP GIỮA HÀNH ĐỘNG VÀ SỰ KHÔNG TƯƠNG

Ông Frenchder, nhà phân tích tâm lý bậc thầy phương Tây gọi sự không tương là "mơ giữa ban ngày". Ông ấy cho rằng: mơ giữa ban ngày chính là sự ham muốn mà trong thực tế cuộc sống người ta chưa đạt được, do đó thông qua một loạt sự tưởng tượng, ảo tưởng mà đạt được ham muốn (về mặt tâm lý). Từ đó, tìm thấy cho mình một sự cân bằng về mặt tâm lý trong hư vô.

Trong lý luận của mình, ông Frenchder còn đưa ra một từ quan trọng đó là "lẩn tránh". Cũng có thể khẳng định người đắm mình trong sự không tương chính là người luôn luôn có khuynh hướng lẩn tránh. Đây đúng là điều cực kỳ nguy hại mà sự không tương gây ra cho con người ta. Câu chuyện dưới đây minh chứng sinh động về "sự nguy hại của không tương".

Mùa hè năm đó, một chàng trai quê mùa gần Massachusett đã đến thăm ông Aimanda. Chàng trai tự giới thiệu là một người yêu thơ. Từ khi 7 tuổi cậu đã bắt đầu sáng tác thơ ca. Nhưng do sống ở nơi xa xôi hẻo lánh nên không nhận được sự giúp đỡ, chỉ bảo của các bậc danh nhân. Do ngưỡng mộ tiếng tăm của ngài Aimanda nên cậu đã vượt qua hàng ngàn cây số đến mong nhận được sự chỉ bảo về mặt văn học.

Chàng trai này tuy xuất thân trong một gia đình nghèo khó nhưng ăn nói nho nhã, chí khí khác thường, hai thầy trò rất tâm đầu ý hợp, ngài Aimada tỏ ra thán phục anh ta.

Lúc sắp ra về, chàng trai đã để lại vài trang bản thảo thơ. Đọc xong mấy trang bản thảo này, ông Aimada nhận định: tương lai văn học của chàng trai thôn quê này thật sáng lạng. Ông bèn ra sức dìu dắt anh ta, một phần dựa vào tiếng tăm của mình trong giới văn học.

Ông Aimada cho đăng một số bài thơ này trên tạp chí văn học nhưng không gây được sự chú ý rộng rãi. Ông bảo chàng trai tiếp tục gửi thơ cho ông ấy. Do đó, hai thầy trò thường xuyên thư từ cho nhau.

Chàng trai thường viết những bức thư dài vài trang, say xua nói về văn học, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, thể hiện mình đích thực là một thiên tài văn học. Ông Aimanda lấy làm tự hào về tài năng của anh ta và thường đề cập đến anh ta mỗi khi trò chuyện với bạn bè. Chàng trai này nhanh chóng có chút tiếng tăm trong giới văn học.

Tuy nhiên, sau đó chàng thanh niên không gửi cho ông Aimanda các bản thảo thơ nữa trong khi đó thư viết mỗi ngày một dài và luôn chứa đựng những ý tưởng khác thường. Chàng trai tự cho mình là nhà thơ nổi tiếng, giọng điệu ngày càng ngạo mạn. Ông Aimanda bắt đầu cảm thấy không ổn. Nhờ năng lực nhìn thấu tính cách con người của mình, ông ta nhận ra rằng con người chàng trai này đã xuất hiện một khuynh hướng nguy hại.

Thư liên tục được gửi tới, thái độ của ông Aimanda dần dần lạnh nhạt. Ông lặng lẽ nghe ngóng.

Thấm thoát đã tới mùa thu.

Ông Aimanda gửi thư mời chàng trai tới dự một buổi toạ đàm văn học và anh ấy đã đến. Hai người đã có cuộc trò chuyện hết sức cởi mở.

"Sau đó sao cậu không gửi cho tôi các bản thảo thơ?"

"Cháu đang viết một bộ sử thi dài"

"Cháu có tài năng làm thơ trữ tình, sao lại dừng lại"

"Để trở thành một nhà thơ lớn thì phải viết một bộ sử thi dài, tiếng tăm nho nhỏ thì chả có ý nghĩa gì đối với cháu cả".

"Cháu cho rằng các tác phẩm trước kia của cháu đều là tầm thường à?"

"Đúng vậy. Cháu là một nhà thơ lớn. Cháu cần viết tác phẩm lớn."

Có lẽ cháu đã đúng, cháu là một người tài hoa, bác hy vọng sẽ sớm được đọc tác phẩm lớn của cháu.

Cháu cảm ơn. Cháu đã hoàn thành một bộ và sẽ sớm cho ra mắt bạn đọc.

Trong buổi toạ đàm, chàng thanh niên này có thái độ tự cao, tự đại. Chưa ai được đọc tác phẩm lớn của anh ta, có chăng thỉnh thoảng có người lướt qua một số bài thơ mà ông Aimonda đã "lãng xê" cậu ấy. Nhưng mọi người đều hy vọng rằng anh chàng này sẽ thành đạt. Nếu không thì tại sao ông Aimonda lại ngưỡng mộ anh ta?

Rồi mùa đông cũng đã đến.

Chàng trai tiếp tục gửi thư cho ông Aimanda nhưng không còn nhắc đến tác phẩm lớn của mình nữa. Thư viết ngày một ngắn, giọng điệu buồn chán, cho đến một hôm, anh ta thú nhận rằng: đã từ lâu, anh ấy chưa viết gì cả, cái mà anh ta gọi là "tác phẩm lớn" trước kia chỉ là điều giả dối, hoàn toàn là điều không tưởng. Trong thư, anh ấy viết: "Từ lâu, cháu ao ước trở thành một tác gia lớn, mọi người xung quanh đều cho rằng cháu là một người có tài năng và có triển vọng, bản thân cháu cũng cho là như vậy. Cháu đã từng viết một số bài thơ, có vinh dự được mọi người thưởng thức, cháu cảm thấy rất tự hào".

"Điều khiến cháu cảm thấy dằn vặt chính là từ đó trở đi cháu không còn sáng tác được gì nữa. Không biết tại sao, mỗi khi chuẩn bị viết đầu cháu trở nên trống rỗng. Cháu tự cho mình là một nhà

thơ lớn, cần phải viết tác phẩm lớn.

Trong tưởng tượng cháu cảm thấy mình sánh ngang với các nhà thơ lớn trong lịch sử bao gồm cả bác.

Trong thực tế, cháu coi khinh chính mình, vì cháu đã từng bỏ phí tài hoa của mình, lại cũng không viết tác phẩm nào. Trong tưởng tượng, cháu là một nhà thơ lớn, cháu đã viết những tác phẩm lưu truyền hậu thế, cháu đã độc chiếm ngôi vị số một trong làng thi ca.

Thưa các bác đáng kính! xin các bác tha thứ cho cậu bé quê mùa nông nổi này".

Từ đó trở đi Aimanda không còn nhận được thư của cậu ấy nữa.

Triết lý nhân sinh 75:

Aimanda đã cho chúng ta thấy: "thời trẻ, ai mà chả mơ tưởng hão huyền, ai chả từng ảo tưởng. Mơ tưởng hão huyền là một dấu hiệu của tuổi thanh xuân". Tuy nhiên, các bạn thanh niên, xin nhớ rằng, con người tất phải trưởng thành. Trời đất bao la, thế giới tươi đẹp này chờ đợi ở bạn không phải là đôi cánh ảo tưởng mà là đôi chân vững chắc.

76. BÍ MẬT BÁCH PHÁT TRĂM TRÚNG

Lorens bước xuống cảng và nhìn thấy mấy người đang câu cá. Vốn hiếu kỳ, cậu ta bèn đến xem ở đó có loại cá gì, và cậu ta thấy một thùng chứa đầy cá.

Thùng cá đó là của một ông già, ông ta lặng lẽ giật cần câu, gỡ cá, thả cá vào thùng, rồi lại thả dây câu xuống nước. Động tác ông ta giống như một công nhân trong công xưởng lành nghề, chứ không giống như động tác của người đi câu, đó là thả dây câu xuống nước và suy đoán xem xung quanh có cá hay không. Ông ta biết chắc chắn là có cá.

Lorens thấy cách đó không xa có bảy người đang câu cá. Mỗi khi ông già giật cá lên, họ lại lau bầu, rằng vẫn chưa được con cá nào.

Tiếp tục như vậy trong nửa giờ ông già ra sức giật cá còn 7 người kia vừa lau bầu vừa nhìn ông già gỡ cá khỏi lưỡi câu rồi lại thả dây câu xuống. Mấy người kia chả ai câu được con cá nào, mặc dù họ ngồi câu cách xa ông già kia chỉ vài mét. Thật là kỳ lạ!

Vậy nguyên nhân do đâu? Lorens bắt đầu tìm hiểu. Nguyên do là những người kia câu theo phương pháp không dùng mồi. Họ quăng dây, văng mạnh lưỡi câu ra xa. Mong muốn câu được con cá nào đó trong số cá đàn cá đi qua. Nhưng ông già chỉ ngậm lưỡi câu tại chỗ, chờ một lát, thấy dây câu căng là giật, đương nhiên là có cá.

Ông già câu được cá, mà bí mật trăm phát trăm trúng của ông là ở chỗ: mắc chút mồi vào lưỡi, rồi thả xuống nước, cá bắt đầu cắn câu, ông già thấy động phao bèn giật lên, quả thật là được cá.

Điều khiến Loren hoàn toàn ngạc nhiên đó là bí quyết của ông già thật đơn giản, mà bí quyết này mấy người kia đều biết rõ, ông già đã sử dụng phương pháp đơn giản nhất nhưng đạt được hiệu quả cao nhất. Tuy nhiên, mấy người kia lại không chịu học hỏi do đó họ không câu được con cá nào.

Triết lý nhân sinh 76:

Nhiều người biết rõ để thành công họ cần phải làm gì, tuy nhiên họ lại còn ngần ngại không muốn thực hiện. Bí quyết thành công là thế này: Không chỉ suy nghĩ lựa chọn hành động mà phải lựa chọn hành động chính xác.

77. ĐIỀU KIỆN CÓ THỂ DO NỖ LỰC SÁNG TẠO RA

Jemy là một thanh niên bình thường, khoảng hơn 20 tuổi, đã có vợ và con nhỏ, thu nhập không cao.

Cả gia đình họ sống trong ngôi nhà trọ nhỏ, cả hai vợ chồng đều ao ước có một căn phòng mới của riêng mình. Họ muốn có không gian sinh hoạt rộng lớn hơn, một môi trường sạch sẽ hơn, đồng thời thu nhập cao hơn.

Mua một căn hộ thật sự là khó, phải có tiền trả góp hàng tháng. Một hôm, khi anh ấy ký vào tờ séc tiền thuê nhà hàng tháng, đột nhiên anh ấy sững lại, vì tiền thuê nhà và tiền mua nhà phải trả góp hàng tháng là gần bằng nhau.

Jemy nói với vợ: "tuần sau chúng ta sẽ đi mua căn hộ mới, em thấy thế nào?"

Vợ anh ấy hỏi: "Sao tự nhiên anh lại nghĩ tới điều đó? thật buồn cười! chúng ta nào có khả năng, tiền thuê nhà còn khó nữa là..."

Thế nhưng anh ấy nói về kiên quyết: "có hàng trăm nghìn cặp vợ chồng như chúng ta mua nhà mới, trong đó chỉ có một nửa trong số họ có thể trả hết tiền, nhất định là điều gì đó đã khiến những người còn lại trong số họ hài lòng với mình, nhất định chúng ta phải nghĩ cách mua một căn hộ mới. Tuy hiện nay chúng ta chưa nghĩ ra cách gom góp tiền nhưng nhất định sẽ có cách".

Tuần sau đó, họ tìm được căn hộ mà cả hai người đều ưng ý. Căn hộ trông giản dị, trang nhã, giá khoảng 1200 USD. Vấn đề hiện nay là làm thế nào để gom đủ 1200USD. Họ biết rằng không thể tới ngân hàng để vay cả số tiền này, bởi vì làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới uy tín của họ. Nhưng trời không phụ lòng người, anh ta chợt nảy ra ý nghĩ: tại sao không trực tiếp nói chuyện với nhà thầu và vay tiền của cá nhân anh ta. Và anh chồng đã làm như vậy. Ban đầu nhà thầu này rất lạnh nhạt, nhưng do Jemy kiên trì thuyết phục sau cùng cũng đồng ý, anh ta đồng ý cho Jemy vay 1200USD nhưng mỗi tháng phải trả 100USD, chưa kể tới tiền lãi.

Khi đó, điều anh chồng phải làm là mỗi tháng phải tích góp được 100USD. Hai vợ chồng nghĩ cách mỗi tháng tiết kiệm 25USD, còn 75USD phải tìm cách gom góp. Lúc này, trong đầu Jemy bỗng loé lên tia hy vọng. Sáng sớm hôm sau, anh ta trực tiếp tâm sự với ông chủ, ông chủ rất vui vì anh ta đã mua được căn hộ mới.

Jemy nói: "thưa ông, ông thấy đấy, mỗi tháng tôi phải kiếm thêm 75USD. Tôi biết, khi nào tôi đáng được tăng lương thì cơ quan sẽ tăng cho tôi. Nhưng hiện nay tôi rất muốn kiếm thêm chút tiền. Liệu làm thêm việc gì đó ở công ty vào ngày nghỉ cuối tuần có được không? Hy vọng ông có thể đồng ý cho tôi làm thêm vào cuối tuần để kiếm thêm chút ít"

Ông chủ rất cảm động trước chí khí cao cả và sự thành thật của anh ta, liền chỉ ra một số công việc cho anh ta làm thêm trong khoảng thời gian 10 giờ vào mỗi dịp nghỉ cuối tuần. Do đó, hai vợ chồng họ vui vẻ chuyển tới căn hộ mới.

Triết lý nhân sinh 77:

Nếu bạn có nguyện vọng cháy bỏng, thì phải tích cực thực hiện những bước đi

ban đầu để thực hiện nguyện vọng đó, tuyệt đối không được chờ đợi hoặc chần chừ, cũng không được chờ đợi khi điều kiện đã chu tất, cần ghi nhớ bạn có thể tạo ra một số cơ hội.

78. THUẬT LUẬN KIM THẬT DỄ DÀNG NẮM BẮT

Ở Thái Lan, một người tên là Thonxiong luôn mong muốn được thành triệu phú. Anh ta nhận thấy con đường thành công chính là học cho được thuật luyện kim. Anh ta dành hết cả thời gian, tiền bạc, trí lực vào công việc luyện kim. Chẳng bao lâu anh ta ngốn hết toàn bộ của cải tích lũy của mình. Gia đình trở nên nghèo túng, thậm chí không có cơm mà ăn. Người vợ không còn cách nào khác bèn chạy tới nhà cha mẹ để thổ lộ tình cảnh khốn khó. Cha mẹ cố ấy quyết định giúp đỡ con rể. Họ nói với Thonxiong rằng: "Cha mẹ đã nắm được thuật luyện kim, hiềm một nỗi còn thiếu nguyên liệu để luyện mà thôi".

"Cha mẹ cho con biết đi, còn thiếu nguyên liệu gì vậy"

"Cha mẹ cần 3kg tơ dưới các phiến lá chuối tiêu. Số lông tơ này phải do chính con trồng trọt, thu hoạch mới được, chờ tới khi thu đủ cha mẹ sẽ cho con biết cách luyện kim".

Sau khi trở về nhà, Thonxiong lập tức trồng chuối tiêu tại mảnh đất mà vốn đã bị bỏ phí từ lâu. Để nhanh chóng thu đủ số tơ, ngoài việc trồng chuối tiêu trên khu đất nhà mình, anh ta còn khai khẩn và trồng trên những thửa ruộng khác.

Đến độ thu hoạch, anh ta cẩn thận vợ vết những những sợi tơ trắng dưới các phiến lá, còn vợ con anh ta lần lượt khiêng chuối ra chợ bán. Cứ thế sau 10 năm anh ta cũng thu đủ 3kg tơ. Hôm đó, anh ta phấn khởi mang tới nhà bố vợ và mong họ cho biết cách luyện kim, bố vợ cho anh ta mở toang một căn phòng ra, lập tức anh ta thấy toàn là vàng, vợ và con đều đứng trong phòng. Vợ anh ta nói: Số vàng này mua được là do bán số chuối mà anh trồng trong 10 năm qua. Trước mắt là những căn phòng toàn là vàng, anh ta mới thực sự bừng tỉnh. Từ đó, anh ta nỗ lực lao động, sau đó trở thành triệu phú.

Triết lý nhân sinh 78:

Trong thực tiễn mọi người đều mơ tưởng, đều khát vọng thành công, đều muốn tìm ra một con đường nhanh chóng dẫn đến thành công. Thực ra, con đường đó ở ngay bên cạnh bạn, đó chính là sự cần cù, tích cực lao động.

79. THỜI TRAI TRẺ CẦN PHẢI CỐ GẮNG

Ngày trước, có một nghệ sĩ lang thang, tuy tuổi mới ngoài 40 nhưng người gầy đét như que củi, mặt mày hốc hác. Bác sĩ chẩn đoán kết quả là ung thư gan giai đoạn cuối. Trước khi qua đời, ông ta bèn gọi cậu con trai duy nhất tới, căn dặn: "con phải học hành đừng giống như cha, thời trai trẻ không cố gắng về già sẽ trắng tay. Thời trẻ bố hay tự cho mình là đúng cảm, thích đánh nhau, rượu chè suốt ngày, bây giờ mắc phải căn bệnh vô phương cứu chữa. Con cần ghi nhớ, đừng đi theo vết xe đổ của bố. Bố không học hành gì, chẳng có gì đáng truyền đạt cho con, nhưng con phải ghi nhớ câu nói: "Trẻ không cố gắng, về già trắng tay".

Nói xong ông ấy trút hơi thở cuối cùng, đứa con nhỏ chỉ biết đứng lặng bên cha.

Lúc trưởng thành, con ông ta lại lao vào con đường rượu chè, cờ bạc. Một lần do xung đột với khách, anh ta đã quá tay gây ra án mạng và phải ngồi tù. Sau khi ra tù, anh ta thấy mình hoàn toàn trắng tay, nhận thấy không thể đi theo con đường cũ nhưng anh ta không thể tìm được một công

việc chính đáng, đành quyết tâm trở về quê để làm thuê kiếm sống.

Lúc còn trẻ do không làm theo lời cha dạy bảo anh đã mắc sai lầm cả đời, mãi gần 50 tuổi mới kết hôn. Mỗi ngày tuổi một cao, anh ta dần lĩnh hội lời cha dạy bảo, nhưng gần như đã muộn. Sức lực ngày một yếu đi không thể gánh vác việc ra đình trong lòng cảm thấy ân hận và đau xót tột độ.

Một đêm anh ta uống chút rượu, mượn rượu, bèn gọi đứa con 16 tuổi tới anh ta chợt bừng tỉnh, chẳng lẽ đây không phải là mình lúc 16 tuổi hay sao? Anh ta hồi tưởng lại cảnh tượng bố mình trước lúc lâm chung, miệng lầm nhảm: "Sao mình không nghe rõ lời bố nhỉ?" Nói rồi, hai hàng lệ từ từ lăn lên má, hiểu được tâm trạng của bố đứa con bên cạnh nói: "Bố ơi, bố uống say rồi, bố đi ngủ sớm đi".

"Bố không say. Bố muốn truyền lại cho con lời nói mà ông nội đã từng dạy bố, con phải ghi nhớ".

"Bố à! Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?"

Phút lâm chung, ông dạy bố rằng: "Thời trai trẻ không cố gắng về già trắng tay". Bố không ghi nhớ, mà cũng không hiểu hết. Kết quả là phải mất cả cuộc đời mới hiểu được câu nói đó, nhưng bây giờ đã muộn".

"Câu này thì ai chả thuộc hả bố?".

"Đúng vậy. Nhưng thời trẻ không phải ai cũng phấn đấu vươn lên. Còn nhỏ phải học hành con ạ. Đừng như bố, nếu không mọi thứ đều sai hết. Con phải suy nghĩ nghiêm túc câu nói này hy vọng con sẽ sớm nên người, sau này con của con sẽ thành tài và không phải nhắc lại câu này cho hậu thế".

Triết lý nhân sinh 79:

"Trẻ không cố gắng về già mới ân hận". Câu nói này quen đến nỗi mà nghe qua đã thấy ngán ngẩm. Nhưng dù mọi người có nhắc đi nhắc lại chẳng nữa thì đa số thanh niên vẫn không hiểu, thậm chí còn bỏ ngoài tai, thật đáng tiếc. Câu nói này là một chân lý mà trước đó nhiều người đúc kết mà thành.

80. MỖI NGÀY LÀM MỘT VIỆC TỐT

Một họa sĩ nọ, đã từng tổ chức mấy chục lần triển lãm tranh cá nhân của mình và tham gia hơn một trăm cuộc triển lãm tranh khác. Dù người xem tranh nhiều hay ít, giành được giải thưởng hay không, ông ấy luôn rất phấn khởi.

Một hôm, trong lúc trò chuyện với bạn bè có phóng viên hỏi ông ta: "Sao ngày nào ông cũng vui vẻ vậy?"

Ông ta cười và hỏi lại phóng viên: "Làm sao tôi lại không vui vẻ chứ". Sau đó ông ta kể câu chuyện thời niên thiếu của mình:

Hồi còn nhỏ, tôi có những sở thích: Vẽ tranh, chơi đàn áccoocdeon, bơi lội, chơi bóng rổ,... Môn nào tôi cũng tập, môn nào cũng muốn đứng đầu mới thoả mãn, đương nhiên là không thể rồi. Do đó, tôi cảm thấy buồn chán, học hành ngày một sa sút. Một lần trong kỳ thi cuối kỳ, thành tích của tôi bị rơi vào nhóm cuối lớp.

Biết vậy, cha không hề trách tôi. Sau bữa ăn tối, cha mang ra một cái phễu và một nắm hạt ngô

giống đặt lên bàn. Ông bảo tôi: "hôm nay, Cha muốn làm một thực nghiệm cho con xem. Nói rồi ông bảo tôi đặt cả hai bàn tay dưới phễu. Sau đó, ông cho từng hạt ngô vào trong phễu, và từng hạt rơi xuống tay tôi. Cha tôi cho vào phễu bao nhiêu hạt thì bấy nhiêu hạt rơi xuống tay tôi. Sau đó ông đặt cả nắm ngô vào phễu, các hạt ngô xít chặt lại với nhau mà không hạt nào lọt qua lỗ phễu. Cha tôi trầm ngâm rồi nói:

"Cái phễu này cũng giống như con nếu mà ngày làm tốt một việc thì mỗi ngày con đều vui vẻ và thu hoạch được một hạt ngô giống. Nếu không thì không thể thu được hạt nào".

Hai mươi năm đã trôi qua, tôi luôn ghi nhớ lời dạy bảo của cha "mỗi ngày làm tốt một việc, bình thản mỉm cười trước cuộc sống".

Triết lý nhân sinh 80:

Không cần làm chuyện gì to tát lớn lao, mỗi ngày cần làm tốt một việc, gặp lúc khó khăn nhưng vẫn mỉm cười và cố gắng vượt qua, làm được như vậy chính là đã đi đến ranh giới của sự thành công.

81. MỘT KHOẢN TIỀN THƯỞNG LỚN

Con chó của một gia đình nhà giàu trong khi đi dạo cùng chủ đã chạy mất. Gã nhà chủ đó liền thông báo sự việc trên một tờ báo địa phương rằng: "tôi bị mất chó, ai tìm được tôi sẽ ban thưởng một vạn đồng". Nhà chủ còn cho đăng hình chú chó này đầy ắp nửa trang quảng cáo.

Sự việc trên sau khi được đăng báo, rất nhiều người lần lượt mang chó đến, nhưng không phải là chó của gia đình giàu nọ. Vợ tay nhà giàu nói: chắc kẻ đang dử chó của mình chê tiền thưởng ít. Do đó, gã nhà giàu liền gọi điện đến toà soạn báo và cho biết số tiền thưởng là hai vạn Nhân dân tệ.

Một kẻ ăn mày vất vưởng đã biết tin này trên báo. Hắn lập tức quay về nhà ổ chuột của mình. Hắn nhớ là mấy hôm trước, đang lúc ngủ gật ở công viên, hắn đã bắt được một con chó. Hiện nay, hắn đang giữ trong căn nhà ổ chuột của hắn. Quả nhiên đây là chó của gã nhà giàu. Sáng hôm sau, tên ăn mày ôm chó đi, chuẩn bị đi lĩnh hai vạn Nhân dân tệ. Hắn lại liếc nhìn tờ báo mới, mới hay là giải thưởng lên tới ba vạn Nhân dân tệ.

Tên ăn mày quay về chỗ ở của hắn lại cột chặt chó lại. Đến ngày thứ tư, khoảng tiền thưởng quả nhiên lại tăng thêm.

Mấy hôm sau đó, ngày nào tên ăn mày cũng xem qua trang quảng cáo trên tờ báo địa phương. Khi số tiền thưởng tăng lên cao ngất khiến cả thành phố phải kinh ngạc thì tên ăn mày mới quay về nơi ở của hắn và chuẩn bị mang chó đi. Thế nhưng con chó đã chết. Nguyên là do con chó của tên nhà giàu thường uống sữa bò tươi và ăn thịt bò chiên, nó không thể ăn được những đồ ăn thu lượm từ những thùng rác mà tên ăn mày thường kiếm cho nó.

Triết lý nhân sinh 81:

Trong cuộc sống dù làm việc gì, ta cũng phải hiểu thấu được công việc và giới hạn hợp lý của nó và thực hiện tốt phương châm: "Việc cần làm thì làm". Một khi cơ hội đã trôi qua, bạn sẽ chẳng còn đạt được điều gì nữa.

82. ĐỪNG TRƯỚC TUYỆT VỌNG CÀNG PHẢI SUY NGHĨ

VÀ TÌM TÒI NHIỀU HƠN

Nữ sinh viên nọ vừa tốt nghiệp Đại học. Cô ấy đến một công ty để thử công việc kế toán. Trước khi kiểm tra cô ấy đã thấy tuyệt vọng, vì cô ấy quá trẻ mà công ty lại cần một kế toán có nhiều kinh nghiệm nhưng cô gái đó không nản lòng mà vẫn quyết chí thi. Cô ấy nói với người kiểm tra rằng: "Hãy cho tôi một cơ hội, cho tôi tham gia cả thi viết nhé. Người kiểm tra không thể từ chối nên đành phải đáp ứng lời thỉnh cầu của cô ta.

Kết quả là cô ta vượt qua kỳ thi viết. Và vào vòng thi do chính giám đốc kiểm tra. Vị giám đốc phụ trách tổ chức này đã có thiện cảm với cô ta bởi bài thi viết của cô ta được đánh giá là tốt nhất thế nhưng ông hơi thất vọng khi biết cô gái chưa từng đi làm việc, kinh nghiệm duy nhất của cô gái chính là quản lý vấn đề tài chính ở trường. Thật sự, công ty không muốn nhận một người chưa từng có kinh nghiệm công tác làm trong lĩnh vực kế toán. Vị giám đốc nhân sự chỉ còn biết nói tránh rằng: Hôm nay, ta dừng ở đây nhé; nếu có kết quả tôi sẽ điện cho cô.

Cô gái vội đứng dậy, gật đầu đồng ý với ông giám đốc, rồi rút ra một USD đưa cho vị giám đốc và nói: "Dù được tuyển hay không. Xin ông điện cho tôi biết".

Vị giám đốc chưa bao giờ gặp trường hợp như vậy, ông đứng ngây ra một lát. Sau đó, ông định lại tinh thần, và hỏi: Sao cô biết tôi sẽ không gọi điện cho những người bị loại?.

"Vừa rồi ông nói là có kết quả thì gọi chẳng có nghĩa là nếu không được tuyển thì không gọi hay sao?"

Vị giám đốc thấy cô gái trẻ này thật thú vị liền hỏi: "Nếu cô không được tuyển dụng tôi vẫn gọi cho cô thì cô muốn biết những gì?"

"Ông chỉ cần thông báo cho tôi rằng: xét trên lĩnh vực nào thì tôi cũng không thể thoả mãn yêu cầu của các ông. Tôi chưa đủ trình độ tôi phải nâng cao thêm".

"Thế còn một USD...?"

Chưa chờ giám đốc nói hết, cô gái vừa cười vừa giải thích: "Chi phí gọi điện cho người không được tuyển dụng thì không nằm trong chi phí thường xuyên của công ty, do đó tôi trả tiền điện thoại mong ông dù thế nào cũng gọi cho tôi".

Giám đốc cười và nói: "Mời cô nhận lại một đôla này. Tôi không thể dùng để gọi điện, bây giờ tôi chính thức cho cô biết: cô đã được tuyển dụng.

Như thế, chỉ với 1 đôla, cô gái đã đạt được cơ hội của mình.

Nghĩ kỹ lại thấy rất có lý: vừa mới bắt đầu đã bị từ chối, cô gái này vẫn yêu cầu được tham gia thi viết, điều đó cho thấy bản chất kiên định của cô ta, công tác tài chính là công việc rất phức tạp, không có sự nhẫn nại và nghị lực thì không thể làm tốt được công việc. Cô gái nói thẳng là chưa từng có kinh nghiệm công tác cho thấy sự thành thật, đây là một điều quan trọng đối với công việc tài chính. Cho dù bị loại, cô ấy vẫn hy vọng nhận được sự đánh giá của người khác. Điều ấy cho thấy cô ta đủ dũng khí và dám nhận trách nhiệm để vươn lên.

Triết lý nhân sinh 82:

Nhân viên không thể làm tốt mọi công việc hàng ngày. Chúng ta có thể mắc sai sót nhưng không thể tự mãn. Cô gái lấy tiền điện thoại ra cho thấy tính linh hoạt của cô ta, thể hiện phẩm chất tốt đẹp là "Công- Tư" rõ ràng. Đây là phẩm chất tốt đẹp mà người làm công tác tài chính không thể thiếu.

83. DÁM THỰC HIỆN BƯỚC NHẢY VỌT

Khi chúng ta đi bơi vào hôm trời lạnh, thông thường có ba phương pháp thích nghi với nước lạnh. Một số người ngồi bên cạnh bờ, vẩy nước lên người. Sau khi làm cho cơ thể thích nghi với nước lạnh mới nhảy xuống bơi. Một số người lại có thể đứng dưới chỗ nước nông sau đó mới nhích dần đến chỗ nước sâu hơn, hoặc dần dần ngồi xuống. Lại có một số người sau khi khởi động cho cơ thể nóng lên liền nhảy luôn xuống nước.

Theo lý thuyết mà nói, phương pháp an toàn nhất, ban đầu cần thử nước trước sau đó mới ngâm mình vào nước. Đối với phương pháp thứ ba ở trên có thể mắc phải chuột rút, dẫn tới bệnh đau tim.

Nhưng ngược lại, biện pháp này mới tạo ra cảm giác lạnh phấn khích nhất bởi vì thân hình ấm áp đang ngồi cạnh hồ, mỗi khi vẩy nước vào tạo ra một đợt lạnh. Khi nhảy xuống nước do phải tập trung bơi nên quên đi cái lạnh quanh mình.

Cũng giống như bơi, khi người ta bước vào môi trường lạ hoặc hoàn cảnh khó khăn, một số người thận trọng dò xét trước nhằm chuẩn bị thích ứng. Nhưng nhiều người vì biết hoàn cảnh khó khăn nên ngần ngại, thậm chí còn từ bỏ ý định ban đầu. Lại có một số người vội vã lao vào hoàn cảnh nhưng khi phát hiện trước mắt còn nhiều gian nan nên đã quay đầu từ bỏ. Đương nhiên, cũng có một số người có ý chí quyết tâm đến cùng, khi đã định ra phương hướng thì cố gắng thực hiện.

Triết lý nhân sinh 83:

Trong môi trường khác lạ, người dám nghĩ dám làm thì thường quyết đoán nhanh hơn và mạo hiểm hơn người khác. Do đó, có thể nắm được những cơ hội và họ thường là người thành công.

84. NGƯỜI ẢO TƯỢNG SẼ KHÔNG CÓ CƠ HỘI THỰC SỰ

Một cô gái người Mỹ tên là Christina. Bố cô ta là một bác sĩ ngoại khoa chính hình và mẹ là giáo sư một trường đại học danh tiếng. Gia đình luôn là chỗ dựa vững chắc cho cô, cô hoàn toàn có cơ hội thực hiện ý tưởng của mình. Từ khi học trung học, cô luôn luôn mong muốn trở thành người dẫn chương trình truyền hình. Cô cảm thấy mình có khả năng về phương diện này vì mỗi khi tiếp xúc với mọi người dù là người lạ cũng muốn gần cô ta và nói chuyện với cô ta một cách thoải mái. Cô ta biết cách nói trúng tâm lý người khác. Bạn bè thường gọi cô ta là Bác sỹ tâm thần của bạn bè. Cô thậm chí nếu có một cơ hội lên truyền hình thì cô ấy tin chắc sẽ thành công.

Thế nhưng để đạt được lý tưởng cô ta đã làm gì? Thực tế cô ấy chẳng làm gì ngoài chờ đợi cơ hội xuất hiện. Cô hy vọng bỗng chốc có thể trở thành người dẫn chương trình truyền hình.

Cô ta chờ đợi một cách thụ động, kết quả là chẳng có cơ hội nào đến cả.

Chẳng ai chấp nhận được một người không có kinh nghiệm làm người dẫn chương trình truyền hình. Người đạo diễn chương trình truyền hình không muốn tự mình đi tìm người, mà thông thường người tìm việc phải tìm đến họ.

Cô gái khác tên là Samuel lại thực hiện ý tưởng như của Christina: cô ấy trở thành người dẫn chương trình truyền hình. Sở dĩ cô ta thành công là do cô ta biết: "Trên đời này không đứng ai để mang phần đến cho" thành công đều dựa vào nỗ lực của chính mình. Cô ta không có một chỗ dựa kinh tế vững chắc như Christina do đó cô ta không thụ động chờ cơ hội xuất hiện. Ban ngày, cô ấy đi làm, buổi tối đi học môn nghệ thuật dẫn chương trình truyền hình. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô

ta bắt đầu tìm việc. Cô ta đi khắp các đài phát thanh, đài truyền hình xem đài nào có nhu cầu cần tuyển dụng. Tuy nhiên, vị giám đốc đài nào nơi cô đến đều trả lời cô ta đại loại: cô không phải là người có kinh nghiệm nhiều năm nên không thể tuyển dụng được".

Tuy nhiên cô ấy không chịu thất bại; càng không ngồi chờ cơ hội đến, mà trực tiếp đi tìm kiếm cơ hội khác. Thậm chí, có tới vài tháng cô ta đọc tạp chí phát thanh, truyền hình. Sau đó mới phát hiện: một đài truyền hình nhỏ ở bang North Dakota đang có nhu cầu tuyển một nhân viên cho chương trình dự báo thời tiết. Cô gái đã nắm chắc cơ hội này và chủ động đến đó xin việc.

Làm được ở đó hai năm sau đó Samuel đi tìm công việc khác ở đài truyền hình Lissconty. Sau 5 năm cô ta được cất nhắc và trở thành người dẫn chương trình truyền hình, điều mà cô hằng mong ước từ lâu.

Tại sao Christina thất bại mà Samuel lại thành công?

Vì trong 10 năm Christina luôn trong trạng thái ảo tưởng, chờ cơ hội đến. Trong khi đó Samuel lại chủ động tìm kiếm cơ hội. Sau cùng, cô đã thực hiện được mơ ước của mình.

Triết lý nhân sinh 84:

Trên đời này “Không dùng ai để mang phần đến cho”. Tất cả thành công đều phải dựa vào sự nỗ lực, phấn đấu của mình. Cần nắm chắc cơ hội và cần phải tạo ra cơ hội.

85. ĐỪNG VÌ ĐA NGHI MÀ BỎ LỠ CƠ HỘI

Năm 1803, nhà khoa học trẻ người Mỹ tên là Forris đã đóng chiếc tàu thủy đầu tiên chạy bằng hơi nước. Tháng tám năm đó, khi biết tin Napoléon sẽ vượt qua kênh đào của Anh đánh chiếm nước Anh, ông Forris vui mừng chào bán sản phẩm mới của mình. Trong lúc thao thao bất tuyệt, ông đã lỡ miệng, nếu không thì Napoléon đã sử dụng tàu chiến của ông và nếu điều đó xảy ra thì nửa đời sau của Napoléon và lịch sử của nước Pháp cần phải viết lại

Khi đó, hải quân của Napoléon đã rất lớn mạnh duy chỉ có điều tất cả tàu chiến chỉ được đóng bằng gỗ, khi vận hành chủ yếu dựa vào sức gió. Ngược lại đối thủ của họ - người Anh đã sớm có tàu chạy bằng hơi nước. Điều này khiến cho Napoléon cảm thấy chí khí sụt giảm trong lúc giao chiến với quân Anh.

Forris nói thao thao bất tuyệt rằng: "Một chiếc tàu 20 mã lực của tôi có thể tương đương với sức gió của 20 cánh buồm ghép lại, nếu sử dụng loại tàu này thì bộ hạ không cần phải ngồi chờ tại cửa cảng cho tới khi thời tiết đẹp mới xuất quân, mà có thể khởi hành bất kỳ lúc nào, quân Anh không thể thoát khỏi tay bộ hạ, lúc bộ hạ cho treo cờ chiến thắng thì bộ hạ chẳng phải là người "cao lớn" nhất trên thế giới này sao?... Forris luôn miệng nói như vậy. Ông ta lỡ miệng nói đến vấn đề "cao- thấp" mà Napoléon vốn rất kiêng kỵ. Đang chăm chỉ nghe Forris giải thích Napoléon chợt thay đổi thái độ. Ông ta cắt ngay lời Forris và nói: "Anh chỉ đề cập là tàu chạy nhanh, mà lại không đã động gì tới trọng lượng của các tấm sắt trên thân tàu, rồi động cơ hơi nước, than đá... Tôi không muốn nói anh là một tên lừa đảo mà nói rằng anh là một thằng cực ngốc!"

Có lẽ, Napoléon có rất nhiều lý do để từ bỏ nhưng đó là lý do thể hiện rõ nét đặc trưng tính cách của ông ta.

Năm 1812, người Anh đã mua bản quyền chế tạo tàu của Forris do đó là những năm đầu thế kỷ 19, người Anh đã chiếm địa vị bá quyền trên biển nhờ loại tàu trên. Còn người Pháp thì mãi mãi bị bỏ lại phía sau.

Sau này, có nhà bình luận quân sự đã nói: "Nếu khi đó Napoléon suy nghĩ một chút và tiếp nhận kiến nghị của Forris và sử dụng những con tàu đồ sộ chạy bằng máy hơi nước để đánh bại nước Anh thì lịch sử của cả châu Âu lịch sử của cả thế giới từ sau thế kỷ 19 sẽ chuyển sang một hướng khác rồi"

Triết lý nhân sinh 85:

Trước khi hành động, thái độ thận trọng luôn là điều hết sức cần thiết, nhưng nếu giữ thái độ thận trọng một cách thái quá mà không tính đến sự tiến thủ để đánh mất cơ hội phát triển hoặc chiến thắng thì lại là lợi bất cập hại.

86. TÌM RA PHƯƠNG HƯỚNG CỦA MÌNH THÌ CÓ THỂ CÓ ĐƯỢC CƠ HỘI

Nhiều năm trước đây, một quân nhân giải ngũ tìm gặp Naponel Eric, Muốn tìm một công việc, nhưng anh ta cảm thấy mình chả biết gì nên cung rất buồn rầu chỉ hy vọng nuôi đủ bản thân mình, và tìm một chỗ nào đó dung thân.

Mất ông ta thăm nói với Naponel Eric rằng, anh ta rất buồn chán và muốn chết cho xong. Tiền đồ của cậu thanh niên này có thể có, nhưng thiếu ý chí. Mà ông Naponel Eric thấy rõ rằng: có thể giàu có hay không thì đều phải dựa vào ý chí của cậu ta.

Do đó, ông Naponel Eric hỏi cậu ta: "Anh có muốn trở thành tỷ phú không? Kiếm được món tiền lớn thì thật dễ dàng, sao ngày nào cũng tỏ ra hèn mọn vậy?" Anh ta nói: "Ông đừng nói đùa, bụng tôi đói, thì phải tìm một công việc". Naponel Eric nói: "Tôi không nói đùa, tôi rất nghiêm túc, anh chỉ cần dựa vào tài sản vốn có thì anh có thể kiếm hàng triệu đồng".

"Tài sản? Nghĩa là sao?" "Ngoài quần áo trên người tôi chẳng có gì cả".

Trong khi trò chuyện, Naponel Eric dần hiểu ra rằng, trước khi tòng quân, anh chàng này đã từng là nhân viên phục vụ của một cửa hàng, trong thời gian đó anh ta đã học được nghề đầu bếp. Nói cách khác, ngoài thân thể khỏe mạnh chí tiến thủ tích cực, tài sản vốn có của anh ta còn bao gồm tay nghề nấu ăn và kỹ năng bán hàng.

Đương nhiên, bán hàng và nấu ăn không thể giúp người ta thành tỷ phú, nhưng anh chàng quân nhân giải ngũ này đã tìm ra phương hướng của mình thì sẽ có cơ hội hiện ra trước mắt.

Naponel Eric và anh ta nói chuyện suốt hai tiếng đồng hồ, và anh ta từ chỗ rơi vào tuyệt vọng đã trở thành người có ý nghĩ tích cực. Tất cả muốn nói anh chàng này rằng: "Sao anh không vận dụng kỹ xảo bán hàng, thuyết phục những người chủ gia đình, mỗi người lảng giềng đến nhà ăn cơm, sau đó bán đồ đặc nấu nướng cho họ".

Naponel Eric cho anh ta mượn đủ tiền, mua trang phục và dụng cụ nấu nướng, sau đó để anh ta đi làm các công việc như dự định ở trên. Tuần đầu anh ta bán được nồi nấu ăn bằng nhôm, và kiếm được 100 USD. Thu nhập tuần thứ 2 tăng gấp đôi. Sau đó ông ấy bắt đầu tập luyện cho anh ta kỹ năng phục vụ, giúp anh ta bán những bộ đồ nấu ăn tương tự. Sau bốn năm, thu nhập mỗi năm của anh ta đều hơn 10 triệu đồng, đồng thời tự mình mở được cửa hàng riêng.

Triết lý nhân sinh 86:

Nhận ra đặc điểm của mình, ra sức phát huy năng lực của mình thì có thể nắm được thành công.

87. NĂM CHẮC CƠ HỘI ĐỂ ĐI ĐẾN THÀNH CÔNG

Một hôm, gia đình địa chủ Stephnie tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn. Chủ nhà mời rất nhiều khách. Đêm trước khi bữa tiệc diễn ra, người phụ trách các món điểm tâm buổi sáng báo rằng: anh ta đã sắp đặt món đồ ngọt, nhưng do sơ ý bị hỏng cả, người quản gia vô cùng bối rối.

Lúc này, một người hầu bếp bước đến trước mặt quản gia và ngượng ngùng nói: "Nếu ông cho tôi thử, tôi nghĩ tôi có thể làm ra thứ khác để thay thế".

"Anh à?" quản gia kinh ngạc nói: anh là người thế nào dám liều lĩnh nói như vậy? Tôi là Annat, cháu của nhà điêu khắc Anthea. Cậu bé tái mặt nói như vậy.

"Thằng nhóc thực sự ngươi có thể làm được không?"

Quản gia bán tính bán nghi nói như vậy.

"Nếu ông cho tôi thử, tôi có thể tạo ra một đồ vật bày trên bàn giữa phòng". Đứa trẻ bắt đầu trấn tĩnh lại.

Những người hầu xung quanh không biết làm thế nào. Thế rồi, quản gia đồng ý để Anett thử. Ông ta nhìn chăm chăm vào đứa trẻ, quan sát từng động tác của cậu bé, xem xem sự thể như sao. Cậu bé phụ bếp này bình tĩnh kê người mang đến một chút mỡ bò. Một lát sau, đồng mỡ bò có trong tay anh ta đã biến thành một con sư tử đang ngồi. Quản gia rất vui mừng, kinh ngạc, liền cho người bày con sư tử này lên bàn.

Bữa tiệc bắt đầu, khách lũ lượt kéo đến và được đưa vào phòng ăn.

Trong số những người khách đó có Weaniss, một thực nghiệm nổi tiếng, có các vương tử quyền quý, có cả khách trong hoàng cung, có cả nhà bình luận nghệ thuật. Nhìn thấy con sư tử ngồi chễm chệ trên bàn ăn mọi người thi nhau bàn tán, và cho rằng đây là một tác phẩm thiên tài. Họ muốn đứng ngắm mãi con sư tử, vừa ngắm vừa luôn miệng hỏi ông chủ. Sau cùng mới hay biết đó là tác phẩm của người Anette, cháu một nhà điêu khắc nổi tiếng trước đây. Họ sửng người lại, lập tức cho gọi người Anete đến hỏi, và quản gia đành cho cậu bé tới.

Các vị khách quý mới hay biết con sư tử với những đường nét tinh xảo trước mắt họ lại là tác phẩm của một cậu bé, họ đều kinh ngạc. Cả bữa tiệc lập tức biến thành một buổi trầm trồ ngưỡng mộ cậu bé này.

Ông chủ nhà lập tức tuyên bố: ông ta sẽ bỏ tiền ra tìm cho cậu bé một ông thầy tốt nhất để cho cậu bé phát huy tài năng thiên bẩm của mình.

Quả nhiên ông chủ không nuốt lời hứa và cậu bé đã cố gắng tận dụng cơ hội. Cậu hy vọng có thể trở thành một nhà điêu khắc giỏi.

Rất nhiều người còn chưa biết cậu bé đã làm thế nào để tận dụng cơ hội hiếm hoi thể hiện tài hoa của mình, tuy nhiên, không ai là không biết người Anthen nhà điêu khắc nổi tiếng trước đó (ông cậu bé): mọi người chỉ biết sau này cậu bé đó cũng trở thành một trong những nhà điêu khắc nổi tiếng thế giới.

Triết lý nhân sinh 87:

Cơ hội không thể tự nhiên mà có, bạn phải cố gắng thể hiện năng lực của mình trước mọi người mới như thế mới có thể tìm được cơ hội. Thế nhưng bước đầu tiên

phải để người khác phát hiện ra bạn, sau đó họ cảm nhận về bạn, đánh giá cao về bạn và tin tưởng bạn. Do đó, bạn phải dám nghĩ, dám làm, tìm tòi cơ hội có như vậy mới gặt hái được thành công.

88. LÚC NHÀN RỐI CŨNG LÀ LÚC THỰC HIỆN CƠ HỘI CỦA MÌNH

Cựu phó tổng thống Mỹ Johnnton, người sinh ra trong một gia đình nghèo. Khi còn nằm trong nôi bập bẹ tập nói thì cái nghèo đói đã lộ ra trên nét mặt cậu. Đến năm 10 tuổi, Johnnton rời xa gia đình. 11 năm sau đó cậu đi theo thợ học việc, mỗi năm chỉ được học một tháng ở trường.

Sau 11 năm làm việc nhọc nhằn gian khổ, sau cùng cậu được trả thù lao là một con bò và một con cừu. Cậu ấy đem bán lấy 84 USD. Cậu ấy mới biết được kiếm được đồng tiền là rất khó, vì vậy quyết không lãng phí. Cậu ấy chưa tốn một xu nào vào các trò giải trí, trong chi tiêu cậu đều tính toán kỹ lưỡng.

Đến năm 21 tuổi, cậu ấy đã đọc được một nghìn cuốn sách quý. Đối với một đứa trẻ theo học việc như cậu ta thì đây quả là nhiệm vụ đầy gian khổ. Sau khi rời nông trường cậu ấy đã đi bộ hàng trăm dặm đến gần thành phố Masserchuset để học nghề nhuộm da dày, Cả chặng đường hành trình, anh ta chỉ tiêu hết 1.6 USD.

Qua ngưỡng cửa 21 tuổi được 1 tháng, anh ấy vào một cánh rừng già mà ít người lui tới. Từ sớm đến tối, anh chăm chỉ đốn gỗ thuê. Sau một tháng lao động cần mẫn anh ta kiếm được 6 USD tiền thù lao.

Trong hoàn cảnh khó khăn này Johnnton quyết không bỏ sót cơ hội tiến thân của mình.

Rất ít người hiểu rõ giá trị của thời gian nhàn rỗi bằng anh ấy. Anh ấy tận dụng thời gian nhàn rỗi như thể nắm được vàng, không bỏ phí từng phút từng giây. Sau 12 năm cậu bắt đầu xuất hiện trên chính trường, được bầu vào quốc hội và bắt đầu sự nghiệp chính trị của mình.

Triết lý nhân sinh 88:

Phải ra sức tận dụng thời gian nhàn rỗi, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, phải tranh thủ cơ hội để vươn lên.

89. NGƯỜI KHÔNG CÓ CHÍ TIẾN THỦ THÌ KHÔNG BAO GIỜ CÓ CƠ HỘI THÀNH CÔNG

Neon đến thăm một thầy giáo mà cậu không gặp kể từ khi cậu ra trường, thầy giáo vui lắm và hỏi về tình hình gần đây của cậu ta.

Thầy hỏi trúng sự uất ức của cậu ta. Cậu ấy nói em không thích công việc hiện nay. Nó chẳng liên quan đến những gì mà em đã được học, ngày nào cũng nhàn hạ, lương thấp chỉ đủ nuôi bản thân.

Thầy ngạc nhiên hỏi: "Lương thấp như vậy sao em không vận động?"

"Em không có việc gì để làm, lại càng không tìm được cơ hội nào tốt hơn". Thật ra không có gì ràng buộc em cả, chẳng qua em không tự mình tìm tòi mà thôi. Sao em không cố mà học thêm

chuyên ngành nào đó để tìm công việc khác? Thầy đã khuyên Neon như vậy.

Neon trầm ngâm một lát rồi nói: "Số em không may mắn, vận may nào cũng đi qua cả".

"Ngày nào em cũng nghĩ đến vận may nhưng em không biết em chỉ có cơ hội khi ra sức phấn đấu. Em mãi lẩn trong bóng mây đen, thì liệu làm sao có được vận may" Thầy nghiêm túc nói tiếp: "Một người không có chí tiến thủ thì mãi mãi không có cơ hội thành công".

Nếu một ngày chỉ dùng thời gian để nói chuyện phiếm thì càng không chủ động nghĩ ra cách cải thiện tình hình của mình. Đối với những người này, không thể nói là không có cơ hội mà phải nói là thiếu chí tiến thủ. Trong khi người khác hết mình vì sự nghiệp và tiền đồ thì mình lại lãng phí thời gian một cách vô ích, không tìm cách thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Nếu một người không cam chịu nghèo khổ, coi cái nghèo khổ là lẽ thường và không nỗ lực vượt qua thì tất cả nghị lực vốn có của bản thân sẽ mất đi tác dụng. Cả đời anh ta mãi mãi không thoát khỏi hoàn cảnh nghèo khổ.

Triết lý nhân sinh 89:

Không sợ nghèo về vật chất mà chỉ sợ nghèo về mặt tinh thần. Một khi nghèo nàn về mặt tư tưởng thì sẽ mất đi chí tiến thủ và mãi mãi không thoát khỏi bóng đen thất bại.

90. CỐ GẮNG TẠO RA THỜI GIAN CHO MÌNH

Một ngày có 24 giờ, ai trong chúng ta cũng có số lượng thời gian bình đẳng như vậy. Mệnh đề này đã trở thành tiền đề để quản lý thời gian. Nhưng sự thực lại khác, các chính trị gia, họa sĩ, những bậc thầy âm nhạc, văn hào, học giả và cả những vị giám đốc hiện đại, trong vòng 24 giờ, họ hoàn thành một lượng lớn công việc, cho dù về chất lượng hay số lượng... đều vượt qua sự tưởng tượng của người thường. Những người khác cũng có 24 giờ nhưng không để lại dấu ấn gì. Một ngày có 24 giờ nhưng những người khác nhau thì lại làm lượng công việc khác nhau. Do đó, ngoài thời gian cố định thì liệu có thêm giai đoạn thời gian nào không?

Ví dụ, Môza chỉ sống 35 năm, nhưng trong cuộc đời ngắn ngủi của mình ông ấy đã sáng tác 600 tác phẩm xuất sắc lưu truyền cho hậu thế. Ngược lại người khác sống 70, 80 năm nhưng thành quả cũng như vậy. Xét về thời gian ứng dụng thực tế 24 giờ của Môza, thì mỗi phút, mỗi giây đều như dài hơn thời gian tương tự của người khác.

Lại so sánh những thành tựu giữa Johanson và Butt. Johanson đã sáng tác những tác phẩm vĩ đại về thể loại văn học như: Thơ, kịch, tiểu thuyết... Kể từ khi anh ta được bầu làm nghị sĩ từ năm 27 tuổi, thì lĩnh vực chính trị cũng hết sức nổi bật và có những cống hiến quan trọng. Năm 1815, ông được bầu làm chủ tịch quốc hội. Ngoài ra, ông ta còn tham gia nghiên cứu các lĩnh vực khoa học tự nhiên như hội họa, địa chất học, khoáng sản học, thực vật học, quang học... lĩnh vực nào ông cũng gặt hái được những thành công rực rỡ. Về tiểu thuyết ông có tác phẩm nổi tiếng như "sự phiền muộn của thiếu niên", "Cuộc đời người quản lý". Ngoài ra còn có tác phẩm tự truyện..., ngoài ra, ông không chỉ là nghiên cứu trên lĩnh vực nghệ thuật mà ông còn nghiên cứu trên lĩnh vực thiên văn học, vật lý học, địa lý học, kiến trúc học, chế tạo hơi khí, cơ giới học. Tác phẩm hội họa của ông gồm "Nụ cười của nàng Molisa" "Thánh Ana và đức mẹ đồng trinh" "Bữa ăn cuối cùng"... Do đó, điều dễ dàng nhận thấy ở người vĩ đại là để lại cho đời sự nghiệp đồ sộ đó là họ đều là những người thành công trong việc tạo ra thêm thời gian cho mình.

Triết lý nhân sinh 90:

Người thành công để đưa sự nghiệp của mình đến đỉnh vinh quang thì phải làm phong phú thêm thời gian vốn có của mình.

91. ĐƯA MÌNH TRỞ LẠI CUỘC SỐNG BAN ĐẦU

Ông Picht người Đức kể lại cho chúng tôi câu chuyện như sau:

Đêm giao thừa năm đó một ông già đứng lặng trước cửa sổ ông ta phóng tầm mắt ra xa, từng vì sao ẩn hiện dưới mặt hồ. Ông cúi đầu trầm ngâm, nhiều số phận vô vọng hơn ta đang trở về với cát bụi. Ông nghĩ đến mình cũng đã ngoài 60 tuổi. Trên bước đường đời ngoài thất vọng và nuối tiếc, ông chẳng được thứ gì khác. Ông già nua lụ khụ, đầu rỗng tuếch, tâm trạng buồn bực phải chăng tuổi tác đã giày vò ông?

Thời trai trẻ chợt hiện ra trước mắt, ông nhớ lại thời khắc trang nghiêm khi đó cha ông đã cho ông lựa chọn một trong hai con đường. Một con đường hướng tới thế giới thanh bình, nơi đó có ánh mặt trời rực rỡ tràn đầy khát vọng; một con đường dẫn tới vực thẳm, ở đó toàn là rắn độc lổm ngổm, lưỡi thè hăn học, nọc độc tuôn trào.

Ông ngược nhìn đêm tối rồi đau khổ kêu lên: "Ngày xưa ơi, hãy trở về với ta, cha ơi, hãy cho con trở về cuộc sống đời thường, con sẽ chọn con đường chân chính" nhưng người cha và thời hoàng kim của ông mãi mãi không bao giờ trở lại.

Ông ta nhìn thấy một tia sáng vụt lên giữa bạt ngàn u ám rồi lại tắt đi. Ông thấy một ngôi sao đang rời khỏi Ngân hà rơi vào chôn u tối. Đó cũng là hình ảnh của bản thân ông. Nỗi phiền muộn như một mũi tên đang xé nát trái tim ông. Ông nhớ lại thưở cùng chúng bạn hăm hở tràn đầy nhiệt huyết bước vào cuộc sống, thời đó thật đẹp biết bao. Đêm giao thừa hôm nay, ký ức đó lại dội vào trong ông, còn gì vui hơn nhưng sao ông vẫn thấy buồn man mác.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên nó càng làm cho con người lêu lổng như ông thêm phần đau khổ, ông nhớ lại lời dạy của cha, nhớ về những gì tốt đẹp nhất mà cha đã làm cho mình, chợt hai hàng lệ lăn trên má. Ông kêu thất thanh trong nỗi tuyệt vọng: "Hãy về đây tuổi thanh xuân ơi, hãy về với ta". Thời thanh xuân của ông đã thực sự trở lại. Nguyên do là tất cả những điều ở trên đều do ông ta mơ mà ra. Cho dù mắc phải một chút sai lầm, nhưng ông vẫn còn trẻ, ông cảm ơn trời đất, trời đất này vẫn là của ông, không những ông cha đẩy vào vực thẳm mà ông vẫn có thể tự do trên con đường chân chính hạnh phúc của mình.

Triết lý nhân sinh 91:

Những người chần chừ không biết lựa chọn hướng đi nào trước ngưỡng cửa cuộc đời thì cần ghi nhớ chờ tới khi năm tháng trôi qua thì mới chậm chạp bước trên con đường tâm tối rồi thất thanh trong sự đau khổ: "Tuổi thanh xuân ơi hãy trở lại với ta" thì đó chỉ là sự uống công vô ích mà thôi.

92. THỜI GIAN LÀ VÀNG BẠC

Thời gian dành cho cuộc sống của chúng ta là hữu hạn, ngày và đêm thay đổi cho nhau theo quy luật. Thời gian của ngày không thể lần sang thời gian của đêm và ngược lại. Cuộc đời con người được phân thành ba giai đoạn và thời gian là có hạn: thiếu niên, trung niên và tuổi già. Mỗi giai đoạn lại thích hợp với từng công việc đặc thù ở độ tuổi đó, giống như mùa vụ, một khi đã quá thời vụ thì tất cả công việc cực nhọc đều trở nên vô ích.

Thời gian là hữu hạn, không thể kéo dài hay rút ngắn lại được nên giá trị của thời gian thể hiện

trong việc sử dụng nó như thế nào. Do vậy, chúng ta cần quý thời gian, sử dụng nó một cách hiệu quả.

Sử dụng thời gian một cách có hiệu quả, quý trọng thời gian thì chỉ có một cách là: trong cuộc sống bạn cần xác lập một mục tiêu, một mục tiêu phù hợp với đạo đức và các chuẩn mực, đồng thời ra sức thực hiện mục tiêu này.

Một người không có mục tiêu phấn đấu thì cũng chính là người lãng phí thời gian, không có mục đích gì, chỉ bình thân đọc cuốn sách trong tay thì thật lãng phí thời gian biết bao! Đạo hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, đi hết đường phố này sang đường phố khác mà chả có mục đích gì thì thật là uổng công vô ích biết chừng nào! Xác định được mục tiêu, tiết kiệm được thời gian thì có thể giúp được người ta đi đúng hướng trong cuộc sống. Mỗi khi đứng trước nhiều sự việc, anh ta đều biết lựa chọn sự việc với mục tiêu rõ ràng và có lợi cho anh ta, tránh những mục tiêu không có lợi cho mục tiêu của anh ta. Người ta nhận thấy những người làm việc nhiều nhất thì họ cũng có thời gian nhiều nhất, điều này là do họ có mục tiêu rõ ràng, họ cho rằng để thực hiện mục tiêu của họ thì phải sắp xếp chính xác thời gian, chứ không thể do dự mà lãng phí thời gian, càng không thể lơ là rồi lấy lý do là "điều kiện khách quan", họ luôn tạo điều kiện cho mình, thực hiện các mục tiêu trong cuộc sống của mình.

Triết lý nhân sinh 92:

Giá trị của thời gian giống như giá trị của tiền bạc, hoàn toàn thể hiện ở chỗ sử dụng như thế nào, kẻ hà tiện chỉ dám bỏ ra một ít tiền để cứu mạng sống của mình, thực ra cũng giống như những người nghèo, gia tài phú quý của anh ta cũng chẳng có nghĩa lý gì, tương tự người hoài phí thời gian đi tìm hạnh phúc lớn lao hơn, hay làm mất đi hạnh phúc của người khác thì cũng đích thực là người hoang phí thời gian.

93. THỜI GIAN LÀ VĨNH HẰNG

"Thời gian", từ này có nghĩa là gì vậy? Chúng ta sinh ra, trưởng thành và qua đời... tất cả những điều này như thể xảy ra theo thời gian, dường như thời gian là cái gì đó to lớn cao cả, mênh mông. Như thể thời gian là một thiên thể vô hình, bao trùm cả thế giới, cả cuộc sống và cõi chết, mà trái đất này như biển xanh, vô số các loài cá tranh đua nhau và cùng tồn tại. Chúng ta gọi những gì đã qua đi là quá khứ, coi những gì đang diễn ra là hiện tại, gọi những gì sẽ diễn ra hoặc những gì chúng ta dự định làm là tương lai. Nhưng tất cả đều ở trong bản thân ta, dù không nằm ngoài ta. Những cái gì trước kia thì tồn tại trong ký ức, những gì trong hiện tại thì đang thu hút sự chú ý của ta, còn những gì là tương lai thì nằm trong hy vọng và sự chờ đợi của ta.

Thực ra chúng ta luôn ở trong trạng thái chờ đợi điều gì đó; cuộc sống của ta dần dần trôi qua trong sự chờ đợi. Có người nói, bản thân cuộc sống chính là sự chờ đợi, chúng ta cho rằng mỗi thời khắc nào đó rồi cũng sẽ tới và nhất định sẽ tới. Và như vậy sự chờ đợi của chúng ta cũng được thực hiện. Trong mỗi tình huống nào đó, thoả mãn và thực hiện nguyện vọng của chúng ta như thể phụ thuộc vào thời gian. Trong những tình huống khác chúng ta kiên định tin tưởng và xác nhận: thời gian phụ thuộc vào chúng ta, nhưng chúng ta không thể kéo dài thời gian.

Thời gian được chúng ta chia thành thời đại, thế kỉ, niên đại, đồng thời chúng ta cũng gán cho sự phân chia kết cấu này một cái tên nhất định, coi chúng là sự vật nào đó tồn tại trong chúng ta nhưng không lệ thuộc vào ý thức chúng ta. Chúng ta tin tưởng chúng ta có thể đo được thời gian, nhưng trên thực tế ngoài ý thức chúng ta, không tồn tại sự vật gì, ngoài những trang sách của chúng ta cũng không tồn tại sự vật gì, trang sách đã viết ra tư tưởng của chúng ta. Đó là những ngôn từ hoang đường và rỗng tuếch của chính chúng ta, thời gian tự thân nó không phải là gì cả, nó không phải là hiện tại, cũng không là thực thể mà chính là một từ trong tư tưởng và trong những

cuốn sách của con người, là dấu vết hằn lại trên phiến đá.

Triết lý nhân sinh 93:

Thế giới này chẳng có gì là cao đẹp, có lẽ thời gian chính là thứ cao đẹp duy nhất mà chúng ta có, chúng ta đừng hoang phí nhé! Chả ai biết ngày mai có thể xảy ra điều gì? Thời gian là vĩnh hằng, người hoang phí thời gian chính là người hoang phí vĩnh hằng.

94. TÌM THẤY CẢM GIÁC CỦA THỜI GIAN

Ông Vesnky viết một cuốn sách thiếu nhi nổi tiếng mang tên "Tiếng bò kêu" các nhân vật trong sách không có đủ thời gian để làm những việc tốt đẹp trong cuộc sống, bởi vì kẻ cướp thời gian đã đến thành phố này và luôn khiến mọi người suốt ngày chỉ tập trung vào những việc làm vô ích, và như vậy nó đã cướp đi thời gian của mọi người càng nhiều hơn. thậm chí Napoléon cũng từng gặp kẻ đánh cướp thời gian, ông ta phàn nàn rằng: "Có một kẻ cướp mà không thể nào trừng trị nó, mà nó lại cướp đi một thứ quý báu nhất của chúng ta, đó là thời gian. Tuy luôn cảm thấy thời gian không đủ dùng, nhưng Napoléon vẫn là người thành công, đặc biệt ông ta hết sức nhẫn nại trong thời gian nhất định, còn trong những thời khắc quan trọng, ông ta lại thể hiện sự quyết đoán. Xem ra, vấn đề không phải là có nhiều thời gian, mà điều quan trọng là làm thế nào để sử dụng tốt nhất số thời gian vốn có.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh ngạc đó là chuyện thông thường những người có nhiều thời gian nhất thì lại cho rằng mình không có thời gian, họ không chỉ không sử dụng một cách có hệ thống thời gian vốn có mà ngược lại luôn đặt mình vào trạng thái căng thẳng. Người hay quên, người thần kinh thì rất dễ bị phân tán sự tập trung. Họ thường lãng phí rất nhiều thời gian mới đạt được mục đích. Hoàn thành nhiệm vụ lớn lao cũng có nghĩa là phải đầu tư tài lực và trí lực một cách có mục đích. Nếu chúng ta cho rằng thời gian rất quý thì chúng ta cần quý nó như một thứ hàng xa xỉ. Giả sử rất ít khi chúng ta được uống rượu Champagne, so với người ngày nào cũng uống thì chúng ta lại có cảm giác muốn nhấm nháp nhiều hơn.

Nhiều năm qua, một số người luôn trách là có ít thời gian, ai mà biết lại là những người có rất nhiều thời gian, vì là họ đang yêu, chính họ cũng ngạc nhiên khi nhận thấy bớt chút ra vài tiếng để đi ăn một bữa cơm lãng mạn thì không khó, thậm chí một số người còn để thời gian trôi đi nhiều hơn nữa khi họ đang có những giây phút đẹp. Người đang yêu có thể hoàn thành một lượng lớn công việc trong khoảng thời gian khá ngắn. Đối với những công việc quan trọng chúng ta luôn dự trù đủ thời gian, tình yêu là điều gì đó khiến người ta luôn hưng phấn, nếu ai muốn yêu một người thì họ luôn phấn đấu vì người đó. Tương tự, nếu ai nhiệt huyết với công việc thì họ hết lòng đầu tư vào công việc đó. Sự hưng phấn có thể khiến người ta phát huy sức sáng tạo tiềm tàng. Do đó: "tôi không có thời gian", câu nói này thực chất có nghĩa là: "tôi không hưng khởi gì".

Triết lý nhân sinh 94:

Mỗi người phải tự tìm cho mình ý nghĩa của cuộc sống, mỗi người cần phải làm một công việc nào đó để giúp cho mình tìm thấy cảm giác thời gian một cách đích thực, thời gian nhàn rỗi của ai đó càng ít thì họ càng hiểu rõ giá trị của thời gian, càng ra sức sử dụng thời gian.

95. TIẾNG CHUÔNG VẠN MỆNH

Một thanh niên tính tình nóng nảy đến nhà bạn chơi, đến dưới lầu nhà bạn, anh ta bấm chuông.

Hai tiếng chuông kêu lên, trong nhà không có động tĩnh gì, anh ta không chờ đợi mà ra về.

Vừa đi được mấy bước, anh ta nghĩ làm như vậy là không ổn, đành quay lại bấm chuông.

Lần này thì anh ta không còn đủ kiên nhẫn, chuông réo hai hồi anh ta lại quay về, nhưng đi được vài bước anh ta lại quay lại.

Lần này vừa bấm chuông, chẳng biết sự thể thế nào, chợt thấy vai lạnh buốt, rồi cả thân mình ớn lạnh.

Nguyên do là anh bạn vẫn ở trong nhà, mấy lần mở cửa ra ngoài mà không thấy gì, anh ta nghĩ có kẻ nào đó nghịch chuông nhà mình liền lên lầu chuẩn bị sẵn một thau nước lạnh, quyết trả thù.

Ấn chuông nhà bạn bị dội một gáo nước lạnh, vậy "bấm chuông cuộc đời" liệu có tránh khỏi gáo nước lạnh của cuộc đời không?

Triết lý nhân sinh 95:

Trước ngưỡng cửa cuộc đời, có thể kiên nhẫn một chút, chờ thêm một ngày, một giờ, một phút xem, kết quả có thể hoàn toàn khác.

96. CHÓ VÀ THỰC NGHIỆM TÂM LÝ HỌC

Một nhà thí nghiệm tâm lý học nổi tiếng, trong quá trình thí nghiệm một số con chó nhưng không mang lại kết quả gì bởi cách thức thí nghiệm quá đơn giản.

Quá trình thí nghiệm, có một cái lồng rất lớn, đáy bằng sắt, giữa lồng là hàng rào ngăn cách bằng sắt, chia lồng làm hai ngăn, cho chó vào một bên lồng, và cho dòng điện chạy qua đáy lồng, chó bị điện giật đã nhanh chóng chạy sang ngăn kia để tránh điện, khi truyền điện vào ngăn kia chó lại quay lại vào ngăn ban đầu. Nhiệm vụ này rất đơn giản, cùng với sự thay đổi của vị trí thông điện chó đi qua đi lại giữa lồng nhằm tránh điện. Do đó cái lồng này gọi là "lồng mắc cừ". Tuy nhiên có một nhóm chó khác khi bị điện giật, chúng không có động tác nhảy lên hay giẫy dụa nào, toàn thân run cầm cập, miệng kêu nho nhỏ - một cảnh tượng đáng thương. Tại sao nhóm chó này lại bỏ mặc người xâu xé như vậy? Nguyên do là trước khi số chó này vào lồng, nhà tâm lý học đã tiến hành thao tác như sau: buộc nhóm chó này vào một trụ sắt, thỉnh thoảng lại cho điện giật chúng, sau khi bị điện giật, chó giẫy dụa nhảy lên, gào thét. Nhưng dù chúng có giẫy dụa cũng không thoát khỏi sự dày vò của dòng điện, trải qua mấy ngày với vài chục lần điện giật mà không thoát ra được, nhóm chó này đã từ bỏ những nỗ lực, khi bị điện giật chúng chỉ biết nằm bò ra, người run lên, miệng gầm gừ và không giẫy dụa nữa. Vì nhóm chó này vào trong lồng chúng biết giẫy dụa khi điện giật chỉ là vô ích. Nhóm chó thất bại này vẫn không thoát khỏi cột, không "suy xét nghiên cứu thêm", chỉ cho rằng không thoát khỏi hàng rào ngăn cách trong lồng nên đã mắc phải lỗi Logic?

Triết lý nhân sinh 96:

Cái gọi là thất bại, thực ra chính là một loại cảm giác của mình, trong quá trình hướng tới mục tiêu, do nhiều lần gặp trở ngại mà nảy sinh tưởng tượng tuyệt vọng, tự mình tạo ra sự trở ngại trong lòng. Sau mỗi lần trắc trở chúng ta nảy sinh hoài nghi về năng lực và "vận mệnh" của mình, nảy sinh tư tưởng thất bại, muốn từ bỏ nỗ lực, như vậy chúng ta đã thất bại.

97. ĐỪNG KHUẤT PHỤC TRƯỚC BÃO TÁP

Sấm sét hôm đó thật khủng khiếp, bên ngoài tựa như những con thú dữ gầm thét đánh nhau liên hồi. Sấm sét gầm rú tìm đối tượng, gió sục sạo khắp nơi, cuối cùng nó cũng tìm thấy một khe hở tràn vào phòng.

Mọi người đều kêu lạnh chẳng còn tư tưởng nào đọc sách, phòng rộn lên tiếng giậm chân.

Lúc này thầy giáo chen vào giữa phòng cũng là lúc mang đi theo luồng gió lạnh, tấm bản đồ thể giới treo trên tường cũng bị gió cuốn đi.

Hôm trước thầy hiền là thể bỗng chốc thay đổi thái độ, mặt thầy nghiêm nghị, căng thẳng, giống như những đang gì diễn ra ngoài trời.

Sự huyền ảo trong phòng tan biến, đám học trò nhìn thầy với con mắt sợ sệt "Mời các em gấp sách lại, chúng ta ra sân tập" mấy chục cặp mắt ngơ ngác "Chúng ta phải ra sân tập đứng nghiêm 5 phút" dù thầy dọa: "Ai không tuân thủ ngày mai không được đến lớp nữa" nhưng một số học sinh nữ và mấy cậu khỏe mạnh cũng không ra khỏi phòng.

Sân tập ở phía đông bắc của trường, phía Bắc là khu vườn rộng, sau đó là một cái ao lớn.

Hôm đó nước ngập khắp nơi nên không phân biệt được đâu là vườn rau, đâu là ao cá.

Mắt lũ học sinh nhắm chặt lại bởi gió, chiếc áo dày biến thành những tảng băng lớn, chân cứng lại như ngâm trong đá.

Lũ học trò tranh nhau trú vào mái hiên, không muốn ra sân tập nửa bước.

Thầy không nói gì đứng trước học sinh, thầy cởi áo ra, vừa cởi được một nửa thì gió cuốn hết phần còn lại "đến thao trường", mặt tím tái nói với học sinh như vậy.

Chả ai lên tiếng, đám học trò đành phải đi tới thao trường xếp thành ba hàng nghiêm chỉnh. Với dáng vẻ gầy gò khoác trên mình là chiếc áo lót, trông thầy thật tội nghiệp, đám học trò thì đứng nghiêm.

Năm phút trôi qua thầy bình tĩnh nói: "Giải tán"

Trở lại phòng học thầy nói: "Lúc trong phòng chúng ta nghĩ rằng mình không thể đứng trước gió, nhưng thực ra đề các em đứng nửa tiếng các em cũng chịu được, đề các em mặc áo lót các em cũng chịu được, đứng trước khó khăn nhiều người nhụt chí. Nhưng dám đối mặt với khó khăn các em mới thấy khó khăn cũng chỉ như vậy mà thôi..."

Đám học trò rất vui vì tất cả đều ra thao trường, đứng trước gió và họ đã học được bài học quan trọng.

Triết lý nhân sinh 97:

Trước khó khăn nhiều người thường chùn bước, tuy nhiên người thành công thường rất có bản lĩnh, họ dám đối mặt với khó khăn và họ nhận ra rằng khó khăn cũng chỉ là vậy mà thôi.

98. CÁI HỔ NHỎ KHÔNG ĐÁNG SỢ NHƯ CHÚNG TA NGHĨ

Linda cùng vài người bạn ra ngoại thành leo núi vào một ngày chủ nhật. Hôm đó bọn họ chơi đùa rất vui, chẳng mấy chốc mặt trời đã sắp lặn mà họ vẫn còn ở trên đỉnh núi. Nếu như quay trở lại đường cũ thì phải mất 2 - 3 tiếng đồng hồ, lúc này có người đưa ra ý kiến họ biết một con đường tắt khác chỉ mất có 1 tiếng là có thể xuống được núi nhưng phải đi qua một cái hồ nhỏ.

Nhìn mặt trời càng lúc càng xuống thấp, họ đành phải đồng ý đi đường tắt. Cái hồ nhỏ đó sâu chừng mấy mét, trong hồ có tiếng nước chảy tí tách âm thanh vừa trống rỗng nhưng vang vọng, cái âm thanh đó làm cho người ta nghĩ đến cái cảnh chẳng may trượt chân ngã xuống... nên tiến lên hay quay trở lại đây? Họ đã đứng trước miệng hồ rất lâu mà trời thì mỗi lúc một tối hơn.

Lúc này có một cô gái đứng ra, đó là một người con gái trẻ, cô cầm một cành cây để đo miệng hồ sau đó đặt xuống dưới đất rồi nói: miệng hồ rộng chừng này mọi người hãy thử nhảy qua xem. Mọi người đã nhảy qua khoảng cách rộng như vậy trên đất liền. Nhưng khi trước mặt là cái hồ nước đầy thì lại có người do dự. Người đầu tiên nhảy qua miệng hồ là người con gái đó, sau đó mọi người động viên lẫn nhau từng người một nhảy qua miệng hồ cả người nhát gan như Linda.

Lúc nhá nhem tối, họ xuống tới chân núi. Trên con đường mới họ còn phát hiện được một vùng hoa đào màu trắng phớt hồng, thời tiết tối thế này, màu sắc rực rỡ như vậy làm cho người ta vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ, xuống núi chẳng bao lâu thì thời tiết bắt đầu mưa, mưa vừa to vừa mãnh liệt. Mọi người đều cười nói: cái hồ đó không đáng sợ như chúng ta tưởng tượng! Điều đáng sợ chỉ là sự tưởng tượng của chúng ta. Chỉ cần chúng ta nhấc chân phải đã có thể vượt qua hay sao? mà mọi việc trên đời khó có thể đoán trước được, sự an toàn cũng không phải là tuyệt đối. Nếu như lúc đó chúng ta chọn con đường cũ để quay lại thì bây giờ chúng ta đều đã ướt như chuột lột rồi cũng nên.

Triết lý nhân sinh 98:

Trong cuộc sống việc bạn thường xuyên gặp phải khó khăn trở ngại. Đứng trước những khó khăn đó điều mà người ta cần chỉ là dũng khí để vượt qua.

99. CÓ THẮNG CÓ THUA ĐỀU TỐT

Đây là một cuộc đua chạy đường dài căng thẳng, có hơn mười người tham gia. Họ đều là những người cao thủ được chọn lựa từ mọi nơi.

Vậy mà sau cùng chỉ chọn được ba người đoạt giải thể nên cuộc đua càng trở nên kịch liệt. Một vận động viên do kém một bước chạy mà bị tụt lại phía sau trở thành người thứ tư về đích. Anh ấy bị trách móc nhiều hơn so với những vận động viên mà thành tích kém hơn anh ấy.

Thật là việc sắp thành mà lại hay, chạy như thế này thì có khác gì người đứng đầu từ dưới lên.

Đó chính là cách nhìn của mọi người.

Vận động viên này nói một cách rất thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra: "Tuy rằng không đạt giải nhưng trong số tất cả những người không đoạt giải tôi vẫn đứng thứ nhất".

Triết lý nhân sinh 99:

Trong các cuộc thi đấu, thái độ lạc quan hài hước sẽ quý hơn nhiều so với những thứ bậc và phần thưởng. Người mà lẽ ra thắng cuộc nhưng do sơ ý bị thua cuộc mà cố gắng vươn lên thì mới là người có thể đạt được thành công to lớn hơn.

100. CHỈ CẦN MỘT BƯỚC LUI

Trong núi kia có một người tiều phu sống bằng nghề đốn củi. Ông đã làm việc rất vất vả cuối cùng đã xây cho mình được một căn nhà để tránh mưa gió. Một hôm, ông gánh củi vào thành giao bán. Chiều tối khi trở về ông chợt phát hiện ra nhà mình đang cháy.

Hàng xóm xung quanh đã đến giúp ông dập lửa nhưng do gió lúc chập tối, lửa quá mạnh nên không có cách gì dập tắt được ngọn lửa. Mọi người chỉ biết đứng nhìn ngọn lửa đang thiêu cháy căn nhà gỗ. Khi ngọn lửa đã tàn, mọi người nhìn thấy bác tiều phu trên tay cầm một cây gậy tiến vào đống tro tàn và vội vã lật tìm cái gì đó trong căn nhà sập. Những người đứng xung quanh cho rằng ông ấy đang tìm một vật quý nào đó được cất giấu trong căn nhà vì vậy họ đều đứng theo dõi cử động ông lão một cách hiếu kỳ. Một lúc sau, bác Tiều phu bỗng hô to: "Tôi tìm thấy rồi, tôi tìm thấy rồi!"

Mọi người thi nhau chen lên phía trước để xem. Họ phát hiện ra rằng bác tiều phu đang cầm một cái rìu trong tay, thật ra cũng chẳng phải một vật báu gì đáng giá.

Bác đang lấp cán rìu vào lưỡi một cách rất phân khởi đầy tự hào, chỉ cần có cái rìu tôi sẽ xây lại một căn nhà vững chắc và kiên cố hơn.

Triết lý nhân sinh 100:

Người thành công không phải là người chưa từng thất bại mà họ chính là người biết vươn lên từ những thất bại trước đó.

101. KẾT QUẢ CUỐI CÙNG CÓ THỂ CHỈ LÀ MỘT VẾT NHỜ

Mary sinh năm 1867 tại thủ đô Vacsava, Ba Lan. Bố cô là một giáo viên dạy vật lý và toán học tại một trường trung học. Mẹ cô từng là hiệu trưởng một trường tiểu học. Ngay từ nhỏ Mary đã rất yêu thích khoa học. Căn phòng của bố cô có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm và mẫu các khoáng vật... và chúng luôn thu hút lòng yêu thích của cô.

Năm 1890, Mary đã mang theo số tiền dành dụm của cô sang Pháp và học bốn năm trong một Học viện vật lý tại Pari. Mary đã sống một cuộc sống vất vả, cơ cực nhưng cũng rất đổi tự hào. Bằng nghị lực phi thường, cô đã khắc phục và vượt qua muôn vàn những khó khăn mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

Trong mùa đông dài đằng dặc, sống trong một gác xép trên nóc nhà. Gió quá lạnh nên cô không thể ngủ được. Cô bèn lấy tất cả áo quần mặc vào người hoặc phủ chăn đắp lên người; thậm chí, có lúc cô còn đặt cả ghế lên chân để lấy hơi ấm. Sự đam mê khoa học đã làm cho cô quên hết những khó khăn của mùa đông và những thiếu thốn vật chất. Dường như trong cô có một sức mạnh huyền bí nào đó luôn kịp thời nâng đỡ giúp cô vững bước trên con đường nghiên cứu khoa học. Để thực hiện hoài bão của mình, cô đã quyết tâm bỏ qua niềm vui của những cô gái trẻ; cô đã chấp nhận một cuộc sống khó khăn, cách ly hẳn với thế giới bên ngoài. Cô đã có bằng thạc sĩ vật lý và cô còn phải tranh thủ học thêm một bằng thạc sĩ toán học. Cô không ngừng thúc đẩy mình dấn bước tiến lên phía trước. Sự kiên trì đã làm cô dần nổi tiếng trong lĩnh vực khoa học và cuối cùng, cô đã trở thành một ngôi sao sáng trong lĩnh vực khoa học.

Năm 1895, Mary đã kết hôn với Kate. Sau đó người ta mới bắt đầu gọi Mary là Kate phu nhân. Về sau họ là những người đầu tiên trên thế giới phát hiện và ra nguyên tố radium - nguyên tố có tính phóng xạ.

Mary làm việc trong môi trường khá vất vả, trang thiết bị thì thô sơ. Trong quá trình tìm ra nguyên tố radium Mary luôn ở trong phòng thí nghiệm, thực nghiệm theo cách: mang những mảnh hắc ín cho vào một cái nồi sắt miệng rộng sau đó dùng một cái gậy to trộn quấy nó lên.

Do nguyên tố radium được Mary tìm ra chỉ là trên lý thuyết chứ chưa có cách để chứng minh vì vậy ban giám đốc trường đại học Pari đã từ chối những trang thiết bị mà bà yêu cầu như: phòng thí nghiệm, nhân viên hỗ trợ... Bà chỉ có thể làm thí nghiệm trong cái nhà kho lụp xụp. Trong bốn năm làm việc, hai năm đầu bà làm những công việc nặng nhọc tại nhà máy hoá chất, bà tiến hành các phản ứng hoá học để tách bỏ các nguyên tố tạp chất, cuối cùng chỉ còn lại radium. Sau hơn 1000 ngày đêm miệt mài làm việc, tám tám quặng to lớn cuối cùng chỉ tinh chế ra một chút chất lỏng trong một cái bát nhỏ, một lúc sau lại kết tinh thành một mảnh tinh thể nhỏ, đó chính là nguyên tố radium.

Bà dồn nén cảm xúc trong lòng và chăm chú nhìn vào cái bát pha lê nhỏ Tất cả chỉ là một vết bẩn. Đó là kết quả cuối cùng của bốn năm lao động vất vả cật lực. Nếu như là người khác thì họ cũng phải tức giận, nổi nóng sau đó đập tan cái bát thủy tinh đi cùng những vết bẩn đó. Nhưng Mary thì không.

Mary mệt mỏi trở về nhà. Nằm trên giường bà vẫn nghĩ về vết bẩn đó: đó là chất gì vậy, mình lại thất bại nữa hay sao? Tại sao lại chỉ là một nhúm bẩn mà không phải là tinh thể không màu hoặc là màu trắng? Đó mới chỉ là radium mà chúng ta cần. Mary thét lên! Đột nhiên mắt bà chợt sáng lên: có lẽ radium chính là ở dạng đó giống như dạng dự đoán ban đầu là khối tinh thể, hai vợ chồng bật dậy và chạy đến phòng thí nghiệm, vẫn chưa đợi cửa mở, Mary đã nhìn thấy "phát minh" vĩ đại của bà qua khe cửa: những vết bẩn ở trong bát lúc này đã phát sáng chói lọi trong đêm tối. Đây chính là radium một nguyên tố mới được phát hiện có tính phóng xạ cực mạnh.

Triết lý nhân sinh 101:

Tại sao phần lớn chúng ta hay có cảm giác bất khoan trước thành quả của mình? Bởi vì chúng ta vứt bỏ hoặc nghĩ rằng kết quả sẽ cực kỳ mỹ mãn. Khi mà đôi mắt chúng ta chỉ nhìn vào cái móc của sự thành công, thì ta sẽ mãi cảm thấy đó là một vầng hào quang loé ra trước mắt. Tuy nhiên trên thực tế sẽ có những vết bẩn không nhìn thấy bằng mắt, đó mới chính là kết quả mà chúng ta mơ ước từ lâu.

102. CHIẾC ĐỒNG HỒ QUÝ

Một người chủ nông trường không may đánh rơi mất một chiếc đồng hồ vàng rất quý trong kho thóc mà ông đang đi thị sát. Ông tìm mãi không được bèn gián một tờ cáo thị ở cổng nông trường để nhờ người khác giúp đỡ, phần thưởng là 100USD. Trước giải thưởng hấp dẫn như vậy, mọi người đều dốc sức tìm khắp nơi. Cho dù là thóc trong kho có chất thành núi, còn có từng bó lúa chất đống, nếu nghĩ là có thể tìm thấy chiếc đồng hồ trong đó thì quả là mò kim đáy bể.

Mọi người tìm mãi đến khi mặt trời lặn vẫn chưa thấy chiếc đồng hồ. họ không hề oán trách cái đồng hồ quá nhỏ mà lại phàn nàn rằng đống thóc quá lớn, lúa quá nhiều. Bọn họ đành chịu bỏ phần thưởng 100USD. Chỉ có một em nhỏ, mặc một chiếc áo rách rưới là người duy nhất không hề nhụt chí. Em vẫn cố gắng tìm. Em bé cả ngày không ăn cơm chỉ hy vọng rằng đến trước khi trời tối sẽ tìm ra chiếc đồng hồ, sẽ giúp cải thiện được tình trạng khó khăn của gia đình.

Trời càng ngày càng tối, em bé vẫn kiên trì tìm kiếm trong cái kho thóc... Đột nhiên, em phát hiện ra một âm thanh đặc biệt vang lên trong không gian tĩnh lặng "Tích tắc, tích tắc". Lúc này em bé đã ngừng tìm và kho thóc càng trở nên yên tĩnh, tiếng kêu tích tắc ngày càng rõ. Nhờ vào âm thanh mà em bé đó đã tìm được chiếc đồng hồ đó và được lĩnh 100USD.

Chiếc đồng hồ được tìm thấy trong kho thóc vốn đã tồn tại ở xung quanh chúng ta, và thành công cũng vậy, nó tồn tại trong từng góc ngách của cuộc sống.

Triết lý nhân sinh 102:

Kiên trì là một phẩm chất, đức tính mà con người buộc phải có. Nguyên tắc của sự thành công kỳ thực rất đơn giản. Những người không thành công là những người thường bỏ qua những quy luật đơn giản. Nhưng chính những quy tắc đơn giản đó lại là những điểm khởi đầu bên trong đưa ta đi tới thành công.

103. XEM 60 NGÃ RẼ CŨNG GIỐNG NHƯ 5 NGÃ RẼ

Mới 25 tuổi, Grand đã thất nghiệp và đang đối mặt với cái đói. Trước đây anh cũng đã từng nếm mùi nghèo khổ khi ở Pari, Rôma. Thế nhưng, khi ở nơi tràn ngập sự giàu có như ở thành phố Naoyoch này thì sự thất nghiệp làm cho anh ấy cảm thấy hèn hạ. Grand không biết nên làm thế nào bởi anh cảm thấy những công việc anh có thể làm được là hết sức hạn chế. Anh ấy có thể viết văn nhưng không thể viết chúng bằng tiếng Anh. Ban ngày, anh ta chạy ngược chạy xuôi trên đường để rèn luyện thân thể và có lẽ đây là cách tốt nhất để tránh mặt người chủ nhà trọ.

Một hôm, Grand bất chợt gặp một người dáng vẻ cao to, tóc vàng, mắt xanh trên phố, ngay lập tức anh đã nhận ra đó là ca sĩ nổi tiếng của Nga. Anh nhớ lúc còn nhỏ thường xếp hàng ở cổng rạp hát Mascova mới có được tám vé để xem ông ấy biểu diễn. Sau đó Grand đến Paris làm phóng viên, đã từng phỏng vấn ông ấy. Grand cho rằng ông ấy sẽ không nhận ra mình, nào ngờ ông ấy lại còn nhớ tên của mình.

"Anh bận lắm phải không"? ông ấy hỏi Grand. "Vâng" Grand trả lời ông ấy một cách băng quơ. Grand nghĩ bụng ông ấy đã biết tính cách của mình rồi.

"Khách sạn của tôi ở phố 103, chỗ rẽ ở cuối đường, anh đi cùng tôi một lúc được không?" Ông ấy hỏi Grand.

"Đi đến đó à, thực ra đã trưa rồi hơn nữa tôi đã đi bộ 5 tiếng đồng hồ rồi, mà ông còn phải qua tận 60 ngã rẽ nữa, đường khá xa" Grand ngần ngại nói vậy.

Ông ấy nói: "Ai nói vậy? chỉ qua năm ngã là rẽ thôi mà".

"Năm ngã rẽ nữa cơ à?" Grand lầy lăm lạ.

"Đúng vậy" ông ấy nói tiếp; "Nhưng tôi không nói là đến khách sạn tôi ở mà là một nơi giải trí ở con phố số 6".

Thật kỳ quặc: hỏi một đường trả lời một nẻo nhưng Grand vẫn đi theo ông ấy. Loáng một cái đã tới cửa nhà đó. Họ nhìn hai chú lính thủy bắn bao nhiêu lần mà không trúng mục tiêu bèn tiếp tục đi.

Bây giờ ông ấy nói: "chỉ còn 11 ngã rẽ nữa thôi" Grand lắc đầu một lúc và bảo với ông ta là anh ấy muốn đến nhà bạn sau. Ông ta thuyết phục "chúng ta phải nghỉ lại xem những người mà đứng mua vé lúc cuối cùng là những người như thế nào" Thế rồi vài phút sau, họ lại tiếp tục đi.

"Bây giờ". Grand nói một cách rất vui vẻ rằng: Cách công viên trung tâm chỉ còn 5 cái ngã nữa thôi, ở đó có một con tinh tinh, mặt của nó rất giống một người bạn mà tôi quen, chúng ta đi xem con tinh tinh đó nhé.

Lại qua 12 cái ngã rẽ mới đến được đường Aukhris, họ dừng lại ở phía trước một cửa tiệm ăn. Họ thấy bên trong cửa sổ phòng bếp có một cái hũ cù cái muối. Grand nhớ lời căn dặn của thầy không được ăn rau muối, thế là ông phải đứng nhìn ngoài cửa sổ.

Grand đã đi rất lâu, lẽ ra phải kiệt sức rồi thế nhưng thật là kỳ lạ hôm nay anh ta cảm thấy còn khỏe hơn ngày thường. Họ cứ đi như thế đến khách sạn của ông ta, ông ấy cười rất mãn nguyện: "không xa chứ"? Bây giờ chúng ta đi ăn trưa thôi. Quãng đường hôm nay mình đi, anh mãi mãi có thể ghi nhớ". Nhà soạn nhạc này nói một cách trang nghiêm: Đây là một chút luyện tập trong cuộc đời nghệ thuật: bởi giữa bạn và mục tiêu, cho dù khoảng cách có xa xôi nhường nào nhất định không được lo lắng, hãy tập trung tinh thần của bạn vào khoảng cách năm con phố ngắn ngủi, đừng để khoảng cách xa xăm đó làm bạn phải bận tâm.

Tính cho đến nay 19 năm rồi Grand đã ra đi, trên con đường đáng nhớ mà ngày hôm đó họ đã đi, phần lớn đều đã thay đổi về diện mạo song cho đến ngày nay triết học thực dụng của ông ta đã nhiều lần giải quyết được những khó khăn của Grand.

Triết lý nhân sinh 103:

Khi làm bất kỳ việc gì chỉ cần bạn tiến lên từng bước, sau đó tiến thêm các bước tiếp theo, cứ như vậy, bạn dần dần đạt được mục đích. Nếu bạn biết được cái đích cụ thể của bạn mà tiến thêm một bước thì bạn sẽ đến được con đường của sự thành công.

104. HÒN ĐÁ NGÁNG ĐƯỜNG VÀ HÒN ĐÁ LÁT ĐƯỜNG

Một người mò mẫm bước đi trong đêm, chẳng may vấp phải hòn đá ngã lăn ra đất, đau ê ẩm toàn thân.

Anh ta mặt nhăn mày nhí gượng dậy, xuyt xoa thoa nhẹ lên chỗ đau, rồi cố gắng bước tiếp.

Anh ta đi vào một ngõ cụt.

Phía trước là tường rào, bên trái là tường rào, bên phải cũng là tường rào.

Bức tường trước mặt anh ta cao quá đầu người, anh ta đã cố gắng hết sức mà vẫn không trèo qua nổi.

Bỗng nhiên, trong đầu anh ta loé lên một ý tưởng, nghĩ đến hòn đá chắn ngang đường làm anh ta ngã lúc nãy, tại sao mình không lấy nó làm vật đệm cho ta vượt qua bức tường này nhỉ? Nói là làm, anh ta quay lại và khệ nệ chuyển hòn đá ra sát chân tường.

Giẫm lên hòn đá, anh ta dễ dàng vượt qua bức tường rào.

Triết lý nhân sinh 104:

Người nào cũng đều gặp khó khăn cả, tuy nhiên ngày càng có nhiều người sau khi vấp ngã lại không thể vực dậy nổi, lại càng không biết cách biến những điều bất lợi thành lợi thế riêng, biến hòn đá ngang đường thành viên gạch lát đường để đi tới thành công.

105. TỪ NGƯỜI BỒI BÀN TRỞ THÀNH NHÀ VÔ ĐỊCH OLYMPIC

Alan Mix là một vận động viên điền kinh nổi tiếng thời kỳ đương đại của nước Pháp, từ tầng lớp tận cùng của xã hội ông đã cố gắng phấn đấu để trở thành một người nổi tiếng, ông cũng là người lập kỷ lục ở môn chạy 10000m toàn nước Pháp, giành huy chương bạc môn chạy 10000m tại Olympic London lần thứ 14, huy chương bạc môn chạy 5000m tại Olympic Helsinki lần thứ 15, huy chương vàng giải Maraton tại Olympic Melbourne lần thứ 16, về sau ông đã tham gia công tác huấn luyện giảng dạy ở Học viện Thể dục thể thao Quốc gia Pháp.

Mix sinh ra trong một gia đình tương đối khó khăn về kinh tế. Ngay từ ngày còn bé, ông đã rất thích các môn vận động. Tuy nhiên, gia đình ông rất nghèo, cơm không đủ ăn. Hoàn cảnh gia đình khó khăn như vậy thực sự là một trở ngại lớn đối với người ưa vận động như Mix. Chẳng hạn như khi đá bóng, ông đá bằng chân đất. Ông ấy không có giày, cố gắng mãi cuối cùng mẹ của ông cũng mua được cho ông một đôi giày vải để có để ông đến trường. Nếu nhìn thấy Mix đi đôi giày này để đá bóng, ông bố của Mix sẽ đánh đòn ông bởi vì ông không muốn Mix phá hỏng đôi giày.

Khi lên 11 tuổi rưỡi, Mix tốt nghiệp tiểu học và được nhiều giáo viên khen ngợi. Mẹ ông nói với ông: “Cuối cùng con cũng đã lấy được tấm bằng tốt nghiệp rồi, tốt lắm!” Người mẹ đáng thương đi xin tiền khuyến học cho ông. Nhưng bà gặp thất bại, người ta đã từ chối lời đề nghị của bà!

Thật chẳng công bằng chút nào! Họ không cấp tiền khuyến học cho Mix mà gửi chúng cho lũ trẻ thực dân giàu có, quyền quý. Chứng kiến sự bất bình đẳng đó, Mix nghĩ: “Tôi không thuộc về đất nước này, tôi phải đi”. Nhưng biết đi đâu bây giờ? Mix biết, Tổ quốc của mình là nước Pháp. Ông yêu nước Pháp và ông muốn tìm hiểu về đất nước đó. Nhưng làm sao để hiểu được nước Pháp đây? Bởi vì ông quá nghèo.

Không có tiền để đi học, ông chuyển sang làm bồi bàn cho một quán cà phê. Hàng ngày, ông phải làm việc từ mờ sáng cho đến tối mịt mới trở về nhà, nhưng ông vẫn kiên trì cố gắng tập luyện chạy bộ. Để được tập luyện, mỗi buổi sáng ông đều thức giấc từ 5 giờ sáng mặc dù lúc này chân ông đã mỏi nhừ. Để có được bát cơm nuôi sống bản thân, Mix đã bỏ không biết bao nhiêu thời gian công sức để tập luyện. Nhưng ông vẫn đăng ký tham gia giải vô địch điền kinh nước Pháp. Mix chỉ tập luyện trong thời gian nửa tháng trời. Đầu tiên, ông tham gia giải chạy 10000m dành cho nam nhưng chỉ giành được vị trí thứ ba. Ngày hôm sau, ông quyết định tham gia chạy 5000m. May mắn đã mỉm cười với ông, ông đã cầm đích ở vị trí thứ hai. Cứ như vậy và Mix được tuyển chọn đi thi đấu tại Olympic London năm ấy.

Đối với Mix, mọi chuyện diễn ra quá nhanh và ông không thể hiểu nổi tại sao ông lại đạt đến vinh quang như vậy! Thậm chí khi đó ông còn không biết Olympic là gì nữa, ông cũng chưa bao giờ tưởng tượng nổi giải đấu Olympic lại hoành tráng, trang trọng đến vậy. Toàn thế giới dường như đang nín thở, chờ đợi theo dõi nó. Song, trong thời khắc này, điều quan trọng nhất là ông biết mình là đại diện của nước Pháp. Và ông cảm thấy tự hào vì điều đó.

Tuy nhiên, có một số chuyện làm Mix cảm thấy không vui, đó là chuyện ông chưa được ai thừa nhận ông là một tuyển thủ nước Pháp, không có ai khâm phục, tôn trọng ông. Vài giờ đồng hồ trước cuộc đua, Mix muốn mời người đắp bóp, mát-xa cho mình, thế là ông đã đánh liều tìm đến một vị bác sỹ mát-xa của đội tuyển Pháp.

Sau khi được chấp nhận, ông bước ra, bác sỹ mát-xa quay sang hỏi ông: “Có việc gì chàng trai?”.

Mix trả lời: “Thưa ông, tôi sắp sửa tham gia chạy 10000m, ông có thể giúp tôi hồi phục sức khoẻ được không?”

Người bác sỹ vừa tiếp tục mát-xa cho một vận động viên vừa nói với Mix: “Thông cảm nhé chàng trai, tôi được cử đến đây là để phục vụ cho những nhà vô địch”.

Mix biết rằng, vị bác sỹ đã từ chối lời đề nghị của ông. Có lẽ chẳng qua vì ông là một người bồi bàn cà phê mà thôi.

Buổi chiều hôm đó, Mix tham gia vòng chung kết môn chạy 10000m khó quên trong lịch sử. Khi đó, Mix chỉ hy vọng có thể đạt được xếp hạng mà thôi, bởi vì ngày hôm đó thời tiết ở London oi bức lạ thường, mây đen vần vũ trên bầu trời. Cuộc thi bắt đầu. Mix không bắt chước bất kỳ ai. Các vận động viên trong đường đua lần lượt bị Mix vượt qua, bỏ lại đằng sau. Thứ hạng được cải thiện từng bước, từ thứ tư ông vượt lên vị trí thứ ba. Rất nhanh, ông phát hiện thấy đang chạy phía trước là vận động viên người Tiệp Khắc, ông quyết định tăng tốc và cuối cùng đã giành được vị trí số hai.

Mix đã giành được tấm huy chương bạc đầu tiên về cho nước Pháp và vinh quang về cho bản thân như vậy đó. Tuy nhiên, điều làm cho Mix cảm thấy khó chịu lại là các phóng viên và các báo thể thao nước Pháp thời bấy giờ. Sáng sớm hôm sau, họ vây quanh gạn hỏi: “Chàng trai chạy ở vị trí số hai là ai vậy? A, chắc chắn là một người Bắc Phi. Trời nóng vậy, chính vì thời tiết nóng như vậy mà anh ấy mới giành được huy chương bạc đây!” Xem kìa, thật là xót xa!

Điều làm cho Mix cảm thấy được an ủi là, sau Olympic London 4 năm, ông ấy lại được chọn đại diện cho nước Pháp đi tham gia Olympic Helsinki lần thứ 15. Tại giải đấu này, ông đã phá kỷ lục ở môn chạy 10000m và được tôn vinh là “Vận động viên 5000m của thế kỷ”, một lần nữa ông giành được tấm huy chương bạc về cho nước Pháp.

Sau đó, tại Olympic Melbourne, Mix tham gia giải chạy Maraton. Ông đã trở thành nhà tân vô địch Olympic với thành tích 1 phút 40 giây ở môn chạy 400m.

Ông ấy không còn phải đi làm bồi bàn ở quán cà-phê nữa. Nhưng, Mix lại nói: “Tôi thích cà phê, thích hương thơm và vị đắng của nó nữa...”.

Triết lý nhân sinh 105:

Chỉ cần niềm tin của bạn không thay đổi, hoàn cảnh khó khăn sẽ không thể ngăn cản bước phát triển của một người. Trong khó khăn, dù không được mọi người ủng hộ nhưng bạn vẫn thực hiện được lý tưởng của mình, đó mới là thành công đáng quý.

106. CỐ GẮNG HỒI PHỤC ĐỂ THỬ THÁCH VẬN MỆNH

Maiji đã hoàn toàn không nhớ những gì về câu chuyện ngoài mong đợi đầu tiên đã xảy đến với anh. Anh chỉ nhớ được rằng, đó là một buổi tối tháng 10 âm áp. Khi ấy, Maiji mới 22 tuổi anh vừa mới tốt nghiệp Học viện Văn hóa nghệ thuật trường đại học Giesu nổi tiếng. Anh ấy là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, thích đá bóng theo kiểu Mỹ và diễn xuất vai diễn khá tốt, thực sự là một thanh niên của thời đại ngày nay.

Khi chiếc xe tải trọng 18 tấn lao ra từ đường 34 đại lộ số 5, Maiji không hề nhìn thấy. Anh ấy chỉ nhớ diễn biến câu chuyện về sau, khi anh tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, phần đùi bên trái đã bị cắt bỏ.

8 năm sau, Maiji cố gắng phục hồi trở lại, anh muốn tự biến mình trở thành người tàn tật xuất sắc nhất trên thế giới. Trong thời gian phục hồi, anh ấy đã cố gắng can đảm chịu đựng, không hề oán trách số phận, ngược lại anh luôn cảm thấy lạc quan, yêu đời, cuối cùng anh đã vượt qua sự thiếu hụt của cơ thể để diễn xuất trên sân khấu và trên truyền hình, anh cũng làm bạn được với rất nhiều

phụ nữ.

Chưa đầy một năm sau khi bị cắt bỏ phần chân trái, anh ấy bắt đầu tập đi bộ, không lâu sau anh đã tham gia vào giải chạy 10km. Sau đó là tham gia giải Maraton Newyork và giải Maraton Boston, phá kỷ lục giải chạy dành cho người tàn tật trở thành vận động viên tàn tật chạy nhanh nhất thế giới.

Tiếp đó, anh tham gia vào giải chạy toàn năng ba nội dung kết hợp. Đó là một loại hình vận động cực kỳ khó khăn, vận động viên phải bơi 3,5km, đạp xe đạp đoạn đường 180km, chạy 42km Maraton. Giải đấu này thực sự là một thử thách rất lớn đối với những người tàn tật như Maiji.

Một buổi chiều tháng 6 năm 1993, trong giải đấu toàn năng ba nội dung kết hợp tại phía Nam bang Califoocnia, chiếc xe đạp đua của anh đang lao nhanh như bay với tốc độ 56km/h, dẫn đầu đoàn đua băng qua thị trấn Mishebkker, khán giả vây quanh hò reo cổ vũ. Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng kêu của khán giả rít lên. Anh quay đầu lại và chỉ kịp nhìn thấy một chiếc xe tải nhỏ màu đen lao về phía anh.

Khi đó, xung quanh đường đua đã đông kín người, dường như chỉ có một lối ra duy nhất là chỗ một số cảnh sát trật tự đang đứng bảo vệ mà thôi, không ai hiểu lý do tại sao chiếc xe tải màu đen đó lại có thể lao ra đường đua như thế.

Maiji vẫn còn nhớ rất rõ lần đụng xe năm đó. Anh nhớ tiếng gào lên của khán giả, nhớ mình đã bay qua rào chắn đường đua như thế nào, đầu anh va vào cột đèn đường, một tiếng "rắc" của đốt sống kêu lên lạnh lùng. Anh cũng nhớ là mình được các bác sỹ đặt lên cang của xe cứu thương như thế nào, sau đó anh ngất lịm đi.

Maiji tỉnh lại sau khi được các bác sỹ tiến hành phẫu thuật đốt sống, anh thấy mình đang nằm trên chiếc giường bệnh dành cho các bệnh nhân bị chấn thương nặng, người anh không thể cử động nổi. Anh nhớ rõ những giọt nước mắt lăn trên gò má của các y tá đứng quanh anh, họ nói: "Chúng tôi rất tiếc".

Tứ chi của Maiji rã rời, khi đó anh mới 30 tuổi.

Tứ chi của Maiji đã mất hết chức năng vốn có của nó chỉ vì đốt sống bị gãy, nhưng anh vẫn còn giữ lại được một chút hoạt động thần kinh để giúp anh nâng được cánh tay của mình lên, ngồi trên ghế anh có thể nghiêng người về phía trước, hai tay có thể thực hiện được một số động tác đơn giản, hai chân thỉnh thoảng có thể nhấc bổng lên khỏi mặt đất khoảng 2 - 3cm.

Khi biết tứ chi của mình vẫn còn cảm giác, Maiji thoáng chút xúc động. Bởi vì anh hiểu rằng, như vậy thì anh vẫn còn được khả năng sống độc lập, không cần thiết lúc nào cũng phải có người bên cạnh chăm sóc. Qua thời gian dài kiên trì tập luyện, Maiji đã dần dần tự tắm gội, mặc quần áo, ăn cơm cho mình, thậm chí là anh đã bắt đầu lái được chiếc xe đặc biệt dành riêng cho anh. Các bác sỹ cũng hết sức ngạc nhiên về khả năng phục hồi của Maiji.

Việc điều trị cho những bệnh nhân bị gãy đốt sống như Maiji là một điều hết sức khó khăn đối với các y bác sỹ trong bệnh viện. Đầu tiên, họ chụp lên đầu Maiji một chiếc vòng đầu bằng thép, dùng chiếc đinh ốc vặn chặt trên phần xương cổ, sau đó nối phần kim loại của vòng đầu với một tấm kim loại hai bên thân người Maiji để giữ cố định cho đốt sống. Khi lắp đặt chiếc vòng đầu chỉ có thể gây tê cục bộ, khi các bác sỹ vặn chiếc đinh ốc phía trước cổ cho Maiji, anh vô cùng đau đớn.

Trong thời gian điều trị, các bác sỹ thường đến lấy máu của anh để chuyển vào trong bàn quang hoặc thỉnh thoảng đến kiểm tra vặn chặt chiếc đinh ốc của vòng đầu. Mỗi lần có người nào đó đâm vào anh, anh đau điếng cả người. Có lúc anh cảm thấy mình không còn là mình nữa, không có quá khứ, không có tương lai và cũng chẳng còn hy vọng.

Hai tháng sau, các bác sỹ tháo chiếc vòng đầu cho Maiji, anh được chuyển đến một Trung tâm phục hồi sức khỏe ở bang Colorado. Trên Trung tâm điều trị anh nằm, hầu hết các bệnh nhân đều là những người bị liệt tứ chi hoặc liệt nửa người. Anh cảm thấy trong cuộc sống cũng có không ít người có hoàn cảnh và số phận tương tự như mình. Hoàn cảnh khó khăn trước mắt đối với anh cũng chẳng còn xa lạ gì nữa, cũng là thương tật, đau đớn, mất khả năng vận động, phục hồi sức khỏe, kiên trì tập luyện,... Tất cả anh đều đã từng nếm trải qua.

Vậy là, anh đã cố gắng ngoan cường, không chịu khuất phục trước số phận không may của mình. Anh nói với chính mình: "Bạn là con người mới, bạn biết mình cần phải làm như thế nào. Bạn phải kiên trì cố gắng tập luyện, không sợ khó không sợ khổ, không ngại khó khăn, nhứt chí nhất định bạn sẽ thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn".

Sau đó mấy tháng, nhờ ý chí kiên trì tập luyện, Maiji đã phục hồi rất nhanh, không giống như những gì mọi người dự liệu tiên đoán.

Đã 6 tháng trôi qua kể từ ngày Maiji gặp tai nạn, giờ đây anh đã có thể trở về nhà và bắt đầu cuộc sống độc lập. Sau đó 6 tháng, tại Đại hội vận động viên tham gia giải đấu toàn năng ba nội dung kết hợp với chủ đề "Lòng kiên trì và sức mạnh tinh thần con người", Maiji đã có bài diễn thuyết đầy xúc động, ai cũng ca ngợi lòng dũng cảm của anh. Mọi người đồng thanh hô vang: "Maiji giỏi thật!".

Dù cho quá trình điều trị khởi đầu khá thuận lợi, các bệnh nhân sớm muộn gì cũng đều bắt gặp một bức tường với câu nói: Bỏ dở phục hồi, hiện thực tàn tật sẽ hiện rõ. Maiji cũng bắt gặp bức tường này. Khi đó, cơ thể có thể phục hồi của anh đã hồi phục rồi, bất kể cố gắng nỗ lực như thế nào đi nữa thì thực tế cuối cùng vẫn không thể nào thay đổi: Cánh tay sẽ vĩnh viễn không thể nhấc nổi qua đầu, vĩnh viễn anh sẽ không thể đi lại được.

Sau khi biết được điều này, tinh thần vốn không hề khuất phục ở anh đã biến mất, anh vô cùng thất vọng chán nản.

Năm 1996, Maiji nhận được 3.800.000 đô-la tiền bảo hiểm, và anh quyết định chuyển đến sống ở Hawaii. Khi đó, anh nói với bạn bè rằng, anh tới đó là để viết hồi ký. Nhưng thực tế, anh đi đến đó là để lánh tránh mọi người. Maiji có một điều bí mật mà anh không muốn để cho bất cứ ai biết được, đó là anh đã nghiện ma túy. Sau hai năm kể từ ngày anh gặp tai nạn, anh có quen với một cô gái, người phụ nữ này đã cho anh một ít Co-ca-in rồi nói với anh: "Cứ thử đi. Anh đã đau đớn quá nhiều rồi, sẽ chẳng có ai trách anh vì làm như vậy đâu".

Maiji nghĩ: "Đúng vậy, chẳng có ai có thể trách mình đâu".

Một buổi sáng sớm, sau khi hút một liều thuốc phiện, Maiji đánh xe lăn đến giữa một con đường cao tốc vắng vẻ. Đó là đường Ari, con đường này chính là con đường mà anh đã từng tham gia giải chạy Maraton trước đây.

Maiji đã từng giành được những chiến thắng huy hoàng trên con đường Ari này, và giờ đây anh đang đứng đây để suy nghĩ tìm cách mua Co-ca-in ở đâu. Anh biết anh cần phải có một sự quyết định: Sống hay là chết? "Mình mới 33 tuổi, không muốn từ bỏ thế giới này", Anh nghĩ; "Đương nhiên tôi cũng không muốn tứ chi của mình bị liệt, nhưng sự thật thì không thể thay đổi được, đành phải học để tiếp tục sống mà thôi".

Anh không biết anh phải làm gì tiếp theo, nhưng có một điều mà anh biết rất rõ là: nếu tiếp tục gặp khó khăn, hoàn cảnh anh rơi vào bế khổ trầm luân thì anh sẽ ra đi. Vậy là, anh đang thử nhìn lại mình ở một góc độ hoàn toàn khác: "Có thể hoàn cảnh mà tôi đã gặp phải không phải là một điều gì kém may mắn cả, mà có thể là Thượng đế đang ban thưởng cho tôi, cho tôi một cơ hội để hiểu một cách chân chính về mình".

Từ đó trở đi, anh đã hoàn toàn thay đổi.

Hiện nay, Maiji đang sống tại Thành phố Santa Fe thuộc bang New Mexico. Một buổi sáng đẹp trời, từ trên giường bước xuống, anh cầm ống chuyền vào, với lấy chiếc khăn tắm, mặc quần áo rồi rời khỏi nhà. Anh chỉ cần 3 giờ đồng hồ để hoàn thành mọi việc. Sau đó, anh đến phòng tập để tập luyện trong 1 - 2 giờ đồng hồ, anh sẽ tập những môn thể dục giành riêng cho người đang phục hồi sức khỏe, chẳng hạn như đi bộ dưới nước, đạp xe đạp cố định,...

Anh cũng vui đầu vào để viết luận văn, chủ đề là những người đàn ông tàn tật trong lịch sử thần thoại. Hiện nay, anh đang là Tiến sĩ Thần học ở Viện nghiên cứu thành phố Santa Barbara.

Triết lý nhân sinh 106:

Chỉ cần bạn không khuất phục trước khó khăn, không cúi đầu trước số phận thì bạn có thể nắm lấy vận mệnh của mình, và chiến thắng tất cả mọi thử thách, trở ngại.

107. DÙ CHỈ CÓ HY VỌNG MONG MANH CŨNG KHÔNG ĐƯỢC LÙI BƯỚC

Terois đang đi dạo trên bờ biển. Bỗng cô nhìn thấy một đôi chân trong chiếc quần dài màu lá cọ nhả nhúm thò ra ngoài từ trong chiếc lều bằng giấy đã bị ngấm nước. Ban đầu, Terois nghĩ rằng đó là thi thể của người nào đó bị chết đuối. Cô cảm thấy sống lưng mình như có một luồng điện vừa chạy qua, trong tay cô vẫn giữ chặt ổ bánh mì mà mẹ sai cô đi mua về.

Cô chờ đợi hồi lâu...

Bỗng, một chiếc chân cử động, rồi một cánh tay lộ ra, ống tay áo nổi lên. Sau đó, cánh tay nọ lật tờ báo lên, một người đàn ông bước ra.

Trẻ hay già? Trong phút sợ hãi cô chẳng nhìn rõ thấy điều gì cả.

"Chào buổi sáng" Ông ta lên tiếng.

Terois lùi lại mấy bước. Giọng nói người đàn ông cất lên về hiện từ nhưng về mặt và bộ râu xồm xồm lại khiến người ta sợ hãi.

"Đi thôi" Ông ấy nói một cách tán thành "Nhanh chạy đi thôi. Tôi không thể đuổi theo cô được... Cô ra đây mua bánh mì, đúng không?"

Terois im lặng không lên tiếng.

Ông ấy tháo dây giày của mình ra, đổ cát mịn trong giày ra. "Tôi vô cùng cảm ơn cô" Ông ấy nói một cách lịch sự, "Vì cô đã đánh thức tôi. Đương nhiên, vào thời điểm này dường như tôi đã lạc mất phương hướng rồi. Tôi thường không nhận ra chính mình là ai nữa, là phóng viên thất nghiệp hay là một nhà thơ kém may mắn; là kẻ chạy trốn thế giới hay là kẻ tội phạm? Tôi nghĩ, cô chắc chắn sẽ cho rằng tôi là một tên lưu manh.

Terois chậm chậm lắc đầu.

Ông ấy mỉm cười với Terois, lúc này trông ông ấy trẻ trung hơn nhiều.

“Tôi nói về mình nhiều quá, bây giờ đến lượt cô đấy, cô gái. Cô có thể trở thành một người nổi tiếng. Tôi tin chắc như vậy, nếu không cô cũng không thể đứng ở đây được, cô đã chạy từ lúc nãy rồi. Nhưng ngược lại, cô đã không bỏ chạy”.

Cô tròn xoe mắt nhìn ông ấy với thái độ nghi hoặc, bồn chồn. Nhưng một cảm giác ám áp, tiếc nuối và thấu hiểu về hình ảnh người cha đã mất bỗng hiện về trong tâm trí cô.

“Lại đây nào” Ông ấy nhẹ nhàng với Terois “Nói cho tôi biết, tương lai cô muốn làm gì? Diễn viên? Họa sỹ? Nhạc sỹ? Hay nhà văn? Có thể cô cũng chưa biết? Mà chưa biết có lẽ sẽ tốt hơn, tất cả đều đang ở phía trước, một tương lai mới lạ, rục rờ đang chờ đợi cô phía trước. Nhưng cô hãy nghe đây”.

Ông ấy nhào người về phía trước: “Tôi phải cho cô biết một bí mật - một bí mật mà tôi biết được dù hơi muộn. Tương lai được quyết định bởi chân lý đẹp đẽ. Cô phải tìm ra chúng, nhìn thấy chúng bằng cách nào. Mọi người sẽ ca ngợi cô là viên kim cương vừa đẹp vừa quý giá, đương nhiên, điều này là rất tốt. Nhưng, ngay tại đây, ông ấy nắm lấy một nắm cát mịn, “ở đây cũng có hàng ngàn hàng vạn viên kim cương. Chỉ cần cô chịu khó phát hiện chúng mà thôi. Nhìn cái này xem!” Ông ấy đưa cho Terois một mảnh vỡ thủy tinh, các góc của nó đã bị mài mòn bởi cát và nước biển. “Người khác có thể nói, nó chẳng có tác dụng gì cả. Nhưng, hãy đưa nó soi trước ánh sáng xem! Chúng đẹp như một miếng ngọc bích vậy!”

Một chú chim hải âu bay tới, lượn vòng trên đầu họ, chiếc bóng in trên bờ biển dài chói nắng. Đôi mắt sáng của chú chim lấp lánh, bay bổng trong ánh nắng pha-lê.

“Nhìn kìa”, Ông ấy chỉ tay về phía chú chim hải âu, “Đó là ý nghĩa mà tôi muốn nói. Con người không thể thấp nước như loài chim hải âu được. Dù chỉ còn chút hy vọng mong manh cũng không được phép lùi bước. Bọn trẻ! Phải cố gắng đi tìm, cố gắng nắm lấy đôi cánh của ánh nắng ban mai”.

Terois nhìn kỹ mảnh vỡ thủy tinh đã được nước biển mài sáng bóng trong tay người đàn ông lạ, đúng là nó đẹp như một miếng ngọc bích thật.

“Phải cố gắng đi tìm, cố gắng nắm lấy đôi cánh của ánh nắng ban mai”. Terois đã dần từng bước đi tới thành công bằng sự khích lệ, cổ vũ của câu nói này.

Triết lý nhân sinh 107:

Cuộc đời một con người không tránh khỏi những chông gai, thử thách, cho dù phải đối mặt với hoàn cảnh nào đi nữa. Người nào dù chỉ còn hy vọng mong manh cũng không hề lùi bước; mà cố gắng tìm kiếm, cố gắng nắm lấy mọi cơ hội thì người đó chắc chắn sẽ thành công.

108. DÙ CON ĐƯỜNG CHÔNG GAI VẪN LUÔN CỐ GẮNG TIẾN LÊN

Một công nhân giặt là sống trong một chiếc thùng xe cũ với đồng lương ít ỏi của mình. Vợ anh ta phải đi làm thêm ca đêm để hoàn cảnh gia đình bớt khó khăn, thiếu thốn, nhưng dù hai vợ chồng đã cố gắng làm lụng vất vả mà đồng tiền kiếm thêm cũng chẳng được là bao. Họ nghèo đến nỗi mà khi đứa con bé bỏng của họ bị mắc chứng bệnh viêm tai, không có tiền thuốc thang, họ đành phải bán máy điện thoại để lấy tiền chữa trị cho con.

Anh công nhân này hy vọng trở thành một nhà văn, anh say mê viết văn, trong căn nhà tạm bợ của vợ chồng anh dù là đêm hay ngày lúc nào tiếng máy chữ cũng vang lên không ngớt. Toàn bộ số

tiền dư thừa anh ta đều dùng vào việc chi trả tem thư, gửi bản thảo cho Nhà xuất bản và người môi giới.

Tất cả bài viết của anh đều bị gửi trả lại. Những lá thư trả lại đều ngắn gọn và có một nội dung như nhau thành một mô thức chung, đến nỗi anh ta cũng chẳng dám tin là Nhà xuất bản và người môi giới có xem tác phẩm của mình hay không nữa.

Một ngày, anh ta đã đọc một bộ tiểu thuyết, bất chợt anh ta nhớ đến nội dung một tác phẩm nào đó của mình và anh ta quyết định gửi bản thảo tác phẩm đó cho Nhà xuất bản đã in cuốn tiểu thuyết mà anh ta đang đọc, Nhà xuất bản gửi bản thảo đó cho Pier Thomson.

Sau đó vài tuần, anh thợ giặt là nhận được thư trả lời đầy chân thành của Thomson. Lá thư cho anh ta biết, bản thảo mà anh ta viết mắc quá nhiều lỗi và chưa thể xuất bản được. Nhưng Thomson tin rằng, anh ta có hy vọng để trở thành một nhà văn và ông động viên anh ta tiếp tục cố gắng.

Trong 18 tháng sau đó, anh ta lại gửi cho Nhà xuất bản hai bản thảo tác phẩm của mình nữa, nhưng đều bị trả lại. Anh ta bắt đầu chấp bút viết bộ tiểu thuyết thứ tư của mình nhưng do điều kiện kinh tế của gia đình quá eo hẹp, không đủ tiền trang trải cho cuộc sống anh ta đành từ bỏ hy vọng của mình.

Một buổi tối, anh ta đem tất cả bản thảo tác phẩm của mình ném vào thùng rác. Ngày hôm sau, vợ anh ta nhặt chúng mang về nhà. “Anh không được bỏ dở công sức của mình như vậy”. Người vợ động viên anh ta “Đặc biệt là khi anh sắp sửa đạt được thành công như vậy”.

Anh ta tròn xoe mắt nhìn những bản thảo mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có lẽ anh ta cũng không còn tin ở chính mình nữa, nhưng người vợ của anh vẫn tin là anh sẽ thành công. Một nhà biên tập Newyork mà anh chưa một lần gặp mặt cũng tin là anh sẽ gặt hái thành công. Vì vậy, từ đó mỗi ngày anh công nhân lại tiếp tục “thai nghén” những tác phẩm của mình.

Viết xong, anh ta đều gửi chúng cho Thomson nhưng anh nghĩ lần này chắc cũng khó tránh khỏi thất bại.

Nhưng, anh ta đã lầm. công ty xuất bản của Thomson đã gửi trước cho anh 2500 đôla, và cuốn tiểu thuyết không bỏ kinh điển “Gari” của Stephenking đã ra đời như thế. Về sau, cuốn tiểu thuyết này đã bán được hơn 5 triệu bản và được dựng thành phim, trở thành một trong những bộ phim ăn khách nhất trong năm 1976.

Triết lý nhân sinh 108:

Không ai có thể đạt đến thành công trong một sớm một chiều được. Thành công luôn gắn liền với mỗi sự cố gắng phấn đấu, cho dù con đường đó có đầy chông gai, thử thách thì vẫn phải kiên trì vươn lên.

109. KINH QUA KHÓ KHĂN VẪN PHẢI KIÊN TRÌ THỬ THÁCH GIAN NAN

Năm 1832, Lincohn thất nghiệp, điều này khiến ông vô cùng đau khổ, nhưng ông vẫn hạ quyết tâm phải làm một chính trị gia, làm Nghị sỹ của bang. Điều tồi tệ là ông đã gặp thất bại ngay trong cuộc tổng tuyển cử đầu tiên. Trong vòng thời gian một năm, ông đã phải chịu liên hai cú sốc lớn, và kết quả bầu cử thực sự là nỗi giày vò trong tâm can ông.

Tiếp đó, Lincohn bắt tay vào con đường kinh doanh, nhưng chưa đầy một năm sau, công ty

của ông làm ăn thua lỗ và phải đóng cửa. Trong 17 năm sau đó, Lincoln phải chạy vạy khắp nơi để lo hoàn trả số nợ khổng lồ cho công ty, trong suốt khoảng thời gian này ông đã ném trái không ít khó khăn thử thách.

Sau đó, Lincoln một lần nữa quyết định tham gia tranh cử Nghị sỹ của bang và lần này ông đã thành công. Trong lòng ông lúc nào cũng loé lên một tia hy vọng, ông cho rằng cuộc sống của mình đã có bước ngoặt: “Có thể tôi có thể thành công rồi!”.

Năm 1835, ông tổ chức đính hôn. Nhưng chỉ cách ngày cưới có vài tháng thì vị hôn thê của ông không may qua đời. Đây thực sự là nỗi đau tinh thần quá lớn đối với ông, ông vô cùng đau đớn và ốm liệt giường trong nhiều tháng trời. Năm 1836, ông mắc chứng suy nhược thần kinh.

Năm 1838, Lincoln cảm thấy thể trạng của mình đã đỡ hơn nhiều và ông quyết định ra tham gia tranh cử Nghị sỹ bang, nhưng lần này ông lại gặp thất bại. Năm 1843, ông tiếp tục tham gia tranh cử Nghị sỹ Quốc hội Mỹ nhưng kết quả cũng chẳng sáng sủa gì hơn so với những lần trước.

Tuy đã nhiều lần thử thách bản thân nhưng lần nào Lincoln cũng đều bị thất bại cả. công ty đóng cửa vì làm ăn thua lỗ, vợ chưa cưới thì mất sớm, tranh cử không thành công. Nếu bạn gặp phải tất cả những khó khăn này, liệu bạn có từ bỏ những điều hết sức quan trọng đối với bản thân bạn không?

Lincoln là một con người thông minh, ông có tính cách ương bướng, trước những thất bại đó ông không hề lung lạc ý chí, cũng không nói: “Nếu thất bại phải làm thế nào?” Năm 1846, ông lại tiếp tục tham gia tranh cử Nghị sỹ Quốc hội, và cuối cùng ông cũng đã thành công.

Nhiệm kỳ hai năm nhanh chóng trôi qua, ông quyết định ra tranh cử nhiệm kỳ tiếp theo. Ông tự tin cho rằng mình là một Nghị sỹ xuất sắc của Quốc hội và chắc chắn các cử tri sẽ tiếp tục lựa chọn ông. Nhưng kết quả bầu cử lại không diễn ra như những gì ông trông đợi.

Do lần bầu cử này Lincoln bỏ ra một khoản tiền quá lớn cho hoạt động vận động tranh cử nên sau khi không trúng tái đắc cử, ông đã làm đơn xin được làm một quan chức địa phương của bang. Nhưng chính quyền bang đã từ chối lời đề nghị của ông, các nhà lãnh đạo bang cho biết: “Làm một quan chức địa phương của bang cần phải có tài năng ưu việt và trí tuệ siêu cường, đơn đăng ký của anh chưa đáp ứng được yêu cầu này”.

Liên tiếp hai lần thất bại. Liệu trong hoàn cảnh này bạn có thể kiên trì cố gắng tiếp được hay không? Liệu bạn có nói "Tôi thất bại rồi chẳng?" không?

Tuy nhiên, là một người thông minh, Lincoln không hề chịu thua cuộc. Năm 1854, ông tranh cử vào Thượng nghị viện nhưng thất bại; hai năm sau ông tranh cử chức phó Tổng thống Hoa Kỳ, kết quả là ông đã bị đối thủ đánh bại; hai năm sau nữa ông tiếp tục tranh cử Thượng nghị viện và lại thất bại.

Lincoln đã thử sức mình 11 lần nhưng chỉ thành công hai lần, song ông không hề từ bỏ mục tiêu theo đuổi của mình, ông vẫn muốn làm chủ cuộc sống bản thân. Năm 1860, ông đã trúng cử Tổng thống Hoa Kỳ.

Có lẽ bạn, tôi và tất cả chúng ta đều đã từng phải đối mặt với "kẻ thù" mà Abraham Lincoln gặp phải. Vì là một con người thông minh nên khi gặp khó khăn, thử thách ông không chịu lùi bước, không chạy trốn, ông luôn kiên trì, phấn đấu vươn lên. Ông chưa bao giờ có ý định từ bỏ cố gắng, mà thậm chí ông cũng không muốn từ bỏ, do đó ông mới gặt hái được thành công.

Triết lý nhân sinh 109:

Một người muốn thành công phải kiên trì cố gắng, kiên trì cố gắng ắt sẽ thành công. Tóm lại, người nào đó khắc phục được một chút khó khăn có lẽ cũng chẳng có gì quá ghê gớm, cái khó là liệu có thể kiên trì theo đuổi mục tiêu và họ thực hiện được đến đâu mà thôi. Làm được điều này, có nghĩa là bạn đã hơn hẳn người khác rồi đấy!

110. KHÔNG BI QUAN CHÁN NẢN KHI THỜI CUỘC THAY ĐỔI

Ri.Aikeka đã từng là Phó Giám đốc công ty xe hơi Ford của Hoa Kỳ, về sau ông lại trở thành Tổng Giám Đốc công ty xe hơi Classical. Là một con người thông minh, chăm ngôn của ông là: "Phấn đấu vươn lên. Dù thời vận thay đổi bất lợi cũng không nên tuyệt vọng, thậm chí cả khi thời thế thay đổi". Năm 1935, cuốn tự truyện mà ông phát biểu đã trở thành cuốn sách phi tiểu thuyết bán chạy nhất trong lịch sử với số ấn bản lên đến 1.500.000 cuốn.

Aikeka không chỉ vui vì thành công mà cũng có lúc ông đau khổ vì thất bại. Cuộc đời của ông, nói theo lời của ông là "vui buồn lẫn lộn, khổ hạnh có thừa". Tháng 8 năm 1946, Aikeka khi đó mới 21 tuổi, là một kỹ sư kiến tập ở công ty ô tô Ford. Nhưng ông rất thích làm bạn với máy móc, linh kiện thiết bị, ông không mấy hứng thú với công tác kỹ thuật. Ông thích giao du kết bạn với mọi người và thích hoạt động kinh doanh tiêu thụ sản phẩm.

Bằng sự cố gắng phấn đấu của mình, từ một nhân viên bán hàng bình thường, Aikeka đã nhanh chóng trở thành Tổng giám đốc công ty Ford. Tuy nhiên, ngày 13 tháng 7 năm 1978, chỉ vì "gà tức nhau tiếng gáy" mà ông đã bị ông chủ Benri. Ford thanh loại, trừ khử. Trên cương vị Tổng Giám đốc trong 8 năm với thâm niên 32 năm công tác trong công ty Ford, công việc kinh doanh đang tiến triển "như điều gặp gió", vậy mà giờ đây Aikeka trở thành một kẻ thất nghiệp. Ngày hôm qua đang còn là một anh hùng vinh quang, vậy mà hôm nay dường như đã trở thành người mắc bệnh phong hủi bị mọi người xa lánh, tất cả mọi người bạn trong công ty đều quên anh, đây có lẽ mới là điều đau đớn nhất trong cuộc đời anh. "Một khi những ngày khó khăn đã đến, ngoài việc hít một hơi thật sâu cắn răng chịu đựng thì thực sự cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác." Aikeka đã nói như vậy và cuối cùng ông cũng đã hành động như vậy. Ông không hề quy ngã. Ông chấp nhận tiếp tục đối mặt với một thử thách mới, đó là tham gia ứng cử vào vị trí Tổng Giám đốc công ty ô tô Classical đang đứng bên bờ vực phá sản.

Trong sự nghiệp 8 năm giữ cương vị Tổng Giám đốc công ty ô tô lớn thứ hai trên thế giới, bằng tài năng, trí tuệ, lòng dũng cảm và sự quyết đoán của mình, Aikeka đã tiến hành chinh đồn, cải cách lại công ty trên một quy mô rộng lớn, xin viện trợ của Chính phủ, kêu gọi sự ủng hộ của các Nghị sỹ Quốc hội, cuối cùng ông đã có được một khoản tiền lớn và dần từng bước phục hồi, lấy lại danh tiếng hùng mạnh cho công ty sau một thời gian dài "im hơi vắng tiếng" trên thị trường quốc tế. Ngày 15 tháng 8 năm 1983, Aikeka đã bàn giao cho đại diện Ngân hàng số phiếu chi trị giá lên đến hơn 80 tỷ đô-la. Cho đến nay, công ty ô tô Classical đã hoàn trả toàn bộ số nợ đọng khổng lồ trong quá khứ.

Nếu Aikeka không phải là một người kiên nhẫn, không đủ can đảm đối mặt với thử thách mới hoặc không thể vực dậy nổi sau những cú sốc trong cuộc đời thì chắc hẳn Aikeka sẽ cũng chẳng có gì khác biệt so với những người bình thường khác. Nhưng ở Aikeka, chúng ta nhìn thấy được tinh thần bất khuất, không sợ khó khăn, thử thách, chính điều đó đã giúp ông trở thành một người anh hùng đáng để chúng ta kính phục.

Triết lý nhân sinh 110:

Cuộc đời con người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió. Người

không tuyệt vọng trước sự thay đổi của thời cuộc mới chính là người có hy vọng tươi sáng nhất.

III. TIẾNG HÁT TRONG SÓNG BIỂN TỐI ĐEN

Tháng 10 năm 1920, một buổi tối trời tối đen như mực, trên mặt biển vịnh Briston nước Anh xảy ra một vụ đắm tàu. Một chiếc canô có tên gọi là "Rowa number" sau khi đâm vào một chiếc tàu khách hạng nặng đã bị vỡ chìm xuống đáy biển, trong số 104 người đi tàu có 11 thuyền viên, và 14 hành khách mất tích.

Người quản lý của công ty bảo hiểm quốc tế Arison Franke. Marina đã bị bỏ lại trong thân con tàu bị chìm, ông ta đang giẫy giụa trong làn sóng biển đen kịt. Tại sao lúc này tàu cứu hộ vẫn chưa đến? Ông tự cảm thấy có lẽ đã đến lúc mình từ giã cõi đời này rồi. Bỗng dần dần, tiếng kêu cứu, tiếng gào khóc gần đó bỗng chìm hẳn xuống, dường như tất cả mọi sinh mệnh đều đã bị sóng biển nuốt trôi, không khí chết chóc lan rộng ra bao trùm trên khắp mặt biển. Trong không khí tĩnh mịch đến ghê người, bỗng cất lên một tiếng hát thánh thót. Đó là tiếng hát của một cô gái, giọng hát không hề lạc điệu và cũng không có chút gì tỏ vẻ thái độ sợ hãi. Người hát bài hát đó như đang đứng biểu diễn trước sự theo dõi chăm chú của hàng triệu khán giả trong một rạp hát lớn vậy.

Marina bình tâm lại để lắng nghe, giọng hát nghe sao mượt mà và đi vào lòng người đến thế. Những bài thánh ca trong nhà thờ cũng chưa bao giờ nhẹ nhàng, thánh thót đến vậy; giọng đơn ca của một ca sỹ nổi tiếng cũng chưa bao giờ hùng tráng đến vậy. Sự lạnh lẽo, mệt mỏi bỗng chốc tan biến đâu mất, chỉ còn lại sự ấm áp tình người. Marina lắng nghe rồi bơi về phía nơi tiếng hát cất lên.

Tiến đến gần, Marina nhìn thấy một cây gỗ trong lớn đang nhấp nhô trên mặt biển có thể là nó trôi đến khi chiếc tàu chìm xuống đáy biển. Mấy cô gái đang ôm chặt lấy nó, người có giọng hát đặc sắc đang ở trong số những cô gái ấy, đó là một cô gái còn khá trẻ. Sóng lớn vỗ tới tấp vào mặt nhưng cô vẫn bình tĩnh, ung dung ngẩng cao đầu cất cao tiếng hát. Trong khi đang chờ tàu cứu hộ đến, để giúp cho những người phụ nữ khác không bị mất tinh thần, lung lạc ý chí và để cho họ không buông cây gỗ ra, cô gái trẻ đó đã tiếp thêm tinh thần và sức mạnh cho họ bằng chính giọng hát của mình.

Cũng giống như Marina, một chiếc thuyền cứu hộ nhỏ đã xác định phương hướng nơi chiếc tàu bị đắm nhờ tiếng hát đặc sắc của cô gái giữa biển khơi xanh thẳm. Vậy là cuối cùng Marina, cô gái và những người khác đều đã được cứu sống.

Triết lý nhân sinh 111:

Khi đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, cũng có thể khóc hay lo lắng mất tinh thần, lung lạc ý chí; cũng có thể tạm thời gạt bỏ sự sợ hãi và lo lắng sang một bên, hát những bài hát mà mình yêu thích sẽ làm thư thái lòng mình và động viên, khích lệ người khác.

II2. ĐÂY CÓ PHẢI LÀ VẤN ĐỀ NHỨC NHỐI NHẤT MÀ TÔI GẶP PHẢI HAY KHÔNG?

Thông thường, sau khi nghe nhà Tâm lý học Cox giảng bài xong, luôn luôn có người tìm đến gặp ông để nói chuyện: "Ừm! Hoàn cảnh bây giờ của tôi chán lắm, tôi phải nói chuyện với ông mới được".

Lúc này, Cox có thể sẽ hỏi lại họ: "Lẽ nào đây là thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời anh?"

Câu hỏi này luôn luôn khiến họ phải trầm tư suy nghĩ.

"Không phải" - Họ đáp: "Bây giờ còn chưa ăn thua gì so với lúc khó khăn nhất đâu".

"Thế thì tốt". Cox tiếp lời. "Nếu chúng ta ứng phó với hiện tại bằng trạng thái ở thời điểm khó khăn nhất mà anh đã từng trải qua thì anh sẽ nhanh chóng vượt qua được cửa ải trước mắt này".

Về phương diện này, Cox là người có nhiều kinh nghiệm (bởi anh đã từng là phi công). Đó là một lần bay vào mùa đông năm ấy, lúc đó Cox bỗng cảm thấy phía trên máy bay nóng hơn mức bình thường.

Bộ phận tan băng trên máy bay mà Cox mở ra là phần để dẫn khí nóng từ động cơ ra ngoài, bộ phận này không giống như ở trong ô tô. Sau đó, lượng không khí nóng đang ở nhiệt độ cao này đã phun ra ngoài khoang lái thông qua một đoạn ống tăng nhiệt gấp khúc, mặc dù trong khoang lái lẫn lộn không khí xung quanh nhưng nó vẫn khiến cho khoang lái ngày một nóng hơn, vượt quá khả năng bạn có thể chịu đựng, do đó bạn không thể để cho thời gian vận hành của máy tan băng vượt quá thời gian bạn muốn.

Ít phút sau, Cox cảm nhận được sức nóng ngày một ghê gớm hơn trong khoang lái, ông ấy với tay tắt công tắc nguồn nhưng ông phát hiện thấy nó đã được tắt từ bao giờ.

Hệ thống đã gặp sự cố, bất luận Cox làm thế nào đi nữa thì luồng không khí nóng vẫn phun mạnh vào khoang lái và có chiều hướng ngày càng xấu hơn. Không còn cách nào khác để kiểm soát nhiệt độ nữa. Khi đó, họ đang bay giữa mùa đông khắc nghiệt với tiếng gió gào rít, tuyết rơi mạnh và băng giá,... ngoài trời thời tiết xấu, trong khoang máy bay thì đang gặp sự cố nghiêm trọng hơn, khí nóng đang bao trùm khoang lái, ông ấy không còn cách nào khác.

Cox phát tín hiệu về cho Trung tâm điều khiển, thông báo tình trạng của máy bay, ông ấy quyết định không bay theo mục tiêu đã định là Michigan nữa mà phải nhanh chóng quay trở lại nơi xuất phát. Cox tìm thấy một khu vực an toàn, được phép của trung tâm điều khiển anh bắt đầu cho máy bay hạ thấp độ cao. Làm như vậy thì anh có thể nhanh chóng dùng hết nhiên liệu trong bình chứa mà quay trở lại nơi xuất phát (máy bay hạ cánh trên đường băng bị đóng băng trong điều kiện bình đầy nhiên liệu là cực kỳ nguy hiểm, bởi vì hạ cánh tốc độ cao trên băng có thể làm rơi gãy phần quá trọng tải của máy bay. Mà vào thời điểm đó, trên máy bay đang còn khoảng 4 tấn nhiên liệu cần dùng hết). Khi ấy, tất cả không khí nóng đã tràn vào khoang lái và khiến cho Cox không thể dẫn đo, cân nhắc suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Sau khi hạ thấp độ cao, Cox thực hiện động tác xoay máy bay một góc 270° và nhanh chóng tiêu hao sạch nhiên liệu. Đốt cháy bình nhiên liệu phía sau, sau đó đóng lại, đồng thời đẩy van dầu về vị trí của bình nhiên liệu phía sau, làm như vậy thì bình nhiên liệu chính sẽ không thể đốt cháy được nữa, nhưng lượng nhiên liệu dư thừa có thể chảy ra ngoài từ phía đuôi máy bay. Đây có thể là cách xả bớt nhiên liệu "tồi tệ nhất" trong cuộc đời lái máy bay của Cox.

Đột nhiên, khoang lái bị bao bọc bởi khói, hai mắt Cox cay xè. Bộ phận tan băng cũng không thể chịu nổi nhiệt độ cao và bắt đầu nóng chảy. Cox sắp sửa mất nước rồi! Khi đó, anh rất muốn phá trần máy bay để lao ra ngoài tránh luồng khí nóng nhưng thời tiết xấu này có thể sẽ làm cho một chiếc máy bay không có mũi hạ cánh vô cùng nguy hiểm, vì vậy mà Cox vẫn tiếp tục chịu đựng trong khoang lái.

Lượng nhiên liệu tiêu hao khá nhiều rồi, Cox liên lạc với sân bay cần hạ cánh để yêu cầu được trực tiếp quay trở lại sân bay. Ai cũng biết làm như vậy là hết sức nguy hiểm, nên Cox đã xin ý kiến của trung tâm điều khiển dưới mặt đất.

Trung tâm điều khiển thông báo cho Cox biết là lúc này trên đường băng tuyết đang rơi theo

hướng ngược lại, do đó khi hạ cánh buộc phải cho máy bay hạ cánh theo chiều ngược lại. Họ đang vội vàng tính toán một số dữ liệu cho việc hạ cánh thì đột nhiên họ không thể bắt liên lạc được với Cox nữa. Hai mắt Cox bắt đầu đau rất, nước mắt chảy giàn giụa đã khiến anh không thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh nữa, nhưng may mắn là hệ thống hô hấp của anh vẫn ổn vì anh đã kịp đeo mặt nạ đường khí.

Cuối cùng, trung tâm điều khiển bắt đầu hướng dẫn cho anh hạ cánh. Cox không nhìn thấy gì, dường như mây mù đã bao phủ khắp mặt đất, trung tâm điều khiển đề cho Cox hạ cánh ở góc nghiêng nhỏ nhất, như vậy nếu ở độ cao thấp hơn không có tầng mây thì máy bay có thể lượn một vòng bay thử. Cox cho máy bay lao ra khỏi tầng mây nhưng trước mặt anh lại không có đường băng. Đường băng đang ở phía bên trái anh 300m, nguy hiểm đang đến gần, mọi điều đáng lẽ không xảy ra trong ngày định mệnh hôm nay.

Cox đẩy cần điều khiển về phía trước, máy bay lao vút lên vượt qua tầng mây.

"Để chúng tôi bảo anh cách làm thế nào". Trung tâm điều khiển mặt đất gào lên. "Chúng tôi sẽ bảo anh chuyển hướng nào, chuyển góc bao nhiêu độ và lúc nào thì rời bỏ". Cox làm theo hướng dẫn của họ. Anh bay trong không trung như một người mù lạc mất phương hướng, miệng lầm rầm cầu mong cho những giọng nói từ mặt đất kia có thể giúp anh thoát ra khỏi tình trạng lúc này và cuối cùng thời khắc tuyệt vời nhất trong đời anh cũng đã đến, một đường băng dài và đẹp hiện hiện ra trước mắt anh.

Lần thứ hai, may mắn Cox bay tới một khu vực quang mây giúp anh nhìn thấy đường băng rõ hơn, nếu không thì anh lại phải quay trở lại, bay qua tầng mây, anh xác định được vị trí cần hạ cánh của mình, tốt lắm, lần này tôi chỉ nghiêng sang trái 50m, lập tức anh ấy chuyển đường cong 700 sang trái... tốt rồi, máy bay đã thẳng với đường băng.

Nhưng lần này, máy bay đã sắp sửa đến đoạn đường băng rồi, nếu anh ấy thử hạ cánh thì khi đến đầu đường băng máy bay vẫn đang chạy ở tốc độ cao... và đây rõ ràng không phải là một ý kiến hay.

Lúc này, Cox nghĩ tới một câu nói như thế này: "Nếu bạn không có sự lựa chọn thì bạn nên dừng cảm đương đầu với nó". Anh ấy thực sự không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc điều khiển cho máy bay bay lên lượn vòng một lần nữa mà thôi. Thử lại một lần là cực kỳ nguy hiểm, bởi vì có nhiều thứ nhỏ bé cần phải so đo, tính toán, ở thời điểm này Cox không hề bỏ sót một chi dẫn nào từ trung tâm điều khiển dưới mặt đất. Có một điều may mắn là lúc này không khí nóng trong khoang lái đã bắt đầu tản ra hết vì bộ phận tan băng đã bị hỏng. Nhưng, Cox lại rơi vào một hoàn cảnh khó khăn khác, đó là bình nhiên liệu đã cạn kiệt, anh hối hận vì lúc này đã đổ hết nhiên liệu ra ngoài, bây giờ nó chỉ đủ cho một lần bay nữa thôi! Anh gào lên: "Nếu lần này tôi không thành công, hãy chỉ cho tôi một khoảng đất vắng người, tôi sẽ nhảy dù".

Cox chuẩn bị hạ cánh lần cuối cùng, khi anh đang bay trong tầng mây, trung tâm điều khiển thông báo cho anh áp sát phía bên trái, rồi chuyển sang phải một chút.

Nhưng trung tâm điều khiển lại nhắc lại: "Anh hơi áp sát bên phải, lập tức chuyển sang phải!" Cox không nhìn thấy đường băng. Qua hai lần thử chuyển hướng sang phải, anh nghĩ: "Có thể tôi đã đến đúng vị trí rồi, theo cảm giác tôi không muốn thay đổi vị trí nữa".

Nhiều lúc chúng ta phải quyết định lựa chọn giữa việc lắng nghe ý kiến người khác và việc tin vào cảm giác của chính mình. Cox nhanh chóng quyết định. Một khi anh ấy lựa chọn, anh ấy có thể đối mặt với ba kết cục khác nhau: trong vòng 5 giây, có thể anh ấy sẽ ở trên đường băng, có thể anh ấy sẽ đang bay lơ lửng trên cánh dù và xấu nhất là anh ấy có thể sẽ chết. Đương nhiên, Cox lựa chọn giải pháp hạ cánh an toàn trên đường băng. Rõ ràng, anh ấy thực sự không muốn lựa chọn giải pháp nhảy dù.

Khi Cox lao ra khỏi tầng mây, đường băng hiện ra trước mắt anh. Máy bay hạ cánh ngay khi Cox cho máy bay dừng hẳn thì động cơ ngừng hoạt động và nhiên liệu cũng vừa đúng lúc cạn kiệt.

Nhìn lại vấn đề, nếu khi xảy ra sự cố này mà Cox lãng phí thời gian và oán trách hoàn cảnh thì có lẽ Cox đã tự hại chết chính mình. May mắn là Cox đã không hành động như vậy, anh đã bình tĩnh xử lý mọi vấn đề xảy ra.

Về sau, mỗi lần gặp khó khăn, Cox luôn nói với mình: "Đúng vậy, đây lẽ nào lại còn xui xẻo hơn lần gặp nạn trên không năm đó sao? Không thể! Tôi nghĩ nếu lần đó tôi đã vượt qua được thì giờ đây chuyện gì tôi cũng dám đương đầu cả".

Triết lý nhân sinh 112:

Chúng ta luôn có thói quen cho rằng, những vấn đề trước mắt là những "sự cố" nghiêm trọng mà chúng ta gặp phải, lúc này nên suy nghĩ xem liệu sự phán đoán của chúng ta đã đúng hay chưa. Lần sau, khi gặp vấn đề lớn chúng ta sẽ hỏi chính mình: "Đây có phải là vấn đề nhức nhối nhất mà mình gặp phải hay không? Sự cố này nên so sánh như thế nào với những gì tôi đã từng gặp?" Nếu những gì từng gặp đáng phải suy nghĩ hơn thì chắc chắn bạn sẽ nhanh chóng vượt qua được cửa ải này.

113. BIẾN HOÀN CẢNH BẤT LỢI THÀNH NHỮNG ĐIỀU BẢN THÂN MÌNH CÓ THỂ CHỊU ĐƯỢC

Trần Tử là người Nhật Bản, gia đình cô đã có truyền thống nhiều đời nuôi ngọc trai, cô ấy cũng có một viên ngọc mà ngày cô sắp sửa đi du học ở Mỹ, mẹ cô đã tặng cho cô.

Trước khi cô lên đường, mẹ cô đã gọi riêng cô ra một góc rồi đưa cho cô viên ngọc này, mẹ cô tâm sự:

"Khi nữ công nhân bỏ hạt cát vào bên trong lớp vỏ của con trai biển, con trai sẽ cảm thấy không hề thoải mái nhưng chúng không làm sao để có thể thổi cho cát ra ngoài được, do đó chúng phải đứng trước hai sự lựa chọn, một là oán trách, để cho ngày tháng của mình phải sống không thoải mái, một sự lựa chọn khác là chúng phải tìm cách đồng hoá với hạt cát này, để được chung sống hoà bình cùng với nó. Vậy là, con trai bắt đầu bao bọc hạt cát bằng chính một phần dinh dưỡng, tinh lực của chúng".

"Khi hạt cát được bao bọc bởi chiếc áo ngoài của con trai, con trai cảm thấy hạt cát là một phần của mình, mà không phải là một dị vật bên ngoài lọt vào nữa. Thành phần trai bao bọc những hạt cát càng nhiều thì con trai càng xem chúng là chính mình và lại càng chung sống hoà thuận hơn".

Người mẹ gợi ý thêm: Con trai không có đại não, nó là loài động vật không có đốt sống, là loài tiến hoá thấp, nhưng ngay cả một loài động vật bậc thấp không có đại não mà chúng còn biết tìm cách để thích ứng với hoàn cảnh của mình, biến những điều mà mình không ưa thích thành một phần của mình, thì huống hồ trí tuệ của con người lại không làm được điều này? Niball có một câu nói nổi tiếng: "Lạy chúa, xin Người hãy ban cho chúng con tấm lòng, sự độ lượng, để chúng con có thể dễ dàng chấp nhận những điều không thể thay đổi; xin hãy cho chúng con thay đổi được những điều có thể thay đổi; xin hãy ban cho chúng con trí tuệ để giúp con có thể phân biệt được điều gì có thể thay đổi được và điều gì không thể thay đổi được".

Triết lý nhân sinh 113:

Chúng ta dựa vào đâu mà oán trời, trách người khi gặp khó khăn? Khi chơi tú lơ khơ, việc cần quân bài nào không phải là vấn đề quan trọng mà quan trọng hơn là bạn phải biết làm thế nào để đánh thắng bằng những quân bài đó trong tay.

II.4. MỌI SỰ ĐỀU ĐƯỢC AN BÀI TỐT NHẤT

Trước kia, đã từng có một quốc gia tuy diện tích không bao la rộng lớn, con người không đông đúc, nhưng cuộc sống của người dân lại luôn luôn vui vẻ và tràn ngập tiếng cười, lý do tại sao như thế? Bởi vì người dân đất nước đó có một vị Quốc Vương không thích làm việc và một vị Tể tướng không muốn làm quan.

Ngoài việc đi săn, vị Quốc Vương không có thói quen, sở thích xấu xa nào khác, ông thích nhất là được cùng vị Tể tướng mặc thường phục đi vi hành tìm hiểu cuộc sống của nhân dân trong Kinh thành. Còn vị Tể tướng, ngoài chuyện xử lý việc Triều chính ông cũng ham mê tháp tùng nhà vua đi xuống các vùng quê tìm hiểu, thị sát, nếu là cá nhân ông thì điều mà vị Tể tướng này say mê nhất là được nghiên cứu chân lý cuộc đời con người trong vũ trụ, câu nói mà ông tâm đắc nhất có lẽ là: "Mọi sự đã an bài tốt nhất rồi".

Một lần, Quốc Vương đang hăm hở đi săn trên một thảo nguyên bao la rộng lớn, đoàn tùy tùng dẫn theo hàng chục chú chó săn. Chế độ bảo vệ sức khỏe của vị Quốc Vương được thực hiện rất tốt, xương cốt chắc chắn, khỏe mạnh, làn da trắng bóng, nhìn ông đã toát lên phong thái của một vị vua anh minh, liêm khiết. Đoàn tùy tùng nhìn vị Quốc Vương của mình phong như bay trên lưng ngựa, oai phong lẫm liệt truy đuổi một con báo hoa, ai cũng trầm trồ thán phục, ca ngợi. Chú báo hoa chạy bán sống bán chết, vị Quốc Vương truy cản không rời nửa bước, chờ đến khi chú báo hoa thấm mệt, tốc độ chạy chậm lại thì Quốc vương mới giương cung tên hạ gục chú báo.

Vị Quốc vương rất vui, ông nhìn chú báo nằm im bất động trên thảm cỏ, nhất thời không cảnh giác, khi đoàn tùy tùng vẫn chưa chạy kịp đến chỗ ông, ông một mình nhảy xuống ngựa, tiến đến gần xác con báo hoa, nào ngờ, chỉ chờ có thế con báo hoa dồn hết sinh lực cuối cùng của mình vùng dậy lao chộp về phía Quốc vương. Vị Quốc vương bình tĩnh tránh sang một bên, thoáng nghĩ "thôi rồi!"

Vừa may, đoàn tùy tùng đến kịp, lập tức giương cung bắn hạ con báo, con báo "ự" lên một tiếng rồi đổ ập xuống.

Đoàn tùy tùng vội vàng chạy đến hỏi han vị Quốc vương, vị Quốc vương đưa bàn tay lên, một nửa ngón tay út đã bị con báo hoa cắn đứt, máu chảy rất nhiều, vị Ngự y đi cùng nhanh chóng băng bó cho nhà vua. Tuy vết thương không nghiêm trọng, nhưng vị Quốc vương lại không còn hứng thú gì với chuyện đi săn nữa, đáng lẽ ra ông định tìm người trách mắng nhưng nghĩ đi nghĩ lại ông thấy mình mới là người có lỗi trong chuyện này nên ông im lặng không nói gì, đoàn tùy tùng lặng lẽ trở về kinh thành.

Sau khi trở về cung, càng nghĩ vị Quốc vương càng cảm thấy không vui, ông cho vời Tể tướng đến uống rượu giải sầu. Sau khi biết chuyện, Tể tướng vừa nâng chén rượu chúc mừng nhà vua vừa mỉm cười nói: "Đại vương à! Mất một miếng thịt bé con con còn tốt hơn là mất một mạng sống đấy! Người cứ suy nghĩ đi, mọi sự đều đã được an bài tốt nhất rồi!"

Quốc vương nghe xong, cảm thấy nổi phiền muộn trong lòng mình vơi đi nhiều. Ông chăm chú nhìn vị Tể tướng nói: "Ừm! Khanh thật là rộng lượng! Có đúng là Khanh cho rằng mọi sự đều đã được an bài tốt nhất rồi không?"

Vị Tể tướng nhận thấy là Quốc vương đang rất phẫn nộ nhưng vẫn tinh bơ trả lời: "Thưa đại vương, đúng như vậy, nếu chúng ta có thể vượt qua được cái thành bại được mất thắng thua nhất

thời của mình, rõ ràng mọi chuyện đều đã được an bài tốt nhất rồi".

Quốc vương nói: "Nếu ta giam Khanh vào ngục tối, khanh có cho đó là sự an bài tốt nhất không?"

Tể tướng cười nói: "Nếu như vậy, khanh cũng tin rằng đó là sự an bài tốt nhất".

Quốc vương lại nói: "Nếu ta ra lệnh cho thị vệ lôi khanh ra ngoài chém đầu, khanh có cho đó là sự an bài tốt nhất không?"

Vị Tể tướng vẫn cười, như chẳng để ý gì đến những lời Quốc vương đang nói cả. "Nếu như vậy, khanh cũng cho đó là sự an bài tốt nhất hay sao?"

Quốc vương hàm hàm nổi giận, đập mạnh xuống bàn, hai thị vệ lập tức tiến sát, Quốc vương hét lớn: "Các người bắt tên Tể tướng ra ngoài chém đầu cho ta!" Hai tên thị vệ đứng ngậy người ra, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Quốc vương nói:

"Không nhanh lên, còn chần chờ gì nữa?" Lúc này, hai tên thị vệ như bừng tỉnh sau cơn mơ, tiến đến bắt giữ Tể tướng lôi ra ngoài. Bỗng nhiên, lúc này, Quốc vương cảm thấy hối hận, ông ta hét lên: "Khoan đã, cho giam hắn vào ngục!" Vị Tể tướng ngoái đầu lại mỉm cười với nhà vua: "Đây cũng là sự an bài tốt nhất!"

Quốc vương hất tay, hai tên thị vệ dẫn Tể tướng ra ngoài.

Một tháng sau, vết thương của Quốc vương đã lành, ông ta dự định tìm Tể tướng để cùng đi vi hành như những lần trước nhưng nghĩ đến câu chuyện xảy ra cách đó không lâu, chính ông ta đã ra lệnh nhốt Tể tướng vào ngục nên Quốc vương lại thôi, thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài.

Đi mãi đi mãi, đến một cánh rừng xa, bỗng từ trên núi xuất hiện một bầy người mặt mũi lem luốc tô vẽ lao xuống, trối chạt Quốc vương dẫn lên núi. Lúc này, Quốc vương mới biết hôm nay là ngày rằm, đây là tập tục của một bộ lạc nguyên thủy xa xưa, mỗi dịp trăng tròn là họ kéo nhau xuống núi tìm bắt người làm vật tế nữ thần mặt trăng. Quốc vương gào lên một tiếng, phen này thì chắc không có ai cứu mình nữa rồi. Kỳ thực, ông ta lại rất muốn nói với bầy người nguyên thủy kia: "Ta là Quốc vương xứ này, hãy thả ta ra, ta sẽ ban thưởng vàng bạc châu báu cho các người!" Nhưng miệng ông ta đã bị nhét kín nên không tài nào nói được.

Khi thấy mình bị dẫn tới trước một lò thiêu lớn cao quá đầu người, bên trong lửa cháy hừng hực, vị Quốc vương vô cùng sợ hãi. Thầy tế xuất hiện, bọn người "kỳ quặc" cởi bỏ y phục của Quốc vương, lộ ra "long thể" da trắng nõn nà, thầy tế lâm râm khấn vái gì đó, không ngờ bây giờ vẫn còn tìm được vật tế thần tuyệt vời như thế này!

Thì ra, vị nữ thần phải cúng tế hôm nay chính là biểu tượng của "vẻ đẹp hoàn mỹ", cho nên vật tế thần xấu một chút, đen một chút, thấp một chút cũng chẳng sao cả, miễn là không bị tàn tật là được. Đúng lúc này, thầy tế phát hiện thấy ngón tay út của Quốc vương bị đứt mất một nửa, ông ta cắn răng chửi mắng một thôi một hồi rồi ra lệnh: "Đuổi kẻ xấu xa này đi ngay, tìm một người khác thay thế!" Vị Quốc vương vui mừng khôn xiết, chạy như bay trở về kinh thành, lập tức cho người thả tự do cho Tể tướng, tổ chức yến tiệc linh đình trong vườn thượng uyển để mừng mình may mắn thoát chết và chúc mừng tự do của vị Tể tướng.

Quốc vương chúc rượu Tể tướng rồi nói: "Tể tướng, khanh nói quả không sai, quả nhiên, mọi chuyện đều là sự an bài tốt nhất! Nếu không bị chú báo hoa cắn đứt một nửa ngón tay thì có lẽ ta đã chết rồi".

Tể tướng cũng chúc rượu Quốc vương: "Chúc mừng đại vương vì đã hiểu thêm được một trái

nghiệm mới của cuộc đời con người". Một lúc sau, bỗng nhiên Quốc vương hỏi Tể tướng: "Ta may mắn thoát chết, cố nhiên là mọi chuyện đều là sự an bài tốt nhất", nhưng khanh bị nhốt trong ngục tới một tháng trời đằng đằng, hà cớ gì lại nói như vậy?"

Tể tướng chậm rãi uống một ngụm rượu rồi mới nói: "Thưa đại vương! Người giam thần trong ngục tối, đó cũng là sự an bài tốt nhất! Người nghĩ xem, nếu thần không bị nhốt trong ngục thì người thấp tùng Quốc vương đi vì hành, không phải thần thì còn ai vào đây nữa? Chờ đến khi bọn người thổ dân kia phát hiện thấy Quốc vương không thích hợp cho việc tế thần, ai có thể sẽ bị ném vào trong lò thiêu? Chẳng phải thần thì là ai? Cho nên, chén rượu này thần xin bày tỏ lòng biết ơn đối với Quốc vương vì đã giam thần vào ngục tối, chính Người đã cứu sống thần!"

Triết lý nhân sinh 114:

Cuộc đời con người lúc "lên voi" lúc "xuống chó", có lúc thịnh có lúc suy. Biết nhìn nhận vấn đề một cách biện chứng, luôn giữ thái độ lạc quan, phóng khoáng với sự được mất, thành bại, mọi chuyện đều là sự an bài tốt nhất, bớt suy tư lo lắng thì cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều.

II.5. BÀI HỌC TỪ TRONG THẤT BẠI

"Tôi đã làm ở đây được hơn 30 năm rồi", Một nhân viên than vãn vì không được đề bạt thăng chức, "Ông đã đề bạt không ít người có kinh nghiệm công tác kém xa tôi gần 20 năm".

"Không đúng" Ông chủ trả lời: "Anh chỉ có 1 năm kinh nghiệm thôi, anh chẳng rút ra được bài học nào từ sai lầm của mình cả, anh vẫn phạm phải những sai lầm mà anh từng mắc phải khi mới làm việc trong những năm đầu tiên".

Không thể rút ra được bài học từ trong thất bại quả là một điều bi ai! Cho dù là một lỗi lầm rất nhỏ, bạn vẫn nên học được một điều gì ở đó.

"Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian", Một trợ lý trẻ nói với E-di-xon: "Chúng ta đã thử nghiệm 20 nghìn lần rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra được chất nào để làm dây tóc bóng đèn cả!"

"Không!" E-di-xon trả lời "Công việc của chúng ta đã có những tiến triển quan trọng. Ít nhất chúng ta cũng đã biết được có hơn 20 nghìn loại vật chất không thể làm dây tóc bóng đèn".

Chính tinh thần kiên trì không biết mệt mỏi này của E-di-xon đã giúp ông tìm ra chất liệu làm dây tóc bóng đèn, phát minh ra bóng đèn điện và đã làm thay đổi lịch sử tiến hoá văn minh của loài người.

Lỗi lầm liệu có nghiêm trọng đối với những tổn thất của chúng ta hay không, chắc chắn không phải ở bản thân sai lầm mà là ở thái độ của người phạm sai lầm. Người có thể rút ra được bài học kinh nghiệm từ trong thất bại mới là người có thể hạn chế đến mức thấp nhất tổn thất mà sai lầm gây ra.

Một học giả người Anh chỉ ra rằng: "Thất bại không nên trở thành lý do của sự đau khổ, nhục ý chí, mà nó nên trở thành sự kích thích mới lạ". Cách duy nhất để tránh phạm phải sai lầm là không làm điều gì cả, rõ ràng có một số sai lầm có thể gây ra những ảnh hưởng nghiêm trọng, người ta gọi nó là "Một lần vấp ngã trở thành mối hận ngàn năm, quay đầu nhìn lại đã hàng trăm năm rồi". Tuy nhiên, "thất bại là mẹ thành công", không có thất bại, không có khó khăn thì không làm nên nghiệp lớn.

Triết lý nhân sinh 115:

Người thông minh có thể rút ra bài học kinh nghiệm từ trong thất bại. Còn người thất bại thì luôn phạm phải những sai lầm giống nhau nhưng lại không thể học được gì sau những lần vấp ngã ấy.

CHƯƠNG VII

NÊU RA VẤN ĐỀ LUÔN LUÔN QUAN TRỌNG HƠN VIỆC GIẢI QUYẾT MỘT VẤN ĐỀ

II6. CÁNH CỬA

Khi hai người con đã trưởng thành, một ông phú ông nọ cũng đã già. Thời gian này ông phú ông suy nghĩ rất nhiều và vô cùng phiền não, rốt cuộc nên để cho đứa con trai nào kế thừa tài sản của mình đây? Phú ông suy nghĩ đi suy nghĩ lại mà vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp.

Hồi tưởng lại thời kỳ ông một mình tay trắng lập nghiệp, một suy nghĩ bỗng loé sáng trong đầu óc ông, ông nghĩ ra được một phương pháp để có thể khảo nghiệm hai người con của mình.

Ông ta khoá cửa lại, dẫn hai con đến một thành phố cách xa hàng trăm dặm, sau đó nêu ra cho họ một bài thi, ai tìm ra được đáp án tốt nhất, người đó sẽ kế thừa tài sản của ông.

Phú ông giao cho hai con mỗi người một chùm chìa khoá, một con tuấn mã, và xem ai là người về đến nhà nhanh nhất và mở được cửa ra.

Nghựa chạy nhanh như bay, do vậy hai anh em dường như về đến nhà cùng một lúc.

Nhưng đối mặt với họ là chiếc khoá cổng, hai người tỏ ra vô cùng chán nản.

Người anh thử trái rồi thử phải, nhưng tìm mãi vẫn không tìm ra được chiếc chìa khoá trong chùm chìa khoá có thể mở được ổ khoá kia; còn người em thì sao? Khổ nỗi cậu ta không có chìa khoá, bởi vừa rồi trong lúc phi ngựa, do không cẩn thận đã làm rơi chùm chìa khoá lúc nào không biết.

Hai anh em đều sốt ruột và lo lắng đến toát cả mồ hôi.

Đột nhiên, người em vỗ mạnh tay vào ngực, đã nghĩ ra được một cách, anh ta đi tìm một cục đá, và chỉ cần vài nhát đập, chiếc khoá đã bung ra, như thể người em dễ dàng đi vào nhà.

Và đương nhiên, tài sản thừa kế đã được trao cho người em.

Triết lý nhân sinh 116:

Không có một chiếc chìa khoá nào cho cánh cửa lớn trong cuộc đời mỗi con người, trong thời khắc quyết định của vận mệnh, điều mà chúng ta cần không phải chiếc chìa khoá theo hình thức bảo thủ kia, mà là một cục đá có thể phá tan tất cả chướng ngại!

II7. QUẢ TRỨNG MÀU TRẮNG RỒNG

Khi mới sinh ra, Jerimy đã là một đứa trẻ không bình thường như những đứa trẻ khác, không những cậu có một thân hình xiêu vẹo biến dị, phản ứng chậm chạp, mà còn mắc phải những chứng

bệnh hiểm nghèo, hiện tại bệnh tật đang dần dần lấy đi cuộc sống của cậu bé. Cho dù như vậy, bố mẹ cậu bé vẫn làm tất cả mọi khả năng của mình để cậu có thể sống một cách bình thường, do vậy họ đã đem cậu bé đến học tiểu học tại trường Xanh-te-lisa.

Khi tròn 12 tuổi, cậu mới chỉ học đến lớp 2 tiểu học. Rõ ràng, năng lực học tập của cậu là có hạn. Khi lên lớp, cậu ta không ngừng cử động thân thể của mình, miệng luôn chảy nước bọt, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng hu lu hu lu. Thỉnh thoảng, cậu ta cũng có thể nói chuyện một cách trôi chảy, dường như những lúc đó có một tia sáng xuyên qua khoảng đen tối dày đặc trong óc cậu. Tuy nhiên, những thời khắc như vậy là vô cùng ngắn ngủi và hãn hữu. Phần lớn thời gian, cậu ta luôn làm cho cô giáo Mile giận dữ.

Và một ngày, cô giáo Mile gọi điện cho bố mẹ của Jeremy, mời họ đến trường nói chuyện.

Trong phòng học vắng lặng, bố mẹ Jeremy ngồi trên ghế với tâm trạng bất an. Cô giáo Mile nói với họ: "Jeremy nên chuyển đến học tại trường dành cho trẻ đặc biệt. Để cậu ấy học tập chung cùng với những đứa trẻ không bị thiếu năng nhỏ hơn cậu ta 5 tuổi, đó là điều không công bằng với chúng".

Nghe xong những lời của cô giáo, mẹ Jeremy thương tâm đến bật khóc. Bố của Jeremy nói: "Thưa cô Mile, cô cũng biết đấy, gần đây không có ngôi trường nào như vậy cả, nếu chúng tôi đưa cậu bé đi khỏi ngôi trường này, đó sẽ là một đòn kích động vô cùng mạnh mẽ đối với nó. Bởi chúng tôi biết nó rất thích ngôi trường này".

Sau khi bố mẹ Jeremy đi khỏi, cô giáo Mile lặng lẽ nhìn những bông hoa tuyết đang lất phất bay ngoài cửa sổ, cô ngồi một mình trong lớp học rất lâu. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo của băng tuyết kia như đang thấm sâu vào trong tâm hồn cô. Mặc dù cô rất thương bố mẹ Jeremy, nhưng để Jeremy tiếp tục lưu lại trong lớp của cô sẽ là việc không công bằng. Cô ấy còn phải dạy 18 học sinh khác nữa, mà Jeremy sẽ làm phân tán sự tập trung của chúng, không thể chú tâm học tập. Ngoài ra, Jeremy thậm chí còn không biết đọc và viết, tại sao lại phải lãng phí thêm thời gian cho cậu ấy nữa?

Bất chợt, cô đột nhiên cảm thấy một cảm giác tội lỗi lan toả trong tâm trí cô. "Ôi, thương đế", cô cầu khẩn thật lớn, "Xin người hãy giúp đỡ con! Hãy để con có thêm sự kiên nhẫn với Jeremy".

Từ đó trở đi, cô giáo Mile cố gắng không để mình bị thu hút vào những hành động nghịch ngợm, cũng như ánh mắt hoang dại của cậu bé.

Một hôm, Jeremy lê đôi chân tàn tật của mình, khập khiễng bước từng bước đến trước bục giảng, "Em yêu cô, cô Mile", cậu bé nói rất to, to đến mức tất cả học sinh trong lớp đều nghe thấy.

Bọn chúng phá lên cười, cô Mile cũng đỏ mặt. "Điều này rất tốt, Jeremy, cảm ơn em. Bây giờ mời em trở lại chỗ ngồi của mình đi".

Không lâu sau, mùa xuân đã đến, bọn trẻ cũng hào hứng bàn tán về lễ Phục sinh sắp cận kề. Cô Mile phát cho mỗi học sinh một quả trứng màu bằng cao su rất to, cô nói với bọn trẻ: "Các em hãy mang quả trứng màu Phục sinh này về nhà, ngày mai hãy mang nó quay lại đây, nhưng hãy nhớ một điều, ngày mai khi đem quả trứng quay lại, trong quả trứng phải bỏ thứ gì đó có thể tượng trưng cho sự sống mới".

"Vâng!", các em đều đồng thanh trả lời, trừ Jeremy. Mắt cậu ấy không rời xa khuôn mặt cô Mile một phút, thậm chí còn không phát ra một âm thanh kỳ quặc nào như mọi khi.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa ló lên sau rặng cây, chim hót líu lo, 19 đứa trẻ vui vẻ đến trường, họ bỏ quả trứng màu của mình vào trong chiếc làn màu xanh to đặt trên bàn giáo viên. Sau khi giờ Toán kết thúc cũng là lúc họ mở những quả trứng màu Phục sinh này.

Trong quả trứng màu đầu tiên, Tores phát hiện ra một bông hoa đẹp. “Ôi, đẹp quá. Hoa là tượng trưng của sinh mệnh mới!” Một bé gái ngồi hàng đầu nhún vai nói: “Đó là bông hoa của tôi!”.

Tiếp đó, Tores mở quả trứng thứ hai. Trong quả trứng này là một chú bướm cao su xinh xắn, “chú bướm xinh xắn này là kết quả của con ngài trưởng thành. Vì vậy, nó cũng là tượng trưng cho sinh mệnh mới”. Tores lại mở một quả trứng màu, bên trong là một hòn đá nhỏ...

Sau đó, Tores mở quả trứng màu thứ tư, cô bé hoàn toàn kinh ngạc bởi đó là một quả trứng màu trống rỗng. Đây chắc chắn là của Jeremy, cô nghĩ, đương nhiên rồi, cậu ta vốn chẳng hiểu ý nghĩa của bài tập mà mình yêu cầu. Để khỏi làm Jeremy cảm thấy xấu hổ với bạn bè, cô đặt quả trứng đó sang một bên, rồi nhón tay nhặt một quả trứng khác.

Bỗng nhiên, Jeremy kêu lên: "Cô Mile, cô không định nói về quả trứng của em sao?"

Chưa kịp chuẩn bị cho câu hỏi khá lạnh lùng này của Jeremy, cô hơi lúng túng: "Nhưng, Jeremy bên trong quả trứng của em có gì đâu!"

Jeremy nhìn rất chăm chú vào mắt cô Mile và nhẹ nhàng nói: "Vâng đúng thế, nhưng mà cô ơi, trong mộ của Chúa Giêsu cũng có gì đâu ạ!"

Lúc đó, tất cả học sinh trong lớp đều trở mắt ngạc nhiên, phòng học im phăng phắc, thời gian cũng như ngừng lại. Một lúc sau, cô Mile mới trấn tĩnh lại, cô hỏi: "Em có biết tại sao trong mộ Giêsu lại trống rỗng không?"

"Ồ, tất nhiên là biết rồi!" Jacky trả lời rất to, "Sau khi Giêsu bị giết, xác của ông ấy được đặt trong mộ, nhưng sau đó đức Chúa trời đã cứu ông ấy sống lại!"

Triết lý nhân sinh 117:

Mỗi người đều có thể có những tư duy đặc biệt, nhìn ra những thứ mà người khác không nhìn thấy, nghĩ được những điều mà người khác không nghĩ được. Một đứa trẻ thiếu năng mà nghĩ được như vậy, chúng ta có lý gì mà lại từ bỏ chính mình?

118. THẾ GIỚI QUA ỐNG KÍNH VẠN HOA

Blake có một chiếc tủ bằng thủy tinh, bên trong lưu giữ rất nhiều đồ chơi có giá trị, có những viên đá nhỏ màu vàng đất, màu huyết gà, những tấm thủy tinh phalê có khắc hình những bông hoa, những con vật được điêu khắc bằng ngọc, và hai ống kính vạn hoa.

Nói về giá trị tiền, kính vạn hoa là một đồ vật rẻ tiền, nhưng Blake lại lưu giữ chúng ở vị trí ở gần trên cùng của tủ, bởi vì anh ấy biết rằng, nếu có những bạn nhỏ đến nhà chơi, đối với chúng hầu hết những đồ vật trong tủ đều chẳng có gì thú vị, ngoại trừ ống kính vạn hoa, chúng tranh nhau để chơi.

Vấn đề là ở chỗ, bọn trẻ mặc dù không nhìn thấy, nhưng những người lớn đưa bọn trẻ tới lại không tránh khỏi tò mò, họ nhìn ngắm, thưởng thức những món đồ trong tủ qua lớp kính, cuối cùng sẽ lại đưa ánh mắt của mình đến chỗ kính vạn hoa: "Cái gì thế này, sáng lấp lánh trông hay quá, lấy ra cho tôi xem chút được không?".

Thế là xuất hiện cảnh tượng già trẻ, lớn bé tranh nhau xem chiếc kính vạn hoa.

Có học giả nghiên cứu cho biết, bản năng của con người ngoài giới tính và chức năng hô hấp ra, còn có các bản năng khác như moi móc hang ổ của động vật nhỏ, dội nước vào tổ kiến,... mà không cần dạy cũng biết. Có lẽ, cũng cần phải cho thêm vào đó một mục nữa, đó là "thích xem kính vạn hoa".

Bất luận là đứa trẻ lên 3 hay cụ già 80 tuổi, dường như đều thích thú đối với kính vạn hoa. Dù là trước mặt của cháu trai mình, cụ già có thể giả vờ không thích thú, nhưng thực ra trong lòng lại rất hiếu kỳ. Nếu để kính vạn hoa lại trên bàn, mọi người khác đều trốn đi, cụ già chắc chắn sẽ tới và nhìn trộm một lúc ngay.

Do vậy ở nước Mỹ, trong cửa hàng đồ chơi có những kính vạn hoa rẻ tiền làm bằng giấy, trong cửa hàng viện bảo tàng có kính vạn hoa tinh tế hơn, những tiệm đồ cổ lại có những đồ quý? hiếm hàng nghìn đôla.

Kính vạn hoa có thể là đồ chơi để dỗ trẻ em, là quà mua cho bạn gái, cũng có thể là bảo vật vừa để chơi vừa là sưu tầm.

Blake thường xuyên nhìn ngắm qua ống kính nhỏ bé đó, để nhìn vào thế giới vô cùng bên trong, chỉ có điều anh ta không sao hiểu nổi, chẳng qua cũng chỉ là ba lăng kính ghép lại thành một đồ vật, sao lại có thể không ngừng, không ngừng chiết xạ, trở thành vô hạn những hình ảnh, lẽ nào vũ trụ bí hiểm, bao la vô hạn trong hiện thực cuộc sống chúng ta cũng chẳng qua chỉ là sự phản chiếu của một chiếc kính vạn hoa trên trời hư hoan, biến hoá mà thành có vẻ như vô hạn, nhưng thực ra là một thế giới hữu hạn mà thôi?

Triết lý nhân sinh 118:

Trong cuộc sống, có rất nhiều thứ chúng ta xem như rất phức tạp, đều là do những yếu tố rất đơn giản tạo thành. Chúng ta không chỉ phải nhìn vào hiện tượng, mà còn phải biết nhìn xuyên qua hiện tượng đó, nắm bắt bản chất của nó, như vậy mới có thể nắm bắt được cuộc sống.

II.9. SUY NGHĨ KỸ LƯỢNG VỀ NHỮNG VẤN ĐỀ MÀ NGƯỜI KHÁC NÊU RA

Những người thành đạt luôn luôn thích suy nghĩ, họ thường xuyên hỏi "tại sao?", ngoài ra, họ cũng rất quan tâm đến những câu hỏi mà người khác.

Năm 1921, nhà khoa học Ấn Độ Laman đã làm báo cáo khoa học về quang học và âm thanh học tại Hội khoa học Hoàng gia Anh quốc. Khi trở về, ông đã chọn con đường đi thuyền qua Địa Trung hải về nước. Trong đoàn người đi dạo trên boong tàu, cuộc hội thoại của hai mẹ con người Ấn Độ đã làm cho Laman vô cùng chú ý.

"Mẹ ơi, vùng biển lớn này tên là gì?"

"Địa Trung Hải!"

"Tại sao lại gọi là Địa Trung Hải?"

"Bởi vì nó nằm kẹp giữa đại lục Âu Á và đại lục châu Phi!"

"Vậy tại sao nó lại có màu xanh lam?"

Người mẹ trẻ âm ờ một hồi lâu, ánh mắt tìm kiếm câu cứu vãn lúc ấy lại gặp ngay Raman đang đứng bên cạnh, chăm chú lắng nghe câu chuyện của họ. Raman trả lời cậu bé: "Nước biển có màu xanh lam bởi vì nó phản chiếu màu sắc của bầu trời".

Từ trước đến giờ, hầu như mọi người đều chấp nhận cách giải thích như vậy. Nó xuất phát từ phát hiện của nhà vật lý lớn người Anh Ruli, người nổi tiếng với việc phát hiện ra khí trơ, thường dùng lý luận kính râm buộc các phân tử trong khí quyển phân tán để giải thích màu sắc của bầu trời. Từ đó có thể suy đoán, màu xanh của nước biển là do sự phản xạ của màu sắc của bầu trời.

Nhưng không hiểu tại sao, sau khi trả lời câu hỏi cho hai mẹ con, Raman luôn cảm thấy có gì nghi ngờ về sự giải thích của mình, cậu bé thích tìm hiểu, thích tò mò kia, ánh mắt chứa đựng sự ham học hỏi kia, những câu hỏi "Tại sao?" liên tục xuất hiện trong đầu óc ông, nó làm cho ông cảm thấy không yên tâm chút nào. Là một nhà khoa học đã được hưởng sự tôi luyện kỹ càng, ông ta phát hiện ra rằng bất giác cậu bé đã thúc giục sự hiếu kỳ muốn đi khám phá những điều "chưa biết" trong những điều "đã biết" và ông cảm thấy sửng sốt.

Sau khi trở về nhà, Raman lập tức bắt tay vào việc nghiên cứu nước biển tại sao lại là màu xanh lam, và phát hiện nhiều điểm thiếu sót của những luận cứ giải thích trong thí nghiệm của Ruli, nó chưa thuyết phục được ông, và tiến hành nghiên cứu lại.

Ông ấy bắt đầu nghiên cứu từ sự tác động giữa phân tử nước với sự phản xạ ánh sáng, vận dụng lý luận lên xuống của Anhtan và các nhà khoa học khác, cuối cùng đã đạt được những con số đầy đủ của hiện tượng phản xạ ánh sáng xuyên qua nước, qua băng đá, và qua một số chất liệu khác, làm cơ sở để chứng minh các nguyên tử nước phản chiếu ánh sáng mặt trời làm cho nước có màu xanh, và nguyên lý các nguyên tử trong khí quyển phản chiếu ánh sáng mặt trời làm cho bầu trời có màu xanh là giống nhau. Từ đó lần lượt phát hiện ra các hiệu ứng phản tán ánh sáng phổ biến trong các thể khí, thể lỏng và thể rắn. Sau này mọi người gọi đó là "Hiệu ứng Raman", nó đã cung cấp những chứng cứ thuyết phục cho giới khoa học tiếp nhận học thuyết hạt nguyên tử ánh sáng vào đầu thế kỷ 20.

Năm 1930, câu hỏi của cậu bé trên con thuyền qua biển Địa Trung Hải kia, đã giúp Raman giành được giải Noben về vật lý, trở thành nhà khoa học đầu tiên của Ấn Độ và cũng là nhà khoa học châu Á đầu tiên trong lịch sử giành được giải thưởng uy tín này.

Triết lý nhân sinh 119:

Cơ hội có ở tất cả mọi nơi trong cuộc sống, nếu bạn chăm chú nghe những câu hỏi mà người khác nêu ra, từ đó nghiêm túc tiến hành suy nghĩ và nghiên cứu cho đến khi đạt được kết quả mà bạn thấy hài lòng, thì sẽ có thể đạt được những thành tựu mà mọi người phải ngưỡng mộ.

120. ĐẦU ÓC SÁNG TẠO NHIỀU KHI CHÍNH LÀ "SUY NGHĨ VỐ VẮN"

Sự tưởng tượng có thể biến những thứ thường được coi là không thể thành hiện thực. Napoléon thường nói: "Sự tưởng tượng điều khiển con người". Sự tưởng tượng, đó là điều vĩ đại của con người. Chuyên gia tâm lý học nổi tiếng người Mỹ Danir.Goman nói: "Nếu muốn có được sự thành công trong sự nghiệp, chúng ta hãy lấy sức mạnh của tư duy sáng tạo để đánh giá". Nhưng thước đo để quyết định phạm vi sáng tạo thì trí tưởng tượng lại vô cùng quan trọng.

Đọc qua tiểu thuyết "tuyển tập trình thám Shelôchom", các độc giả chắc hẳn vẫn còn nhớ sự tưởng tượng và suy luận của Shelôchom khi lần lượt giải quyết các tình huống của vụ án này đến vụ

án khác. Anh ta luôn luôn dựa vào những đầu mối có được thông qua sự quan sát và tiến hành tưởng tượng, có rất nhiều sự tưởng tượng mà người thường không thể nghĩ tới, chính vì Shelôchom đột phá khỏi sự suy nghĩ thông thường, dám tưởng tượng, sau đó tiến hành theo dõi, quan sát căn cứ vào sự tưởng tượng đó, và đã phá được vụ án ngoài sức tưởng tượng của người khác. Khi tổng kết những kinh nghiệm phá án của mình, Shelôchom thường kể với các học sinh của mình rằng cảnh sát Xcôt-len có những lúc không phá được án, trong đó điều quan trọng là do họ thiếu sự tưởng tượng. Rất nhiều phương pháp và kinh nghiệm phá án của Shelôchom cho đến ngày nay vẫn được dùng làm nội dung tài liệu bắt buộc tham khảo của các trường cảnh sát.

Lấy ví dụ, nếu như chúng ta nhìn thấy bảy con sâu lá cuộn tròn người lại, sau đã lăn xuống dưới, một cách liên tưởng bình thường nhiều nhất cũng chỉ cho rằng con sâu lá đã tìm thấy được một cách trốn chạy có hiệu quả, nhưng mở rộng liên tưởng hơn chút nữa, chúng ta sẽ nghĩ ngay đến những chiếc bánh xe, lại mở rộng chút nữa, có lẽ chúng ta sẽ liên tưởng đến con người có thể lợi dụng một túi khí hình cầu để lăn từ trên bờ vực xuống; nếu chúng ta có một sự tưởng tượng vô hạn, thậm chí chúng ta còn có thể tưởng tượng đường chuyển động tròn của con sâu lá có thể giống như quỹ đạo chuyển động của một hành tinh nào đó trong vũ trụ hay hành động cuộn tròn của con sâu lá khi khí hậu thay đổi. Đương nhiên, sự tưởng tượng có thể là vô hạn, vô cùng, nhưng cuối cùng cuối cùng bao giờ quay trở về với nội dung đang học hoặc những vấn đề đang đợi giải quyết. Điều bạn cần ghi nhớ là, dù là sự tưởng tượng của bạn hoang đường và không thực tế đến mức nào, nhưng nếu có thể giúp ích cho việc giải thích vấn đề hoặc làm cho bạn nảy sinh những ý tưởng tuyệt diệu, thì chính là bạn đang có sự lựa chọn chính xác. Khi Anhtanh suy nghĩ về thuyết tương đối, ông ấy đang nằm mơ giữa ban ngày, mơ mộng mình đang cười trên những tia sáng trong cuộc hành trình du lịch không gian, sau đã suy nghĩ: nếu khi đã có một chiếc đồng hồ ở điểm xuất phát, nhìn tới chỗ ngồi của tôi, thời gian của nó sẽ chạy như thế nào đây? làm như thế này không có gì là phức tạp, sao chúng ta không thử làm xem sao?

Triết lý nhân sinh 120:

Phạm vi sáng tạo của con người hoàn toàn phụ thuộc vào nhận thức và sự tưởng tượng của con người đối với bản thân mình. Sự sáng tạo nhiều lúc là những "suy nghĩ hồ đồ", nghĩ những điều mà người bình thường không dám nghĩ, làm những việc mà người bình thường cho rằng là quái đản và không dám làm. Lúc bắt đầu có thể là không tưởng, nhưng nếu bạn có thể đầu tư hết sức cho nó, phấn đấu hết mình cho nó, có lẽ lý tưởng đó sẽ thành hiện thực, điều này sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn đến thành quả của sự phát triển và sự nghiệp của bạn.

121. HÃY ĐẶT THÊM NHIỀU CÂU HỎI "TẠI SAO?"

Công ty Honda Nhật bản là công ty chế tạo xe hơi nổi tiếng thế giới, họ từng sử dụng phương pháp tư duy có tính sáng tạo là đặt câu hỏi, để tìm ra nguyên nhân cuối cùng của các vấn đề, từ đó có thể giải quyết vấn đề một cách căn bản, gốc rễ.

Một hôm, một chiếc máy trong dây chuyền sản xuất của công ty Honda bỗng ngừng hoạt động. Người quản lý lập tức triệu tập tất cả mọi người tới, tiến hành nêu hàng loạt các câu hỏi để tìm ra cách giải quyết cho sự việc này.

Hỏi: Tại sao máy lại ngừng chuyển động?

Trả lời: Do cầu chì đứt.

Hỏi: tại sao cầu chì đứt?

Trả lời: Bởi vì quá tải tạo nên dòng điện quá cao.

Hỏi: Tại sao lại quá tải?

Trả lời: bởi vì vòng quay bánh xe không đủ tròn.

Hỏi: tại sao vòng quay bánh xe lại không đủ tròn?

Trả lời: bởi vì xi-lanh không hút được dầu lên.

Hỏi: tại sao lại không hút lên được?

Trả lời: bởi vì xi-lanh đã bị mòn nghiêm trọng.

Hỏi: tại sao Xi-lanh lại bị mòn nghiêm trọng?

Trả lời: bởi vì xi-lanh chưa được lắp các máy lọc nên bị các bụi sắt bay vào.

Trong các câu hỏi trên, chủ yếu dùng hình thức câu hỏi "tại sao?" để tìm câu trả lời, liên tục dùng 6 lần "tại sao" để vấn đề được giải quyết tận gốc rễ. Đương nhiên, trên thực tế quá trình giải quyết vấn đề không đơn giản như vậy, nhưng về tư duy là như thế.

Trong các câu hỏi này, nếu như sau câu hỏi "tại sao?" đầu tiên được giải quyết mà chúng ta lại dừng lại không hỏi tiếp, chỉ thay chiếc cầu chì. Như vậy không lâu sau chiếc cầu chì sẽ lại đứt, bởi vì vấn đề chưa được giải quyết một cách căn bản tận gốc rễ.

Triết lý nhân sinh 121:

Khi chúng ta giải quyết vấn đề, cần nêu thêm nhiều câu hỏi "tại sao", làm được việc "hỏi đến cùng", như vậy mới có thể giải quyết được tận gốc rễ của vấn đề, giảm được tối đa các rủi ro có thể xảy ra.

122. CHUYỂN HÒN ĐÁ RA NGOÀI

Một chú bé đang chơi đùa trong thùng cát đồ chơi, trong thùng cát của cậu có những chiếc xe ô tô đồ chơi, những chiếc xe tải đồ chơi với nhiều màu sắc, xô đựng nước và những cái búa bằng nhựa.

Khi chú bé chơi trò xây dựng "đường cao tốc" và "đường tàu" trên cát, cậu ta phát hiện ra ở giữa thùng cát có một viên đá rất to, cản trở công trình xây dựng của cậu. Thế là, cậu bé bắt đầu đào bới cát xung quanh viên đá, mục đích muốn chuyển nó ra khỏi chỗ cát. Mặc dù viên đá không phải là rất lớn, nhưng đối với một cậu bé thì có thể coi là nặng rồi. Cậu bé dùng cả chân lẫn tay, dùng hết sức mình, cuối cùng cũng đẩy được viên đá sang một bên của thùng cát. Nhưng cậu ta phát hiện ra rằng mình không còn sức lực để chuyển viên đá ra khỏi "bức tường" của thùng cát.

Nhưng, chú bé vẫn quyết tâm chuyển hòn đá ra ngoài, thế là chú dùng tay đẩy, dùng vai để hích, lắc sang trái, lắc sang phải, nỗ lực hết lần này đến lần khác. Nhưng mỗi lần vừa có một chút tiến triển thì viên đá lại lăn ngược trở lại. Lần nỗ lực sau cùng, viên đá lăn trở lại và đè lên bàn tay của cậu.

Cuối cùng, cậu bé không chịu nổi nữa, và bắt đầu khóc lớn. Kỳ thực, toàn bộ quá trình của việc này đều được bố cậu bé quan sát từ đầu đến cuối qua cửa sổ. Đúng lúc cậu bé khóc, ông bố bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cậu bé. Ông bố từ tốn nói với cậu: "Con trai, tại sao con không vận dụng hết tất cả sức của mình?" Cậu bé tủi thân trả lời: "Nhưng con đã dùng hết sức của mình rồi". "Không

đúng con trai ạ". Bố cậu nhẹ nhàng nói: "Con vẫn chưa sử dụng hết sức mạnh mà con có được, con vẫn chưa nhờ đến sự giúp đỡ của bố". Nói xong, ông bố cúi thấp người xuống, ôm hôn đá lên và chuyển nó ra ngoài.

Triết lý nhân sinh 122:

Trong cuộc sống, khi chúng ta gặp khó khăn, và cảm thấy chính mình không thể tiếp tục kiên trì hơn được nữa, bạn đừng than thở hay dễ dàng bỏ cuộc, sao không thử thay đổi phương pháp, hoặc là nhờ đến sự tư vấn hoặc giúp đỡ của người khác.

123. BIẾT NẮM BẮT THỜI ĐIỂM - MỨC ĐỘ - XU THẾ

Có một thương nhân, anh ta làm nghề buôn bán thu mua đường trắng. Hàng ngày, sau khi thu mua xong đường của người dân trong thôn, anh ta về nhà và đóng đường vào các thùng hoặc các bao tải luôn, sau đó vận chuyển lên thị trấn hoặc sang các vùng khác để bán. Trong khi anh ta đóng đường vào bao, do không cẩn thận nên làm rơi vãi một ít đường ra ngoài, tuy nhiên anh ta không bao giờ để ý đến điều đó, cho rằng mất đi một chút đường đó cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn cả.

Tuy nhiên, vợ của người thương nhân lại là người cẩn thận. Cô nhìn thấy hàng ngày sau khi chồng đóng đường vào các túi, trên sàn nhà thường rơi vãi một ít đường, vô cùng lãng phí, thế là một mình gom lại và cho vào một chiếc túi khác. Không ngờ có thể gom được bốn túi đường lớn.

Sau đó, có một thời gian, nguồn cung cấp đường bỗng nhiên thiếu hụt, người thương nhân không thu mua được đường trong một thời gian rất dài, công việc kinh doanh của anh cũng bị trì trệ, liên tục lỗ vốn. Người vợ bỗng chợt nhớ đến số đường hàng ngày cô vẫn gom lại, liền mang ra, nó đã hoá giải sự cấp bách cho người thương nhân, không những thế còn kiếm được một ít tiền.

Câu chuyện này được lan truyền khắp thiên hạ, chẳng bao lâu mọi người trong trấn đều biết. Trong thị trấn cũng có một đôi vợ chồng nọ mở một cửa hàng tạp phẩm, người vợ nghe được câu chuyện này, trước hết cũng thấy rất cảm động, sau đó nảy sinh sáng kiến, cô cũng muốn giúp đỡ chồng khi gặp khó khăn nhất. Thế là những lúc chồng đi vắng hoặc không chú ý, cô ta bắt đầu cất bớt những tờ lịch, sổ nhật ký, báo chí... để sau này khi thiếu hàng sẽ mang ra bán. Hai năm trôi qua, cô vợ thấy đã đến lúc cho chồng một sự ngạc nhiên, thế là đặc ý gọi chồng cùng đi xuống dưới nhà kho. Ông chồng không nhìn thấy thì thôi, vừa nhìn thấy mặt liền thất hồn. Thì ra, tất cả những thứ mà cô vợ cất giữ nếu không quá hạn sử dụng thì cũng đã lên hỏng hết, còn ai cần đến chúng nữa?

Vợ của người chủ cửa hàng tạp hoá là một người nhạy bén nhưng không phải là người thông minh, cô ấy chỉ nhanh nhẹn mà thiếu đầu óc tư duy linh hoạt, do đó, có lúc đã làm nên những việc ngu ngốc.

Triết lý nhân sinh 123:

Muốn kiếm được nhiều tiền chỉ dựa vào sự nhạy bén không thôi chưa đủ, cần phải vận dụng sự thông minh, biết nhìn xa trông rộng, tính những lợi ích lâu dài, ngoài ra còn phải biết nắm bắt thời điểm, mức độ và xu thế.

124. NÊU RA VẤN ĐỀ CÒN QUAN TRỌNG HƠN VIỆC GIẢI QUYẾT MỘT VẤN ĐỀ

Sự thành công của Anhxtanh, trước hết phải tính đến ông có một sự sáng tạo và tư duy đúng

đến.

Có một lần, nhà đại phát minh Aidison chán chường nói với Anhx-tanh: "Hàng ngày có biết bao nhiêu thanh niên đến chỗ tôi, nhưng chẳng có người nào để lại ấn tượng cho tôi cả".

"Tiêu chuẩn để ông chọn người nào đủ tư cách hay không đủ tư cách là gì?" Anhx-tanh hỏi.

Aidison vừa đưa cho Anhx-tanh một tờ giấy có ghi đầy những câu hỏi vừa nói: "Ai có thể trả lời các câu hỏi trong này, người đó mới có tư cách làm học trò của tôi".

"Từ Newyork đến Chicago bao nhiêu kilomet?" Anhx-tanh đọc một câu hỏi trong đó, và trả lời: "Cái này cần phải tra trong sách hướng dẫn của đường sắt". "Thép không gỉ là do cái gì tạo thành?" Anhx-tanh đọc xong câu hỏi thứ hai và lại trả lời: "Cái này thì phải tra trong sổ tay về kim loại".

"Ông nói gì, thưa tiến sĩ?" Aidison cắt ngang câu trả lời của Anhx-tanh và hỏi.

"Xem ra tôi cũng không cần phải đợi ông từ chối rồi". Anhx-tanh hóm hỉnh trả lời, "Tôi tuyên bố thi trượt".

Anhx-tanh xuất phát từ những trải nghiệm của mình, nhấn mạnh không thể ghi nhớ một cách máy móc hàng đồng thứ trong đầu, mà phải tiến hành suy nghĩ một cách linh hoạt.

Anhx-tanh cho rằng, tiến hành suy nghĩ vấn đề một cách đúng đắn, là điều kiện quan trọng để theo đuổi các cơ hội.

Khi còn nhỏ, Anhx-tanh không hề có một chút biểu hiện gì để mọi người thấy là nhân tài cả, khi ông lên 3 tuổi, vẫn chưa biết nói. Sáu tuổi đi học, thành tích học tập trong trường của ông cũng rất kém, là đối tượng thường xuyên bị phê bình khi lên lớp, thầy giáo còn nói rằng Anhx-tanh suốt đời cũng không thể làm nên trò trống gì. Mọi người đều cho rằng ông là một kẻ dốt nát bẩm sinh.

Thế nhưng, khi Anhx-tanh 12 tuổi, đã quyết định cống hiến bản thân mình cho sự nghiệp nghiên cứu "vũ trụ bao la, vô hạn", lý giải những bí ẩn xung quanh nó. Năm 15 tuổi, do điểm của các môn lịch sử, địa lý và ngôn ngữ,... không đủ điều kiện, và cũng do ông thường xuyên có thái độ vô lễ, gây mất trật tự trong lớp học nên ông đã bị đuổi học.

Anhx-tanh rất chú trọng việc suy nghĩ và tưởng tượng. Ông nói: "Sự tưởng tượng còn quan trọng hơn cả kiến thức. Bởi vì kiến thức là có hạn, còn sự tưởng tượng là vô hạn, nó bao gồm tất cả những gì trên thế giới này, thúc đẩy sự tiến bộ, và là cội nguồn của mọi tri thức". Khi ông 16 tuổi, ông rất thích nằm mơ giữa ban ngày, mơ tưởng mình đang cưỡi trên những tia sáng trong hành trình du lịch không gian, và sau đó suy nghĩ: "Nếu bây giờ có một chiếc đồng hồ đặt ở điểm xuất phát, nhìn từ vị trí của tôi, thời gian của nó sẽ chạy như thế nào?"

Từ đó, ông bắt đầu sự nghiệp nghiên cứu khoa học suốt đời của mình. Ông đã đưa ra rất nhiều thí nghiệm, đưa ra mô hình "quang tử lượng", tạo cơ sở cho việc tạo dựng thuyết lượng tử và thuyết tương đối sau này.

Triết lý nhân sinh 124:

Tiến hành suy nghĩ một cách linh hoạt là vô cùng quan trọng đối với sự thành công của một người. Có được tư tưởng "nêu ra vấn đề luôn luôn quan trọng hơn việc giải quyết một vấn đề", như vậy bạn mới không ngừng đặt ra các câu hỏi, vấn đề, và cùng với việc giải quyết những vấn đề đó cũng chính là bạn đang leo lên một

đỉnh núi cao hơn.

125. GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ TỪ MỘT GÓC ĐỘ HOÀN TOÀN MỚI

Nước Mỹ có một công ty sản xuất thuốc đánh răng, sản phẩm chất lượng tốt, đóng gói bao bì đẹp, nhận được sự yêu thích của người tiêu dùng, lượng hàng kinh doanh bán ra mỗi năm không ngừng tăng lên.

Các ghi chép cho thấy, 10 năm trước, tỷ lệ tăng trưởng kinh doanh hàng năm là: 10% - 20%, điều này làm cho bộ phận lãnh đạo vô cùng sung sướng.

Tuy nhiên, mấy năm sau đó, thành tích kinh doanh liên tục tuột dốc đi xuống, hàng tháng đều duy trì con số như nhau.

Bộ phận lãnh đạo rất không hài lòng với thành tích như vậy, lập tức mở cuộc hội nghị các giám đốc cấp cao trong cả nước, đề cùng thảo luận về các đối sách.

Trong hội nghị, một vị giám đốc trẻ đứng dậy nói với Ban lãnh đạo: "Trong tay tôi có một tờ giấy, trong đó có ý kiến của tôi, nếu các ngài muốn sử dụng ý kiến của tôi, thì phải trả cho tôi 50 nghìn tệ!"

Tổng giám đốc nghe xong vô cùng tức giận nói: "Hàng tháng tôi đều trả lương cho anh, ngoài ra còn chia hoa hồng, tặng thưởng. Bây giờ bảo cậu đến họp thảo luận, cậu lại còn muốn thêm 50 ngàn tệ nữa, như vậy có phải quá đáng lắm không?".

"Thưa ngài tổng giám đốc, xin ông đừng hiểu nhầm. Nếu ý kiến của tôi không khả thi, xin ngài hãy vứt bỏ nó đi, và cũng không phải trả cho tôi một đồng nào hết". Người giám đốc trẻ giải thích.

"Được!" Ông Tổng giám đốc cầm tờ giấy lên, đọc xong, lập tức ký ngay một tờ séc trị giá năm mươi ngàn tệ đưa cho cậu giám đốc trẻ.

Trên tờ giấy kia có viết một câu: hãy làm rộng lỗ của ống đánh răng thêm 1cm so với ống cũ.

Tổng giám đốc lập tức ra thông báo thay đổi cách đóng gói mới.

Thử nghĩ xem, mỗi buổi sáng, mỗi người tiêu dùng bóp ra lượng kem đánh răng to hơn lúc trước 1cm, vậy thì mỗi ngày lượng kem đánh răng tiêu thụ sẽ nhiều lên biết bao nhiêu đây?

Với quyết định như vậy, năm tiếp theo đó, lượng kinh doanh của công ty tiếp tục tăng thêm 30%.

Trong khi tìm cách tăng lượng tiêu thụ sản phẩm, đa số mọi người chỉ nghĩ đến việc mở rộng thị trường, mở rộng mạng lưới khách hàng, nhưng nếu chúng ta thay đổi đầu óc một chút, tăng thêm lượng tiêu dùng của khách hàng, thì ai cũng có thể đạt được kết quả như trên.

Triết lý nhân sinh 125:

Biết cách nhìn nhận vấn đề từ một góc độ khác, nhìn thấy những cái mà người khác không nhìn thấy, biết đột phá những quy cách thông thường, đó chính là sáng tạo.

126. BÁN LƯỢC CHO NHÀ SƯ

Một công ty lớn kinh doanh rất hiệu quả, họ dự định mở rộng quy mô kinh doanh, họ tổ chức tuyển dụng vị trí chủ quản với mức lương rất cao. Quảng cáo vừa mới xuất hiện, rất nhiều người đã đến đăng ký. Đối mặt với hàng chục người tham gia dự tuyển, người phụ trách việc tuyển chọn nói: "Xem ngựa không bằng thi ngựa". Để có thể chọn ra nhân viên kinh doanh có tố chất tốt, chúng tôi đưa ra cho các bạn một đề thi thực hành: đó là tìm cách bán những chiếc lược gỗ cho các nhà sư. Hầu hết những người tham gia dự tuyển đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí còn tỏ ra tức giận: Người xuất gia cắt tóc đi tu, họ cần đến lược gỗ làm gì chứ? Đây chẳng phải là thần kinh, cố ý làm khó người khác hay sao? Một lúc sau, người dự tuyển lần lượt đứng dậy ra về hết. Cuối cùng còn lại ba người: Jacky, John, Peter. Người phụ trách giao cho ba người còn lại: "Giới hạn trong thời gian 10 ngày, đến lúc đó các bạn hãy mang kết quả tiêu thụ của các bạn đến cho chúng tôi.

Mười ngày sau, người phụ trách hỏi Jacky: "Bán được bao nhiêu?"

Trả lời: "Một chiếc". "Bán như thế nào?"

Jacky thuật lại sự vất vả của mình, cùng với sự xấu hổ khi bị nhà sư mắng chửi, đuổi đánh. May mắn thay, trên đường xuống núi gặp một chú tiểu hoà thượng vừa phơi nắng vừa ra sức gãi cái đầu vừa bẩn vừa dày của chú. Một cơ hội loé lên, lập tức đưa lược cho chú, tiểu hoà thượng dùng xong thấy vô cùng thích thú, thế là mua ngay một chiếc.

Người phụ trách quay sang hỏi John: "Bán được bao nhiêu cái?" trả lời: "Mười cái". "Bán như thế nào?" John trả lời anh ta đi đến một ngôi chùa cổ nổi tiếng. Do núi cao gió to, đầu tóc của những người đến thắp hương đều bị gió thổi rối tung lên. John tìm đến chủ trì của chùa và nói: "Tóc tai che hết cả mặt là bất kính với phật. Nên để một chiếc lược trước mỗi bàn hương, để cho mọi người chải lại tóc của mình". Vị sư trụ trì đã tiếp thu ý kiến của John. Ngôi chùa đó có 10 cái miếu, thế là mua 10 chiếc lược.

Cuối cùng, người phụ trách hỏi Peter: "Bán được bao nhiêu?" Trả lời: "1000 chiếc", người phụ trách ngạc nhiên hỏi: "Bán như thế nào?", Peter nói, anh ta đến một bảo điện rất nổi tiếng, người đến thắp hương cũng rất đông. Peter nói với sư chủ trì: "Bất kỳ ai đến thắp hương bái phật, đều có đầy lòng thành kính, bảo điện nên có tặng phẩm cho họ, để làm kỷ niệm, bảo trợ họ bình an cát tường, khích lệ họ làm nhiều điều thiện. Tôi có một số lược bằng gỗ, thư pháp của chủ trì lại siêu việt, có thể khắc lên đó ba chữ "LƯỢC TÍCH THIỆN", sau đó có thể làm tặng phẩm". Sư trụ trì hết sức vui mừng, lập tức mua 1000 chiếc lược, và mời Peter ở thêm mấy ngày, để cùng tham gia nghi lễ tặng "Lược tích thiện" đầu tiên. Những thí chủ và những khách thắp hương khi nhận được lược đều rất vui mừng, một truyền mười, mười truyền trăm, khách thắp hương lại càng tăng. Không chỉ như vậy, sư trụ trì còn muốn Peter bán thêm nhiều loại lược với đẳng cấp khác nhau, để có thể phân cấp tặng cho các loại hình khách thắp hương khác nhau.

Triết lý nhân sinh 126:

Bán lược gỗ cho hoà thượng, nghe ra có vẻ như là chuyện hoang đường. Nhưng chiếc lược ngoài chức năng chải đầu ra, liệu có còn có thêm chức năng nào nữa không? khai thác thị trường mới ở nơi mà người khác cho rằng không thể, mới được coi là cao thủ kinh doanh đích thực.

127. CHIẾC XE HƠI CADILAC CAO CẤP NHẤT

Từ khi bị người da trắng đuổi ra khu bảo hộ, người Indian luôn phải sống vất vả. Cho tới một ngày, cơ hội đổi đời đã đến với họ theo thăm dò đã phát hiện dưới mảnh đất của người Indian có

chứa một trữ lượng dầu mỏ vô cùng lớn.

Thông tin này được truyền ra, các công ty kéo đến như ong, tranh nhau đưa ra giá rất cao với ông tù trưởng khu bảo hộ để có quyền khai thác và thăm dò dầu mỏ. Qua một đêm đã đổi đời, vị tù trưởng quyết định thay đổi thói quen cưỡi trên lưng ngựa trần, đặt mua ngay một chiếc xe hơi cao cấp nhất hiệu Cadilac.

Chiếc xe hơi được chuyển đến dưới những ánh mắt của tất cả người dân trong bộ tộc. Vị tù trưởng ngắm nghía đi ngắm nghía lại hàng tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm ra được cách thức để điều khiển cỗ xe mới này. Tù trưởng cho người dắt tới hai con ngựa, buộc cương ngựa vào móc bảo hiểm phía trước xe, đã có ngựa kéo xe, ông chọn thêm một người cưỡi lên ngựa, và cho ngựa tiến về phía trước.

Tù trưởng hàng ngày ngồi trên chiếc xe Cadilac do hai con ngựa kéo, đi thị sát các khu vực xung quanh thôn của người Indian.

Con người sau khi no ấm rồi mới biết vinh nhục, vị tù trưởng sau khi có nhiều tiền lại bắt đầu học tiếng Anh, muốn trở thành người theo kịp thời đại.

Sau khi ông ta hơi biết một chút tiếng Anh, có một hôm bỗng dưng nổi hứng, mở quyển sách hướng dẫn đi kèm ra xem. Không xem thì thôi, vừa mới xem, tù trưởng nổi giận dùm dùm.

Thì ra trong sách hướng dẫn thao tác đã viết rất rõ ràng, chiếc xe Cadilac này có sức mạnh của 260 con ngựa. Tù trưởng bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra trước đây ông cảm giác chiếc xe này dù cao cấp, nhưng tốc độ khi chạy lại kém xa cỗ xe ngựa cũ kỹ ngày xưa, thì ra vấn đề là ở đây, chiếc xe hơi này đáng lẽ phải được tặng thêm 260 con ngựa để kéo, mới có thể làm cho cỗ xe nặng trĩu này chạy như bay. Trong lòng ông nghĩ: cửa hàng bán xe hơi đã lừa người Indian chúng mình, làm ăn không thật thà, dám bớt đi số ngựa được tặng thêm.

Hơi hơi hiểu một chút tiếng Anh, vị tù trưởng lập tức viết một bức thư kháng nghị đầy giận dữ, trực tiếp gửi cho cửa hàng bán xe, yêu cầu bồi thường số ngựa mà đáng lẽ ông ta phải được hưởng.

Công ty Cadilac nhận được bức thư khó hiểu này, mặc dù không hiểu ông chỉ sự việc gì trong thư, nhưng cũng không dám để khách hàng chờ lâu, lập tức cử một chuyên viên đến tìm hiểu tình hình.

Chuyên viên đến khu bảo hộ của vị tù trưởng Indian, nhìn thấy móc bảo hiểm đằng trước chiếc xe Cadilac được đóng thêm hai con ngựa, càng thấy lạ. Tù trưởng phần nộ chất vấn anh, tại sao không mang theo 260 con ngựa đến luôn?

Lúng túng một hồi lâu, chuyên viên công ty Cadilac mới dần dần đoán ra được đầu đuôi, liền hỏi vị tù trưởng: "Bộ chìa khoá của xe đâu?"

Tù trưởng lắc đầu đáp: "Chìa khoá gì cơ? chưa thấy bao giờ".

Chuyên viên cười thờ dãi, tháo ngựa ra khỏi móc bảo hiểm, mời tù trưởng ngồi vào ghế sau, sau đó lấy chìa khoá xe trong hộp ra, cắm vào ổ khoá, nhẹ nhàng xoay chìa, sức mạnh 260 sức ngựa trong chiếc xe lập tức vang lên cùng với khói bay ra từ ống xả.

Chuyên viên kính lễ với tù trưởng, kéo cần số, nhẹ nhàng nhấn ga, bánh xe phát ra âm thanh của sự ma sát mạnh mẽ với mặt đất, chiếc xe lần đầu tiên được khởi động, lao như bay về phía trước.

Triết lý nhân sinh 127:

Mỗi người chúng ta đều chứa ẩn tiềm năng vốn có, nhưng rất nhiều người suốt cả cuộc đời cũng không biết làm sao để tìm được chìa khoá, khởi động nó, thẳng tiến đến thành công, do vậy, đã bỏ phí rất nhiều thời gian quý báu.

128. MỘT CHIẾC BÚT CHÌ CÓ VÔ SỐ CÔNG DỤNG

Có một ngôi trường dành cho người nghèo ở ngoại ô thành phố Newyork, đó là ngôi trường do mục sư Becnat sáng lập ra. Năm 1983, một giáo sư luật học quốc tịch Tiệp khắc có tên là Poresluo, trong lúc làm luận văn tốt nghiệp đã phát hiện ra một điều, trong 50 năm qua, những học sinh tốt nghiệp từ ngôi trường này ra có tỷ lệ phạm tội ít nhất trong sổ ghi chép của Cục cảnh sát Newyork.

Để có thể kéo dài thời gian định cư ở Mỹ, anh ta đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo, gặp ông Thị trưởng thành phố New-york, yêu cầu được tài trợ một khoản tiền tài trợ của thành phố, để có thể tiến hành điều tra về vấn đề này. Khi đó ông Thị trưởng này đang bị người dân New-york chỉ trích bởi tỷ lệ phạm tội của thành phố không ngừng tăng lên mà không có dấu hiệu giảm xuống, thế là ông ta lập tức đồng ý yêu cầu của Poresluo, cấp cho ông ta khoản kinh phí 15.000 USD.

Poresluo dựa vào số tiền này, tiến hành kế hoạch điều tra lâu dài. Từ cụ già 80 tuổi cho đến đứa trẻ 7 tuổi, từ người nhà của mục sư Becnat cho đến các giáo viên trong trường, tóm lại, bất kỳ người nào học tập hoặc làm việc trong ngôi trường này, ông ta đều dò hỏi được địa chỉ hoặc hòm thư của họ. Ông ta đều gửi cho họ một tờ phiếu điều tra, hỏi: "Trường San-Becnat đã dạy cho các bạn biết điều gì?"

Trong suốt 6 năm điều tra, ông ta nhận được hơn 3756 lá phiếu trả lời. Trong phiếu trả lời, có tới 74 % số người được hỏi cho biết họ đã biết được một chiếc bút chì có bao nhiêu công dụng.

Mục đích ban đầu của Poresluo vốn không phải thực sự muốn tìm hiểu rõ ràng những người này đã học được những gì ở trường học mà lại ít phạm tội như vậy, ý đồ thực sự của ông ta chỉ là muốn kéo dài thời gian cư trú của mình trên đất Mỹ, và tìm một công việc có liên quan đến pháp luật. Tuy nhiên, khi ông nhìn thấy một đáp án kỳ lạ như vậy, không phải suy nghĩ nhiều, quyết định lập tức bắt tay vào nghiên cứu, cho dù có thể khi báo cáo được đưa ra, ông có thể sẽ bị đưa về Tiệp khắc.

Đầu tiên, Poresluo đến thăm một ông chủ cửa hàng đồ da lớn nhất New-york, ông chủ cửa hàng nói: "Đúng vậy, mục sư Becnat đã dạy cho chúng tôi biết một chiếc bút chì có bao nhiêu công dụng. Bài văn đầu tiên mà chúng tôi phải viết khi mới vào trường chính là đề bài như vậy. Khi đó, chúng tôi cho rằng bút chì chỉ có một tác dụng, đó chính là để viết chữ. Ai ngờ bút chì không những chỉ có dùng để viết chữ, lúc cần thiết còn có thể dùng làm thước để kẻ dòng, còn có thể dùng làm quà tặng để thể hiện tình bạn, có thể dùng làm sản phẩm bán ra để thu được lợi nhuận; lúc biểu diễn cũng có thể tạm thời dùng để trang điểm, những bèo gỗ khi được gọt ra có thể làm thành một bức tranh trang trí, những chiếc bút chì cắt ra với tỷ lệ tương đồng có thể xếp thành một bàn cờ, có thể làm chiếc bánh đồ chơi; khi đi dã ngoại bị lạc trên núi, có thể dùng bút chì đã được rút ruột làm ống hút để hút những giọt nước trong khe đá; khi gặp phải người xấu, chiếc bút chì được vót nhọn còn có thể dùng làm vũ khí tự vệ... Nói chung, một chiếc bút chì có rất nhiều công dụng. Mục sư giúp cho lũ trẻ nghèo đói chúng tôi hiểu rằng, người có mắt, mũi, tai, có đầu và tay chân càng phải có nhiều công dụng, hơn nữa bất kỳ công dụng nào cũng có thể giúp chúng ta tiếp tục tồn tại. Tôi vốn là một người lái taxi, sau đó thất nghiệp. Bây giờ, bạn xem, tôi là đã là một thương nhân rồi.

Sau đó Poresluo còn phỏng vấn một số học sinh tốt nghiệp từ học viện San-Becnat, phát hiện thấy dù sang hay hèn, họ đều có một việc làm, hơn nữa họ sống rất lạc quan. Và họ đều có thể kể ra ít nhất 20 công dụng của một chiếc bút chì.

Poresluo không còn ngập ngừng thêm được nữa về sự hưng phấn mà cuộc điều tra đã đem cho ông. Ngay khi cuộc điều tra kết thúc, ông đã từ bỏ suy nghĩ muốn ở lại nước Mỹ tìm một công việc luật sư, vội vàng trở về nước. Hiện nay, ông là Tổng giám đốc của một công ty mạng Internet lớn nhất Tiệp khắc. Đêm Nôen năm 2000, thông qua email ông đã gửi cho phòng hành chính một bản báo cáo điều tra "Thế giới đang thức tỉnh và trạng thái ngủ quên của nó", có thể coi là sự báo đáp cho ông Thị trưởng cũ.

Triết lý nhân sinh 128:

Một chiếc bút chì có vô số công dụng, người có mắt, mũi, tai, có đầu và tay chân càng phải có nhiều công dụng, hơn nữa bất kỳ công dụng nào cũng có thể giúp chúng ta tiếp tục tồn tại. Chúng ta nên cố gắng khai thác tiềm năng của chúng ta, chứ không phải làm những điều sai trái để bước vào con đường phạm tội.

129. KHÔNG AI MUỐN LÀM NGƯỜI LẠC LỔNG CẢ

Thế gian từng có một thằng Ngốc.

Trong một thời gian dài anh ta sống rất vui vẻ; nhưng dần dần có một số lời đồn đại bắt đầu truyền đến tai anh, nói anh ta khắp nơi đều coi là một người ngu ngốc, một anh chàng thô lỗ không thể chịu được. Thằng Ngốc hết sức bất ngờ, anh ta bắt đầu ưu tư suy nghĩ: làm sao mới có thể ngăn chặn được những lời đồn đại đáng ghét ấy đây?

Bỗng dưng một ý tưởng xuất hiện trong đầu anh ta... Thế là, không ngần ngại, anh ta bắt đầu thực hiện ngay ý tưởng của mình.

Anh ta gặp một người quen trên đường đi, người quen đó bắt đầu tán dương một họa sỹ tranh màu rất nổi tiếng. "Thôi đi ông a!" - Thằng Ngốc cao giọng nói. "Ông họa sỹ tranh màu này không được yêu thích nữa rồi, cậu vẫn chưa biết sao? Tôi thật không ngờ cậu lại thế này, thật đúng là một người lạc lõng!"

Người quen cảm thấy thất kinh và ngay lập tức đồng ý với lời nói của thằng Ngốc.

"Ngày hôm nay tôi đọc xong một quyển sách cực hay!" Một người quen khác kể với thằng Ngốc.

"Thôi đi ông a!" - Thằng Ngốc cao giọng nói, "Ông không thấy xấu hổ à? Quyển sách này không có một chút thú vị nào, mọi người đã không đọc quyển sách này từ lâu rồi. Ông vẫn chưa biết sao? Thật là một người lạc lõng".

Thế là, người quen này cũng cảm thấy thất kinh, và cũng đồng ý với lời nói của thằng Ngốc.

"Bạn của tôi Jacky quả thật là một người vô cùng lương thiện!" người quen thứ ba nói với thằng Ngốc, "Anh ta mới đúng là một người cao thượng".

"Thôi đi ông a!" - Thằng Ngốc cao giọng nói, "Jacky là một thằng đêu, một thằng hạ lưu. Anh ta chiếm đoạt tất cả tài sản của người thân. Còn ai không biết anh ta nữa? Anh đúng là một người lạc lõng".

Người quen thứ ba cũng cảm thấy thất kinh, và cũng đồng ý với lời nói của thằng Ngốc. Và không còn đi lại với Jacky nữa. Tóm lại, cho dù người ta tán dương ai hay tán dương cái gì đó trước mặt thằng Ngốc, anh ta đều ra sức phản bác.

Chi là thỉnh thoảng, anh ta dùng ngữ điệu trách cứ để bổ sung: "Đến bây giờ ông vẫn còn tin về quyền uy à?"

"Cái thằng tâm địa kinh khủng quá! Một anh chàng mưu mô xảo quyệt!" Người quen của anh ta bắt đầu bàn luận về thằng Ngốc, "Nhưng mà, đầu óc của cậu ta cũng không đơn giản chút nào!"

"Lưỡi của nó cũng không đơn giản!" Một số người khác bổ sung, "Ồ, anh ta giống như là một thiên tài!"

Cuối cùng, một người phụ trách biên tập của một nhà xuất bản mời thằng Ngốc đến chỗ anh ta phụ trách một mảng thảo luận.

Thế là, thằng Ngốc bắt đầu phê phán tất cả mọi người và tất cả mọi chuyện, không hề có một chút thay đổi về thái độ cao ngạo cũng như thủ pháp của mình.

Bây giờ, anh ta - một người từng ra sức phản đối những người quyền uy - bây giờ đã trở thành một người quyền uy, mà những người trẻ tuổi lại rất sùng bái anh ta, lại còn sợ anh ta nữa.

Họ - những thanh niên đáng thương, phải làm thế nào đây? Mặc dù thông thường mà nói, không nên sùng bái... thế nhưng, ở đây, bạn thử không sùng bái anh ta xem nào - bạn chắc chắn sẽ trở thành một người lạc lõng!

Triết lý nhân sinh 129:

Ở giữa người bảo thủ và những người không mạnh dạn, thằng Ngốc có thể sống một cách thoải mái. Chúng ta tại sao không dùng đầu óc của mình để suy nghĩ, mà lại chấp nhận để những lời đồn đại bình phẩm của người khác lay động tư tưởng của mình?

130. SỞ TRƯỜNG ĐẶC BIỆT KHÔNG NHẤN MẠNH Ở CHỖ "SỞ TRƯỜNG" MÀ LÀ Ở CHỖ "ĐẶC BIỆT"

Trong buổi lễ khai giảng đầu năm của trường đại học Maryland, hàng năm hiệu trưởng đều giới thiệu với toàn thể học sinh trong trường một gương mặt học sinh mới. Năm ngoái, người được hiệu trưởng long trọng giới thiệu là một nữ sinh viên tự xưng là giỏi làm bánh táo. Học sinh toàn trường đều cảm thấy ngạc nhiên và bất ngờ, trường Đại học Maryland không thiếu nhân tài, tại sao lại giới thiệu một học sinh chỉ biết khoe mình giỏi làm bánh táo? Cuối cùng ngài hiệu trưởng cũng bật bí với tất cả. Đại học Maryland hàng năm đều yêu cầu học sinh mới viết ra sở trường đặc biệt của mình, và hầu như tất cả mọi học sinh đều viết các sở trường đặc biệt như: thể thao, âm nhạc, hội họa,... chưa từng có học sinh nào viết mình giỏi làm bánh táo cả. Do đó, cô học sinh nữ này đã vượt qua tất cả những người khác.

Đây quả thật là một cô bé thông minh. Nếu như trong hồ sơ cô viết "giỏi nội trợ", kết quả sẽ ra sao đây? Chắc chắn không thể thú vị bằng "giỏi làm bánh táo". Những hồ sơ viết giỏi thể thao, âm nhạc, hội họa... có thể cũng chỉ biết đá một chút, biết hát vài câu, hay vẽ vài nét. Nhưng họ không viết cụ thể, cứ đưa ra những khái niệm rất khái quát và mơ hồ. Nếu suy nghĩ tỉ mỉ, có người sẽ cho rằng khoe khoang. Còn "cụ thể hoá" sở trường đặc biệt của mình, thì lại thể hiện một sự giản dị, ngay thơ và rất đáng yêu, đồng thời cũng cho thấy sự tự tin của mình.

Jone khi đi tìm việc làm, trong phần "Anh có điểm đặc biệt gì?" của hồ sơ, anh viết: "Khi nói dối tôi hay đỏ mặt". Điều này chắc chắn sẽ có thiện cảm hơn nhiều hơn là những người tự xưng "chưa từng nói dối", càng phải thật thà, càng có thể cảm phục được giám khảo. Có những sở trường

đặc biệt, mặc dù không có gì cao siêu, nhưng về phương diện đó anh hơn người khác, do vậy hiển nhiên cũng có thể giúp ích cho bạn cả đời.

Triết lý nhân sinh 130:

"Cụ thể hoá" sở trường đặc biệt của mình, vừa thể hiện được sự tự tin, lại vừa để tạo được ấn tượng sâu sắc cho người khác. Mọi người đều là những người bình thường, nhưng mỗi người đều có một sở trường đặc biệt. Sở trường đặc biệt không nằm ở chỗ "sở trường" mà là ở chỗ "đặc biệt".

131. NẾU CHIẾC XE HƠI CỦA BẠN CHỈ ĐỦ CHO MỘT HÀNH KHÁCH

Công ty tuyển dụng nhân viên, có một câu hỏi như thế này: trong một đêm mưa gió bão bùng, bạn lái xe ngang qua một bến xe, phát hiện thấy có ba hành khách đang khổ sở đợi xe buýt tới: người thứ nhất xem ra như là một bà lão sắp chết, người thứ hai là bác sỹ đã từng cứu sinh mệnh cho anh ta, còn người thứ ba là người tình trong mộng của anh. Xe hơi của bạn chỉ có thể dung nạp thêm một vị hành khách, bạn sẽ chọn lựa ai?

Trong 200 người tham gia tuyển chọn, cuối cùng người được tuyển dụng sẽ có một đáp án như thế nào đây? "Tôi sẽ đưa chìa khoá xe cho bác sỹ, để ông ấy có thể nhanh chóng đưa bà lão đến bệnh viện; còn tôi sẽ ở lại, cùng với người tôi thương yêu đợi xe buýt tới."

Triết lý nhân sinh 131:

Chúng ta thường bị mô thức tư duy "không thể này tức là thế kia" hạn chế, chính mình "đi ra khỏi xe", vứt bỏ những mô thức tư duy vốn có, chúng ta sẽ có thể đạt được nhiều thành công hơn.

132. TƯ DUY LINH HOẠT MANG ĐẾN CHO KHÁCH HÀNG NHIỀU SỰ LỰA CHỌN HƠN

Ông chủ của một công ty bách hoá đi kiểm tra một nhân viên mới của ông ta: "Hôm nay anh phục vụ được bao nhiêu khách hàng?"

"Một người". Cậu thanh niên trả lời.

"Chỉ có một người?" ông chủ hỏi, "Thành tích kinh doanh của cậu bao nhiêu?"

Người bán hàng trả lời: "58334 USD!"

Ông chủ kinh ngạc, bảo anh ta giải thích.

"Đầu tiên tôi bán cho ông ấy một mũi câu cá, sau đó bán cho ông ta cần câu và dây câu. Tiếp theo tôi hỏi ông ta câu cá ở đâu, ông ấy nói ở cạnh biển, thế là tôi kiến nghị ông ta nên mua một chiếc thuyền phao, thế là ông ta mua một chiếc thuyền nhanh dài 2m. Khi ông ta nói xe hơi ông ta có thể không chở được chiếc thuyền, tôi lại đưa ông ta đến bộ phận cơ giới mua một chiếc xe tải nhỏ..."

Ông chủ kinh ngạc hỏi: "Cậu đã bán được nhiều đồ như vậy cho một khách hàng chỉ muốn mua

một chiếc lưỡi câu? Người bán hàng trả lời: "Không, ông ta chỉ vì muốn mua một lọ Aspirin để chữa bệnh đau đầu cho vợ. Tôi bảo ông ấy, bệnh đau đầu của phụ nhân, ngoài cách dùng thuốc ra, có lẽ cần phải chú ý thư giãn đầu óc. Sắp tới cuối tuần rồi, ông có thể suy nghĩ về việc đi câu cá xem sao!"

Triết lý nhân sinh 132:

Thoát khỏi mô thức lấy chính mình làm trung tâm, đứng ở góc độ người khác để nhìn nhận vấn đề, chính chúng ta có thể sẽ có được những kết quả không ngờ tới.

133. CÁCH NHÌN ĐỘC ĐÁO QUAN TRỌNG HƠN TRI THỨC

Viện trưởng một học viện nổi tiếng của nước Mỹ, được thừa hưởng một mảnh đất mảnh đất khô cằn nhưng rộng lớn. Mảnh đất đó, không có giá trị để trồng cây lấy gỗ, không có khoáng sản hay các sản phẩm khác, do đó, mảnh đất này không những không mang lại cho ông ta lợi ích gì, ngược lại còn mang đến cho ông gánh nặng kinh tế, bởi vì ông phải đóng thuế đất cho nó.

Chính phủ của bang làm một con đường cao tốc chạy ngang qua mảnh đất của ông. Một người "không có trình độ văn hoá" tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy mảnh đất đó nằm ở vị trí trên đỉnh núi, có thể quan sát cảnh đẹp xung quanh đó mấy kilômet. Ông ta (người không có tri thức) còn chú ý thấy mảnh đất này đang mọc lên rất nhiều cây thông nhỏ và các mầm cây khác. Thế là ông mua lại 50 mẫu đất hoang đó với giá trị mỗi mẫu 10 USD. Ở chỗ gần đường cao tốc, ông cho xây dựng một ngôi nhà độc đáo bằng gỗ, thiết kế với một phòng ăn rất rộng, gần chỗ ngôi nhà, ông đặt một trạm đồ xăng. Ông còn cho xây thêm một dãy nhà đơn bằng gỗ dọc theo con đường, và cho khách du lịch thuê với giá 3USD mỗi tối. Phòng ăn, trạm xăng và nhà gỗ đã giúp ông kiếm được 15.000 USD năm đầu tiên.

Sang năm thứ hai, ông tiếp tục mở rộng sự nghiệp, xây thêm 50 ngôi nhà gỗ, mỗi ngôi nhà có ba phòng. Bây giờ ông dành những ngôi nhà đó cho những người dân thành phố xung quanh làm nơi nghỉ mát, tiền thuê mỗi kỳ là 150 USD.

Hơn nữa, những ngôi nhà gỗ kia chẳng hề tiêu tốn của ông một chút tiền nào, bởi vì nó được làm bằng chính số gỗ lấy từ cây cối được trồng trong mảnh đất của ông (ông viện trưởng học viện lại cho rằng mảnh đất này không có giá trị gì cả).

Còn nữa, hình dáng và phong cách độc đáo của những ngôi nhà gỗ lại chính là sự quảng cáo tốt nhất cho kế hoạch mở rộng kiến thiết của ông. Người bình thường nếu dùng nguyên liệu nguyên thủy như vậy để làm nhà chắc được coi là điên rồ.

Câu chuyện vẫn chưa kết thúc, ở một nơi cách dãy nhà gỗ của ông không tới 5km, người đàn ông này lại mua thêm một nông trường cũ kỹ, hoang tàn với diện tích 150 mẫu, mỗi mẫu 25USD, còn người bán thì cứ nghĩ rằng đó là cái giá quá cao rồi.

Người đàn ông này lập tức xây dựng một đường nước dài 150m, dẫn số nước ít ỏi vào một chiếc hồ rộng 15 mẫu, trong hồ nuôi rất nhiều cá, sau đó ông đem bán nông trường này cho những người thích nghỉ mát ở bên hồ với giá cũng bằng những ngôi nhà kia, chỉ với cái phẩy tay đơn giản như vậy, ông đã có thể kiếm được tổng cộng 2500 đôla Mỹ chỉ trong một kỳ nghỉ hè.

Chính cái người có tầm nhìn xa và sức tưởng tượng tuyệt vời này lại chưa từng qua một lớp giáo dục chính quy nào.

Chính điều này đã cho chúng ta một bài học thực tế: chỉ cần biết vận dụng nhiều cách thức linh hoạt thì lập tức có thể trở thành một người có giáo dục và quyền thế.

Nhân khi nói đến câu chuyện vừa kể ở trên, Vị viên trưởng Học viện đã bán được miếng đất rộng 50 mẫu với trị giá 500 đôla Mỹ kia đã nói: "Hãy thử nghĩ xem, phần lớn trong chúng ta ở đây có lẽ đều cho rằng người đàn ông kia không có tri thức, nhưng sau khi anh ta đem sự kém cỏi của mình và mảnh đất hoang 50 mẫu kia kết hợp lại với nhau, lại có thể thu được lợi nhuận cả năm còn vượt xa tổng thu nhập trong 5 năm mà tôi có thể kiếm được nếu chỉ dựa vào cái được gọi là phương thức có giáo dục kia".

Triết lý nhân sinh 133:

Trong cuộc sống những cách nhìn độc đáo và sự quyết đoán luôn quan trọng hơn sự giáo dục và tri thức.

CHƯƠNG VIII

SỨC SỐNG DỒI DÀO ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH BỞI CHÍNH CÁCH NGHĨ CỦA BẠN

134. ĐIỀU CHỈNH TRẠNG THÁI TÂM LÝ LÀ VIỆC ĐẦU TIÊN NÊN LÀM ĐỂ DỨT BỎ SỰ CHÁN CHỜ

Sống ở hai bên bờ sông đối nhau, một bên là những người dân thường, bên kia là những nhà sư, những người dân thường thấy các nhà sư hàng ngày vô ưu vô lo, chỉ tụng kinh niệm Phật đến hết ngày, rất là ngưỡng mộ. Các nhà sư nhìn thấy những người dân thường sáng sớm đi làm việc, chiều tối lại về nghỉ ngơi cũng rất thích cuộc sống như vậy. Ngày qua ngày, họ đều có chung một mong muốn là: Được sang bờ bên kia.

Cuối cùng cũng có một ngày, những người dân thường và những nhà sư cũng thoả thuận được với nhau. Những người dân thường sẽ sống cuộc sống của nhà sư còn các nhà sư sẽ sống cuộc sống của những người dân thường.

Thời gian qua không lâu những người dân thường đã trở thành nhà sư mới phát hiện ra, hoá ra cuộc sống của các nhà sư thật không dễ sống những ngày tháng an nhàn tự tại cho lắm cho họ cảm thấy không thể thích nghi và lại nhớ đến cuộc sống trước đây của mình.

Còn các nhà sư sau khi trở thành dân thường thấy rõ được cuộc sống của người dân thường, họ vốn không thể chịu đựng được những phiền não, khó khăn và vất vả lại càng nhớ đến những điều tốt đẹp của cuộc sống hoà thuận.

Qua một thời gian nữa, họ lại cùng bắt đầu có một mong muốn: Được sang bờ bên kia.

Triết lý nhân sinh 134:

Mọi công việc khi làm lâu dài đều khiến người ta sinh ra cảm giác chán chường, cảm thấy không có đầu ra. Kỳ thực, vấn đề lại không nằm tại công việc mà chỉ do tác động tâm lý của chính người đó mà thôi. Trong công việc luôn phải nhớ điều chỉnh tâm lý đúng lúc, vì chính sự đột phá trong công việc đã quyết định sự đột phá của bản thân.

135. LUÔN GIỮ ĐƯỢC THÁI ĐỘ CHĂM CHỈ CẦN THẬN TRONG CÔNG VIỆC

Có một cửa hàng lớn cần tuyển nhân viên thu ngân, qua tuyển chọn đã chọn ra ba người lọt vào vòng sau cùng. Vòng cuối cùng này do chính ông chủ đứng ra tuyển chọn. Ngay khi người đầu tiên bước vào văn phòng, ông chủ đưa cho cô ta một tờ giấy bạc 100 đồng, yêu cầu ông xuống tầng dưới mua cho ông một bao thuốc lá, cô gái này thấy mình chưa được chính thức tuyển dụng mà đã bị ông chủ sai bảo thế này ắt công việc sau này sẽ rất hà khắc nên cô kiên quyết từ chối yêu cầu của ông chủ, dùng dùng bỏ ra khỏi văn phòng.

Sau khi cô thứ hai bước vào phòng, ông chủ cũng đưa cho cô một tờ giấy bạc 100 đồng yêu cầu cô đi mua một bao thuốc lá. Cô này muốn tạo ấn tượng tốt với ông chủ nên vui vẻ nhận lời. Nhưng khi xuống tầng mua thuốc, người ta nói cho cô biết đây là tờ bạc giả, không có cách nào khác cô đành bỏ 100 đồng tiền túi của mình ra để mua thuốc rồi mang toàn bộ tiền lẻ đem trả lại cho ông chủ mà không hề mảy may đề cập đến tờ tiền giả kia.

Cô thứ ba cũng nhận được yêu cầu tương tự, nhưng khi nhận tờ giấy bạc từ tay ông chủ cô không đi ngay mà cẩn thận kiểm tra tờ giấy bạc kia, và ngay lập tức phát hiện ra tờ bạc này là giả, nên cô lịch sự yêu cầu ông chủ đưa cho cô tờ tiền khác. Ông chủ lúc này mỉm cười nhận lại tờ giấy bạc. Còn cô gái kia cuối cùng cũng được tuyển dụng.

Triết lý nhân sinh 135:

"Cẩn thận chăm chỉ luôn luôn là bảo bối để công việc thành công".

136. PHẢI NHẢY NẠY HƠN MỘT CHÚT

Một thanh niên trẻ sau khi tốt nghiệp đại học được cử đến làm việc tại một trạm khai thác dầu khí trên biển. Ngày đầu tiên làm việc ở trên biển, người trưởng ca đã yêu cầu anh ta trong một thời gian nhất định trèo lên một khuông gác của trạm khai thác cao hơn 10m và đưa một cái hộp được bọc ngoài rất đẹp cho người quản lý ở đó. Anh ta tay ôm cái hộp, thoăn thoắt leo lên cầu thang mạn nhỏ hẹp thông thẳng lên khuông trạm, người ướt đầm mồ hôi, miệng thở hồng hộc, cuối cùng anh ta cũng leo đến nơi và đưa cái hộp cho người quản lý.

Người quản lý chỉ ký tên lên trên vỏ hộp rồi trao lại cho anh đưa xuống. Thế là anh ta lại thoăn thoắt leo xuống đưa cái hộp cho người trưởng ca, nhưng người trưởng ca cũng chỉ ký tên mình lên trên vỏ hộp rồi lại yêu cầu anh tiếp tục leo lên chuyển cho người quản lý kia, anh thanh niên trẻ ngược mắt nhìn người trưởng ca, do dự chốc lát rồi bám cầu thang mạn tiếp tục leo lên. Khi leo tới khuông trạm lần thứ hai, cả người mệt mỏi rã rời, ướt đầm mồ hôi, 2 chân như bị tê liệt, người quản lý cũng làm giống như lần trước, chỉ ký tên của mình rồi bảo anh đem xuống. Anh thanh niên trẻ gạt mồ hôi trên mặt quay người leo xuống đem theo cái hộp. Nhưng người trưởng ca sau khi ký tên xong lại yêu cầu anh leo lên lần nữa.

Anh thanh niên trẻ lúc này đã cảm thấy rất tức giận nhưng vẫn cố kìm nén lau mồ hôi mắt ngược nhìn cầu thang mạn từng bước khó khăn leo lên. Khi leo lên tới cầu thang mạn lần thứ ba cả người anh đã ướt đầm, mồ hôi chảy ròng ròng từ mặt xuống cổ, từ từ đưa cái hộp cho người quản lý. Người quản lý nhìn anh ta từ từ nói: "Anh hãy mở cái hộp ra".

Anh thanh niên xé vỏ cái hộp ra thấy bên trong có hai cái hộp thủy tinh, một hộp là cà phê còn hộp kia là dụng cụ pha cà phê.

Lúc này anh thanh niên không còn kìm nén được sự tức giận của mình nữa ngược ánh mắt giận giữ về phía người quản lý. Nhưng người quản lý lại chỉ nói với anh ta: "Anh hãy pha cà phê đi". Đến đây anh ta không còn chịu đựng được nữa, "pực" anh ta ném thẳng cái hộp xuống đất nói: "Tôi không làm nữa". Nhìn cái hộp nằm dưới đất anh cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, cơn giận vừa xong cũng bay đi hết.

Lúc này người quản lý mới đứng lên, nhìn thẳng vào mắt anh: "Thấy cậu leo lên đến lần thứ ba, tôi có thể nói cho cậu biết rằng, vừa rồi chính là bài huấn luyện sức chịu đựng cực hạn dành cho cậu. Vì chúng ta đang làm việc trên biển lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, điều này đòi hỏi các đội viên phải có sức chịu đựng cao nhất có kinh nghiệm chịu đựng mọi nguy hiểm, chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành tốt công việc trên mặt biển. Thật đáng tiếc, ba lần trước cậu đều đã qua được chỉ còn một chút cuối cùng cậu lại không được uống giọt cafe ngọt ngào do chính cậu pha. Bây giờ

thì cậu có thể đi được rồi.

Triết lý nhân sinh 136:

Nhẫn nại phần lớn thời gian đó thật khó khăn, khổ sở vì bị sự nhẫn nại chèn ép, nhưng thành công chỉ xuất hiện trước mắt bạn sau khi bạn đã nhẫn nại chịu đựng những khổ sở mà người khác không chịu nổi. Nhất thiết là đừng để một chút nhỏ nhen phá hỏng đi tất cả.

137. BIẾN VIỆC BÁN CÁ THÀNH MỘT NGHỆ THUẬT

Có lần một khách du lịch người Anh tên là Jiker đến Mỹ thăm quan, người hướng dẫn viên giới thiệu tại Seattton có một chợ cá rất đặc biệt, việc mua cá ở đó là cả một thú vui. Các khách du lịch trong đoàn của Jiker nghe xong cảm thấy rất hiếu kỳ.

Hôm đó, dù thời tiết không thật tốt nhưng ở chợ, Jiker phát hiện thấy trong mùi tanh của cá là rất nhiều tiếng cười vui vẻ của các chủ hàng bán cá. Trên mặt họ luôn nở nụ cười, đang hợp tác với nhau như một đội tung hứng bóng vậy. Những con cá đông lạnh cứ giống như là những quả bóng chày bay qua bay lại trong không trung. Mọi người cùng nhau hát xướng: “A, 5 chậu vây cá bay đến Mitnisu mất rồi”. “8 con của ông đã bay sang Tanshasi rồi”. Đây đúng là một không khí thật hoà đồng đầy hứng khởi và vui vẻ.

Jiker hỏi một người ở đó: “Các ngài làm việc trong môi trường như thế này sao vẫn luôn giữ được tâm trạng vui vẻ như vậy?”

Ông chủ hàng cá nói: “Trên thực tế, chợ cá này mấy năm trước vốn cũng là một cái chợ cá không có sinh khí, mọi người cả ngày oán thán lẫn nhau, sau này, tất cả mọi người đều thấy làm việc mà cả ngày luôn phải cắn ke nhau như vậy thật không có lợi cho ai cả, chỉ bằng phải thay đổi nó. Thế là họ không tiếp tục ca thán cuộc sống nữa mà tích cực biến công việc bán cá thành một nghệ thuật. Từ đó sáng kiến lại tiếp sáng kiến chuỗi tiếng cười này tiếp chuỗi tiếng cười kia, họ đã trở thành một kỳ tích trong các chợ bán cá.

Ông chủ hàng cá nói tiếp: “Tập luyện nhiều tay nghề mọi người cũng được nâng cao gần như tương đương với một gánh xiếc rong vậy. Chính bầu không khí của công việc này còn ảnh hưởng nhiều đến những người đang làm việc cạnh đó. Họ thường đến đây và dùng cơm với các chủ hàng cá và dần dần cũng ảnh hưởng tính cách vui vẻ của họ. Cũng có không ít các nhà quản lý không tìm được biện pháp nâng cao tinh thần làm việc cũng đã đến đây hỏi: “Tại sao các ngài cả ngày làm việc vất vả trong môi trường đầy mùi tanh hôi của cá này mà vẫn giữ được sự vui vẻ?” Và được họ giải thích: “Trên thực tế không phải cuộc sống phụ chúng ta mà chúng ta quá kỳ vọng vào nó mà đã bỏ qua chính bản thân cuộc sống”.

Cũng có lúc các chủ hàng cá còn khuyến khích du khách tham gia vào trò chơi tung cá, cho dù là người sợ mùi tanh của cá cũng vui vẻ nhiệt tình vỗ tay hưởng ứng. Những người đang có tâm trạng không vui khi bước vào chợ cá này đều sẽ đi ra với nụ cười thoải mái, trên tay là đầy những hàng, trong lòng dường như vừa nhận ra một điều gì đó mới vậy.

Triết lý nhân sinh 137:

Trên thực tế không phải là cuộc sống phụ chúng ta, mà chính chúng ta đã kỳ vọng quá cao vào nó mà bỏ qua chính bản thân cuộc sống. Không phải là công việc buồn chán tẻ nhạt mà chính chúng ta không biết cách biến nó thành một công việc lí thú để làm.

138. PHẢI BIẾT TỰ HÀO VỀ NHỮNG HÀNH ĐỘNG CỦA CHÍNH MÌNH

Sacke Kamiesi là một nhà biên tập khá thành danh và có đạo đức nghề nghiệp rất cao. Có người đã từng ca tụng khả năng biên tập của ông: “Ông ấy chỉ cần dùng cây bút chì xanh phác thảo một vài chữ thì đến những hòn đá nham thạch trụi lủi cũng có thể ứa ra rượu champagne”

Lúc ông 30 tuổi, đã có thể làm công việc biên tập một cách nhuần nhuyễn, ông không những có khả năng cảm thụ văn học thực thụ, kiến thức văn học uyên thâm mà còn nắm vững nhiều kỹ thuật cụ thể về in ấn và xuất bản từ thiết kế in sách cho đến việc phát hành, những việc này thật sự không dễ, là một nhà biên tập đạt tới như vậy có thể coi là rất quý rồi.

Giáo sư Mosli Walen của trường Đại học Côlômbia đã đưa bản thảo tác phẩm "Ngày trùng lặp thứ ba" cho nhà xuất bản nơi Sacke Kamiesi làm việc. Sacke sau khi xem xét bản thảo này ông đã cho rằng: “Đối với tôi, tác phẩm lớn này là một bộ tác phẩm được nghiên cứu rõ ràng và sâu sắc về mọi mặt, nội dung phong cách và kiến thức đều rất phong phú, nó hoàn toàn có thể được xuất bản”. Và ông khẳng định: “Tôi có thể nói một cách chắc chắn nếu chúng ta không xuất bản bộ sách này thì các nhà xuất bản khác cũng sẽ xuất bản nó nhưng chúng ta sẽ là nhà xuất bản đầu tiên bán ra bộ sách này”. Nhưng cho dù Sacke có tự tin và nhiệt tình đến mấy đối với tác phẩm này thì nó vẫn bị các đồng nghiệp của ông xem nhẹ. Theo quy định thông thường, khi sự giới thiệu và biện hộ của người biên tập không có tác dụng, bản thảo sẽ được gửi về cho tác giả, ít nhất thì đối với nhà biên tập cũng không có gì hổ thẹn. Song là một nhà biên tập Sacke không muốn phũ tay như vậy, ông không nhẫn tâm nhìn thấy một tác phẩm thực sự có giá trị bị quên lãng. Trong thư gửi cho tác giả, ông vẫn khuyến khích: “Cá nhân tôi cho rằng chắc chắn tác phẩm của ngài sẽ được nhà xuất bản đại học Havard quan tâm. Tôi chân thành mong ngài hãy chuyển bản thảo này cho họ. Trên thực tế, tôi rất muốn giới thiệu tiến cử bản thảo của ngài cho họ”. Đề tác phẩm "Ngày trùng lặp thứ ba" có thể xuất bản thuận lợi, thậm chí ông còn đề nghị: “Về chuyện tên tác phẩm, Ngài có thể cho phép tôi đưa ra ý kiến không? "Lời chúc của tình yêu" thì thế nào? Ngài hãy xem xét đến việc đổi tên này. Sau khi Sacke mất tác phẩm "Ngày trùng lặp thứ ba" do được ông đổi tên thành "Lời chúc của tình yêu" nên cuối cùng dù qua nhiều gian truân cũng đã được công ty Mike Milen xuất bản.

Bản sơ thảo tác phẩm "Ở khu Binshuis" của tác giả đang ăn khách Bađet. Furboger cũng vừa viết xong, đang vào lúc in ấn sửa chữa, bản quyền của bộ phim chuyển thể cũng đã bán xong, lúc này lại có vấn đề là lần lượt giải quyết bộ tiểu thuyết, phim truyện này gấp gáp tranh thủ từng giây phút. Chúng tôi có một câu tục ngữ là: “Củ cải nhỏ nhanh không sạch bùn” Sacke hoàn toàn có thể nhanh chóng phát hành, xuất bản cuốn tiểu thuyết này phụ thuộc vào việc quay phim. Nhưng không, ông lại cho rằng: “Bản chữa cuối cùng có rồi, còn cần xem lại thật chi tiết, đặc biệt là xem những câu thoại ở khu vực Binshuis có đúng thực tế như vậy không?” Thế là ông giục tác giả mời một người công nhân bến tàu Bustlan rất am hiểu tình hình khu vực Binshuis đến. Ông nghĩ: “Ở trong văn phòng thật lộn xộn, mọi người lại hiểu kỳ thật sự không có cách nào làm việc được, ở nhà làm, lại có anh chàng công nhân bến tàu này ở bên cạnh công việc có thể tiến triển nhanh lắm đây, bản chữa cuối cùng sẽ nhanh chóng được đưa ra thôi”. Ông gọi điện về cho vợ thông báo như vậy, thế là chuẩn bị hết đồ dùng, thực phẩm tập trung trong nhà. Trong đó tác giả, biên tập, người cung cấp chi tiết cho tác phẩm hoà vào một. Điều này thể hiện tính trách nhiệm và sự coi trọng nhiệm vụ của một nhà biên tập có trách nhiệm cao.

Trong lòng ông chỉ có tác phẩm tác giả và bạn đọc, không bao giờ lãnh đạm với ba đối tượng này chính là người biên tập có trách nhiệm, có sự rèn luyện đạo đức và tư tưởng nghề nghiệp đáng quý.

Sacke không phải là một người bất chấp nguyên tắc mà nâng đỡ tác giả. Khi có tác phẩm, không cần biết tác giả đó nổi tiếng như thế nào, nếu tác phẩm viết ra có tỳ vết thì ông quyết không màng đến. Ông không muốn nhân nhượng tác giả, càng không muốn thỏa mãn yêu cầu của tác giả

mà phụ lòng người đọc. Có lần, sau khi duyệt xong bản thảo viết tay tác phẩm "Thiên nga gãy cánh" của nhà văn nổi tiếng Bodelits Kelamu, ông đã trình trọng mà nghiêm túc phê bình tác giả là "thái độ không có trách nhiệm với người đọc". Ông nói: "Xin hãy tin tôi, nếu như tôi còn có cách nào đó để cứu vãn bản thảo này tôi đã làm, nhưng thật không may, tôi tin chắc tiểu thuyết này không thể cứu vãn được nữa. Điều tôi thật sự không vui là: đây lại là tiểu thuyết của Bodelits Kelamu, vì đã từ lâu tôi rất ngưỡng mộ ông ấy."

Triết lý nhân sinh 138:

Mỗi người cần có trách nhiệm về hành động của mình và cần cảm thấy tự hào về mỗi hành động của mình. Nếu giữ được thái độ ấy trong công việc, làm sao có thể không khiến mọi người đều thành công, không khiến người khác kính trọng.

139. LÀ VÀNG THÌ SẼ LUÔN PHÁT SÁNG

Wetskagalaf một công ty chế tạo máy nổi tiếng nhất của Mỹ những năm 80 của thế kỷ XX, sản phẩm của nó tiêu thụ trên toàn thế giới và là đại diện cho trình độ cao nhất trong ngành chế tạo máy móc hạng nặng lúc bấy giờ. Đã có rất nhiều người sau khi tốt nghiệp đã đến công ty này tìm việc nhưng đều bị từ chối, lí do rất đơn giản, những công nhân có kỹ thuật tay nghề cao trong công ty đã quá đủ, không còn cần nhu cầu nhân tài kỹ thuật cao nữa. Nhưng những đãi ngộ khiến người ta thêm thuồng và một địa vị đáng tự hào vẫn thu hút nhiều người có chí hướng lao vào vòng hào quang.

Kaimus cũng giống như rất nhiều người khác anh đã bị từ chối đơn dự tuyển kì thi tuyển nhân viên hàng năm của công ty này, thế nhưng Kaimus không hề tuyệt vọng, anh ta thề nhất định sẽ vào bằng được công ty chế tạo máy móc hạng nặng này. Thế là anh ta quyết áp dụng một chiến lược trước nay chưa từng có.

Trước hết anh tìm đến phòng nhân sự của công ty đề nghị muốn làm việc không lương cho công ty với hy vọng công ty giao cho bất kì một công việc gì anh ta đều sẽ hoàn thành mà không tính toán gì đến vấn đề thù lao. Ban đầu công ty cảm thấy không có nghĩa, nhưng xem xét thấy mình không phải chỉ một đồng lương nào lại không có một ràng buộc nào thế nên đã nhận anh ta làm người quét dọn phế thải vụn sắt trong xưởng. Một năm sau, Kaimus chăm chỉ cần mẫn làm cái công việc đơn giản nhưng mệt nhọc ấy. Để nuôi thân, sau giờ làm anh còn phải đi làm thêm ở quầy rượu. Cứ như vậy tuy có thể giành được thiện cảm của lãnh đạo và các công nhân nhưng vẫn không có ai nhắc đến việc tuyển dụng anh.

Đầu năm 1990, khá nhiều hợp đồng của công ty lần lượt bị đổ bể nguyên nhân đều là do chất lượng sản phẩm có vấn đề điều này gây cho công ty một tổn thất rất lớn.

Để cứu vãn tình thế, hội đồng quản trị của công ty đã nhanh chóng triệu tập cuộc họp bàn phương thức giải quyết. Trong lúc cuộc họp đang diễn ra quá nửa mà chưa tìm ra biện pháp mới thì Kaimus đột ngột xông vào phòng họp muốn trực tiếp gặp ngài tổng giám đốc. Tại cuộc họp Kaimus đã đưa ra những giải thích thuyết phục cho nguyên nhân của những vấn đề trên và còn đưa ra cách nhìn nhận của mình về vấn đề kỹ thuật. Sau đó anh trình lên những bản thiết kế chế tạo sản phẩm của mình. Những bản thiết kế này rất tiên tiến, đã giữ được tất cả ưu điểm của máy móc cũ lại có thể khắc phục được những sự cố vừa xảy ra. Tổng giám đốc và các thành viên hội đồng quản trị thấy một người công nhân vệ sinh lại có được những hiểu biết rõ ràng như vậy bèn hỏi tình hình cụ thể của anh Kaimus nêu ý đồ và cách thức giải quyết thúc đẩy kinh doanh của mình cho những lãnh đạo cấp cao nhất của công ty, các thành viên hội đồng quản trị biểu quyết, Kaimus cuối cùng đã được công ty bổ nhiệm làm phó tổng giám đốc phụ trách vấn đề kỹ thuật sản xuất của công ty.

Hoá ra khi còn là người quét dọn cho công ty, tận dụng đặc điểm có thể đi đây đi đó, anh đã

quan sát tỉ mỉ mọi tình hình sản xuất của công ty rồi nhất nhất ghi lại tường tận, phát hiện ra bộ phận kỹ thuật nào có vấn đề liền tìm cách thức giải quyết, cứ như vậy anh đã bỏ ra gần 1 năm để làm thiết kế gom lại thành một loạt số liệu thống kê lớn đặt nền móng cơ sở cho sự phát triển sau này.

Triết lý nhân sinh 139:

Kaimus không hổ thẹn là một người thông minh, anh biết "là vàng thì sẽ luôn tỏa sáng" trong quá trình thúc đẩy bản thân anh ta không tranh giành cái nhất thời, tài hoa không lộ ra ngoài, bên trong sắc sảo, có tầm nhìn xa, đã chuẩn bị mọi điều kiện để bản thân phát triển, vì thế cuối cùng đã đạt được thành công.

140. TÌM NGỌC

Một công ty nọ muốn tìm một người quản lý từ những nhân viên cấp dưới. Đề bài mà hội đồng quản trị đưa ra là đi tìm ngọc: mọi người phải vượt qua mọi trở ngại để đến đích, tìm ra một chiếc nhẫn vàng, vật quý đã được giấu đi trước đó.

Ai có thể tìm ra thì chiếc nhẫn thuộc về người đó hơn nữa còn được đề bạt thăng chức. Mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn và bắt đầu đi tìm. Nhưng con đường được bố trí trước đó thật khó đi, trên sàn là đầy những vỏ dừa hấu, mọi người đi được vài bước lại bị trượt chân, căn bản không tìm được cách nào để đi qua. Họ nhích từng bước rất khó khăn. Trong đám người tìm nhẫn kia, người làm vệ sinh của công ty là đi sau cùng, anh ta hầu như không để ý đến việc tìm nhẫn, chỉ kéo theo chiếc xe rác sau đó từ từ nhặt vỏ dừa bỏ vào xe kéo ra bãi đổ.

Nhiều giờ đồng hồ trôi qua, đám vỏ dừa cũng đã được dọn sạch mọi người chạy qua đám vỏ dừa chạy đến đích, họ tìm kiếm khắp nơi nhưng không thể tìm ra chiếc nhẫn ẩn ở bên dưới. Chỉ có người làm vệ sinh sau khi đổ xe rác cuối cùng đã phát hiện ra chiếc nhẫn ẩn ở bên dưới đám vỏ dừa. Sau đó công ty đã tổ chức một cuộc họp toàn thể, chính thức đề bạt người làm vệ sinh kia.

Chủ tịch Hội đồng quản trị hỏi mọi người: “Các bạn có biết tại sao công ty lại đề bạt anh ấy không?”

Có vài cánh tay trả lời: “Vì anh ta đã tìm ra chiếc nhẫn vàng”.

Ông chủ tịch lắc đầu "Bởi vì anh ta đã làm tốt công việc của chính mình" Một vài cánh tay khác trả lời.

Ông chủ tịch khoát tay nói: “Đây chưa phải là tất cả, chỗ đáng quý nhất của anh ấy là ở chỗ anh ấy có tinh thần đoàn đội. Trong khi các bạn tranh nhau tìm nhẫn thì anh ta lại âm thầm dọn đi trở ngại cho các bạn”. “Tinh thần đoàn đội chính là bảo bối đáng quý nhất của mỗi người, của một công ty”. Ông chủ tịch kết luận.

Triết lý nhân sinh 140:

Trong xã hội hiện nay, những người chỉ biết đến mình thì rất khó có được sự phát triển lâu dài, còn những người lúc nào cũng nghĩ cho người khác thì lại thường đạt được những thành công ngoài ý muốn.

141. CỐ GẮNG HẾT SỨC TÌM NIỀM VUI TRONG CÔNG VIỆC

Khi chúng ta làm việc mà chúng ta thích thì rất ít cảm thấy mệt mỏi, có rất nhiều người cũng có chung cảm giác như vậy. Ví dụ như vào ngày cuối tuần bạn đến bên hồ nước câu cá, ngồi mãi hơn 10 tiếng đồng hồ nhưng cũng không thấy mệt mỏi, là tại sao vậy? Bởi vì câu cá là sở thích của bạn, bạn có thể tìm thấy sự vui vẻ trong việc câu cá ấy. Nguyên nhân chính gây nên sự mệt mỏi chính là sự mất hứng thú đối với cuộc sống, sự chán chường đối với một công việc nào đó. Loại mệt mỏi tâm lý này làm tiêu hao rất nhiều thể lực, làm cho người ta khó mà chống đỡ được.

Một nhà tâm lý học đã tiến hành một thực nghiệm như thế này: ông chia 18 học sinh thành hai nhóm, mỗi nhóm 9 người, ông để một nhóm làm công việc họ ưa thích, còn nhóm kia làm công việc mà họ không ưa thích. Không lâu sau, nhóm học sinh làm việc họ không ưa thích bắt đầu có “động tĩnh”, họ bắt đầu ca thán đau đầu mỏi lưng, còn nhóm kia lại làm việc hết sức nhẹ nhàng. Kinh nghiệm ở trên đã cho mọi người thấy: “Mọi người chán chường không phải do bản thân công việc tạo thành mà chính là do sự nhàm chán, lo lắng chèn ép của công việc gây nên nó làm mất đi sức sống và sự thoải mái đối với công việc. “Tôi làm sao có thể vui vẻ trong công việc được đây”. Một thương gia nói: “Tôi vừa lỗ mất 150.000USD trong vụ làm ăn vừa rồi, tôi đã hoàn toàn rỗng túi rồi, không còn mặt mũi nhìn ai nữa”.

Có rất nhiều người đã đưa cách nghĩ như vậy của mình vào cuộc sống. Trên thực tế, thua lỗ 150000 USD là sự thật, nhưng nếu nói mình rỗng túi hay không còn mặt mũi nhìn ai nữa chỉ là cách nghĩ của bản thân. Có một người Anh đã nói một câu danh ngôn như thế này: “Sự bất an mà con người phải chịu đựng không phải do sự việc xảy ra mà chính vì cách nghĩ của họ về sự việc đã xảy ra đó”. Cũng tức là nói, đạt được sự hứng thú cũng chính là thể nghiệm tâm lý của mỗi người, mà nó không phải là bản thân của sự việc xảy ra.

Triết lý nhân sinh 141:

Trên thực tế, nhiều lúc trong cuộc sống chúng ta có thể tìm được niềm vui, cũng như Lincon đã nói: “Chỉ cần có tâm lý muốn vui vẻ thì phần lớn mọi người đều có thể đạt được ước nguyện của mình”.

142. MỤC ĐÍCH CỦA LÀM ĂN BUÔN BÁN LÀ KIẾM LỢI NHUẬN

Cả cuộc đời của Jiaori trước sau như một dường như đây là một thói quen không thể sửa được, trên thương trường anh ta luôn luôn bị người khác lừa gạt.

Dù bây giờ anh ta đã là một thương gia khá thành công trên thương trường, nhưng trước đây, trong nhiều năm anh ta thực sự là một người thất bại. Một lần, anh ta có kể lại một câu chuyện rất lí thú: Lúc anh ta 6 tuổi đã bày một quầy hàng nhỏ ở trước cổng nhà bán các thứ thực phẩm còn lại trong tủ lạnh của mẹ, gồm có rau xanh, hoa quả và trứng gà. Trên mỗi loại cậu đều dán một cái bảng giá rất rẻ, mỗi quả trứng gà cậu bán 1 hào trong khi giá mẹ cậu mua đã là 3 hào, cậu ta nhanh chóng bán hết trứng gà và rau xanh, lỗ cả vào tiền vốn. Bởi vì rất yêu thương cậu ta, lại thấy cậu ta chơi rất vui, từ đó mẹ cậu ta đã nói cho cậu biết mục đích của chuyện làm ăn buôn bán luôn là kiếm lợi nhuận.

Nhiều năm sau, chuyện làm ăn buôn bán của anh ta lại xuất hiện một biến cố lịch sử. Jiaori cùng vợ anh ta là Mary đều làm việc ở một khu chợ nhỏ, anh ta cùng một nhà buôn làm ăn trao đổi hàng hoá, anh ta dùng một loại hàng có giá bán lẻ là 25 USD để đổi lại một loại hàng khác tương tự có giá 5 USD, mà Mary vốn mua cái đó tận 40 USD. Sau khi anh ta nói lại chuyện này với Mary, cô cảm thấy rất tức giận, thế là anh ta lại bị người khác lừa rồi.

Mary nói với Jiaori, chuyện tiền nong hơn kém chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng vấn đề quan

trọng là anh phải làm sao để không bị lỗ vốn nữa. Đến lúc đó, trong lòng anh ta đã có một sự thay đổi lớn, anh ta nhìn lại những gì mình đã làm tự cảm thấy thật đáng cười.

Anh ta nói với Mary: “Tự giờ tôi sẽ không làm ăn lỗ vốn nữa, ngày mai tôi sẽ tìm nhà buôn kia và bảo ông ta là tôi đã làm một chuyển đổi chắc hồ đồ làm lỗ vốn lớn, thử xem ông ta tính thế nào?”.

Mary nghe xong, cô nghĩ việc Jiaori đi tìm người ta thì thật khó coi, đặc biệt số tiền kia lại quá nhỏ. Nhưng anh chàng Jiaori bắt đầu thông minh hơn đã hạ quyết tâm, phải học thế nào để thay đổi cung cách trong quá khứ của mình. Jiaori nói với Mary: “Quay lại tìm ông ta tôi không có hại gì cả, chỉ có lợi mà thôi. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là ông ta nói "không có chuyện đó" mà thôi, tôi cũng có thể quan sát cách nói, học cách ông ta xử lý tình huống này như thế nào”.

Thế là Jiaori đi tìm nhà buôn kia, đàm phán lại thành công chuyện làm ăn, anh ta đạt được thoả thuận đổi thêm một số hàng nữa bù vào số lỗ vốn ban đầu.

Câu chuyện nghe ra thật nhỏ nhen, đơn giản không đáng nhắc đến. Song bất luận chúng ta thay công ty đàm phán một chuyện phức tạp hay chỉ là giải quyết một chuyện bình thường chúng ta đều gặp nhau tại một điểm, đó là tinh thần kiên quyết hay mềm yếu. Dù cách biểu hiện có thể không giống nhau nhưng động cơ sâu xa của nó là hoàn toàn giống nhau.

Triết lý nhân sinh 142:

Chúng ta phân đôi việc trục danh trục lợi, song đối với những người kinh doanh thì lợi nhuận lợi vô cùng quan trọng, hoặc giả trong lúc đang mưu cầu danh lợi một cách đúng mực thì bạn càng có thể hưởng thụ niềm vui của cuộc sống thực chất hơn.

143. GIẢI TRÍ CŨNG LÀ MỘT CÔNG VIỆC

Có người từng hỏi Pierre Cardin bí quyết thành công của ông. Ông trả lời hết sức thân thiện: "Sáng tạo! Trước hết phải có ý tưởng, sau đó mới là thực tiễn, lại không ngừng tự đặt câu hỏi cho bản thân. Đó chính là bí quyết thành công của tôi".

Vào một ngày đầu thế kỷ 19, Pierre Cardin khi đó còn là một thanh niên 23 tuổi, trên một chiếc xe đạp cũ kỹ, đã đến Paris - thủ đô nước Pháp với dáng vẻ nghênh ngang đầy chí khí. Ông ấy đã học việc 5 năm tại ba cửa hàng thời trang nổi tiếng nhất Paris, đó là ParCanne, Sylla Parely và Diaux. Vì chịu khó ham học hỏi, ông đã nhanh chóng nắm bắt được tất cả các khâu từ thiết kế, cắt vải cho đến may đo; đồng thời cũng xác lập được những hiểu biết độc đáo của riêng ông về thời trang. Ông cho rằng, thời trang là: "Biểu hiện bên ngoài của tâm hồn, là một tiêu chí về lễ nghi khi giao tiếp với mọi người." Tại cổng trường đại học Paris, có một cô gái xinh đẹp trẻ trung đã làm Pierre chú ý. Cô gái này dù chỉ mặc một chiếc váy dài rất bình thường, nhưng thân hình cân đối, các đường nét vòng ngực vòng eo đều rất chuẩn. Pierre chợt nghĩ: cô gái này nếu mặc quần áo cho mình thiết kế chắc hẳn còn phải hấp dẫn hơn nữa. Thế là ông đã tuyển hơn 20 sinh viên nữ trẻ trung xinh đẹp, tạo thành một đội ngũ người mẫu thời trang làm việc ngoài giờ.

Sau đó Pierre đã tổ chức buổi triển lãm thời trang chưa từng có ở Paris. Cùng với giai điệu mượt mà đẹp đẽ, từng người mẫu mặc những bộ thời trang khác nhau bước ra sân khấu, đột nhiên làm cả hội trường phải trầm trồ khen ngợi. Màn biểu diễn đặc sắc của những người mẫu thời trang đã mang lại cho buổi biểu diễn của Pierre Cardin thành công ngoài dự kiến, hầu hết các tờ báo của Paris đều đưa tin về buổi biểu diễn này, đơn đặt hàng từ khắp nơi tập nập được gửi tới. Pierre lần đầu tiên cảm nhận được hương vị của thành công.

Sau lần đó, sau khi đã giành được những thành công huy hoàng trong ngành thời trang, Pierre Cardin lại chú tâm vào một lĩnh vực mới. Ông đã xây dựng "trung tâm văn hoá Pierre Cardin", trong đó có rạp chiếu phim, phòng tranh, nơi bán hạ giá đồ thủ công mỹ nghệ, nhà hát kịch,... trở thành một cảnh quan lớn của Paris.

Lúc đó ở Paris có một nhà hàng cao cấp đang trên bờ phá sản. Do nhà hàng này xây dựng từ năm 1893, lịch sử lâu đời; khi biết chủ nhà hàng định bán rẻ đi thì các tập đoàn giàu có ở Mỹ, Ai Cập,... đều muốn mua lại. Pierre Cardin vì không muốn một nhà hàng nổi tiếng trong lịch sử nước Pháp lại rơi vào tay người nước ngoài nên đã mua lại cửa hàng ăn Marchael Simon đó với cái giá rất cao là 1.500.000 USD.

Pierre đã nâng cái ý nghĩ "đến nhà hàng chỉ để ăn uống" lên thành một kiểu hưởng thụ mức cao hơn, không chỉ để những người khách có thể thưởng thức những món ăn kiểu Pháp nổi tiếng mà còn khiến cho họ cảm nhận được cách phục vụ độc đáo và cao cấp của nhà hàng. Bằng sự quản lý điều hành tỉ mỉ của Pierre, sau 3 năm, nhà hàng đã sống lại như thời kỳ hoàng kim của mình. Nó không chỉ phục hồi lại tiếng tăm trước kia mà hơn nữa còn có tiếng vang hơn trên toàn thế giới.

Từ một thợ cắt may trở thành một đại ty phú, Pierre đã tạo nên một truyền kỳ trong ngành thương nghiệp. Tất cả sự thành công này ông đổ bằng 18 tiếng nỗ lực làm việc mỗi ngày. "Giải trí của tôi chính là công việc của tôi". Tại phòng làm việc của Pierre có một quả địa cầu, người thầy vĩ đại không có thời gian để giải trí này có lẽ không thể đếm được chính xác những địa điểm mà sự nghiệp và thương hiệu của ông đã đặt chân đến. Ông cảm nhận được sự đầy đủ, mãn nguyện, cảm nhận được niềm vui của cuộc sống.

Triết lý nhân sinh 143:

Coi công việc là giải trí, có tầm nhìn xa trông rộng, biết cách không chế kiểm soát bản thân, lấy sự nỗ lực làm việc là niềm vui, mới có thể giành được thành quả đáng tự hào.

I44. SỨC SỐNG DỒI DÀO ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH BỞI TƯ TƯỞNG CỦA BẠN

Trên đường đi làm, anh ta cảm thấy thật tuyệt. Đó là một buổi sáng tháng 5, chim ca hót véo von, gia đình anh thật hạnh phúc. À, hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp đây. Hôm qua anh ta đã kí kết thành công một vụ làm ăn lớn, anh ấy đang mong đến cuối tuần sẽ nhận được một khoản hoa hồng kha khá.

Bỗng nhiên anh ta bị cảnh sát giao thông chặn lại và đưa cho anh xem một giấy phạt 25 USD, mấy phút sau một lớp xe bị ứ đọng, lại phải tấp vào lề đường dừng 35 phút.

Khi anh ấy vừa đến phòng làm việc, giám đốc đưa cho anh một mảnh giấy nói rằng vụ làm ăn hôm trước đã tan thành mây khói vì thẻ tín dụng của khách hàng không hợp lệ.

Người khách hàng đầu tiên mà anh đón tiếp trong ngày hôm nay vừa thô lỗ lại cố chấp, chỉ trong vùn vụt có tám phút mà anh đã bị răn dạy chỉ trích nhiều lần, khi người khách hàng đi khỏi, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề là, thời gian còn lại hôm nay của anh ta sẽ thế nào đây? Anh ấy sẽ vẫn giữ được tâm trạng vui vẻ chứ? Câu trả lời là: phụ thuộc vào bản thân anh ta hoặc phụ thuộc vào sự giúp đỡ của giám đốc với anh ấy. Trong khoảng thời gian còn lại, có thể anh ta chỉ ký kết thành công với 3 trong số 10 người khách hàng mà anh ta đã đàm phán trước đó, điều này cũng không vượt quá khả năng

vốn có của anh ấy. Có thể khi tổng kết một ngày làm việc anh ta sẽ cảm thấy thật tồi tệ, chẳng qua chỉ là bạn giao tiếp với khách hàng mà thôi.

Sức sống mà anh ấy truyền cho khách hàng khi giao tiếp phụ thuộc vào cách anh ấy nhìn nhận về ngày hôm đó, cách anh ấy xử lý những hoàn cảnh bất lợi với bản thân. Nếu anh ấy ý thức được sự nhiệt tình, trạng thái tâm lý của mình có ảnh hưởng rất lớn đến chính mình cũng như người khác, thì 25 đôla ấy, 35 phút ấy, vụ làm ăn không thành ấy, hay khách hàng thô lỗ,... đều chẳng có ý nghĩa gì cả, chúng sẽ không chút ảnh hưởng đến việc anh ấy tiếp xúc với người khách hàng tiếp theo.

Triết lý nhân sinh 144:

Trong một ngày bất kỳ, vào một thời điểm bất kỳ, bạn luôn phải có một tình thần hứng khởi, điều đó quyết định tư tưởng của bạn chứ không phải do các nhân tố bên ngoài.

145. LẤY CÔNG VIỆC LÀM NIỀM VUI

Linda là một người lạc quan, cô ấy nói công việc đối với cô như một miếng Sôcôla vậy, bởi vì cô ấy rất thích ăn Sôcôla và đối với cô ta, công việc cũng luôn vui vẻ và không hề mệt mỏi. Điều đó là do sự so sánh chân thực từ tâm hồn cô ấy, mang lại cho cô ấy sự vui vẻ và nhiệt tình.

Công việc đối với bạn cũng là miếng Sôcôla chứ? Có thể bạn sẽ trả lời là không. Vậy thì đối với bạn, công việc là thứ gì đây? Là trò chơi? Là đấu tranh? Là du lịch? Hay là sự giày vò hành hạ? Hay là cái gì khác? Bất kể sự so sánh của bạn là gì thì nó cũng thể hiện trạng thái làm việc của bạn hiện giờ, nó phản ánh thực tế nội tâm của bạn, là bức tranh chân thật của nội tâm bạn.

Sự so sánh dù là đúng hay sai, bất luận bạn cho rằng công việc giống như thế nào, bạn đều đúng, bởi đó chính là cảm nhận của bạn, bạn đã thành thật với bản thân mình. Tất nhiên trong lòng bạn biết rằng có những so sánh sẽ mang lại cho bạn sức mạnh, có những so sánh lại ngấm ngấm bóp chết sự nhiệt huyết trong công việc của bạn, làm cho bạn cảm thấy trì trệ và phiền não. Cũng như Linda coi công việc như miếng bánh Sôcôla mà mình yêu thích, cô ấy đã thực sự cảm nhận được niềm vui trong công việc như là vị ngọt của Sôcôla vậy. Nhưng lại có người vừa nhắc đến công việc là cảm giác như đang chuẩn bị bước vào một trận chiến đấu, tâm trạng anh ta lập tức trầm xuống, bởi vì chiến đấu đồng nghĩa với sự quyết liệt, tàn khốc và kết quả của nó rất cực cũng chỉ là vị tanh của máu mà thôi. Những người luôn giữ cho mình những so sánh như vậy thì hiệu quả và hiệu suất công việc của họ e rằng đều trở về con số không mà thôi.

Rất may là sự so sánh, sự ví dụ như thế không phải là không thể thay đổi được, chỉ cần chúng ta ý thức được những so sánh không tốt đó sẽ mang lại cho chúng ta những ảnh hưởng như thế nào, và thực sự muốn thay đổi nó thành những so sánh, ví dụ tích cực, điều đó phụ thuộc vào quyết tâm của bạn.

Công việc trong cảm nhận của người này thì ngọt ngào, còn đối với người kia thì là vị đắng, điều này thực ra không mấy liên quan đến công việc, cũng như chúng ta luôn có những cách nhìn nhận và đánh giá khác nhau về một sự vật.

Công việc thực sự giống như là một trận chiến ư? Và lẽ nào nó không thể chỉ là một trận thi đấu bóng rổ? Hay chỉ là một trò chơi trên mạng? bạn không thể tưởng tượng công việc bạn đang làm là những thứ mà bạn yêu thích sao? Bạn thích nhất là âm nhạc? Hoa quả? Hay là tình yêu?

Triết lý nhân sinh 145:

Hãy thử coi công việc là những gì bạn yêu thích nhất. Bạn đang làm một việc mà bạn yêu thích thực sự, bạn không thể rời bỏ nó dù chỉ một lát. Dần dần bạn sẽ cảm nhận thấy công việc của bạn trở nên nhẹ nhàng đơn giản và hiệu quả công việc cũng sẽ tăng lên một cách diệu kỳ.

146. HÃY ĐỂ BẢN THÂN CẢM THẤY THOẢI MÁI KHI LÀM VIỆC

Ngày trước, ở một mỏ sắt trong núi, có một công nhân mỏ được sai đi mua dầu ăn. Trước khi đi, người đầu bếp của mỏ đưa cho anh ta một chiếc bát to và cảnh báo rất nghiêm khắc: "Anh phải hết sức cẩn thận đấy, tình hình tài chính của chúng ta gần đây hơi khó khăn, anh tuyệt đối không được làm đổ dầu ra ngoài đấy".

Chàng công nhân mỏ vâng dạ xong thì xuống núi, vào thành phố và đến cửa hàng mà người đầu bếp đã chỉ định để mua dầu. Trên đường trở về mỏ, anh ta vừa đi vừa nghĩ đến gương mặt hung dữ của người đầu bếp và những lời dọa nạt, càng nghĩ càng thấy căng thẳng. Người công nhân cẩn thận từng tí một bê cái bát đầy dầu, bước từng bước một trên đường núi, không dám nhìn ngang ngó dọc chút nào.

Thật không may lúc sắp về đến bếp, do không nhìn đường phía trước, kết quả là anh ta vấp phải một cái hố. Dù không bị ngã nhưng lại làm đổ mất một phần ba bát dầu. Anh công nhân mỏ rất buồn bã, hơn nữa lại còn căng thẳng đến mức tay bát dầu run lẩy bẩy, không có cách nào để cầm cho chắc bát dầu. Cuối cùng khi về đến bếp, dầu trong bát chỉ còn lại chưa đầy một nửa.

Người đầu bếp cầm bát dầu lên hết sức tức giận, chỉ vào anh công nhân và mắng mỏ: "Anh đúng là đồ ăn hại! Tôi không phải đã dặn anh phải cẩn thận rồi sao? Tại sao vẫn lãng phí từng ấy dầu chứ, thật tức chết đi được".

Anh công nhân nghe xong rất buồn bã, bắt đầu khóc. Một bác công nhân già nghe thấy liền chạy lại hỏi anh ta xảy ra chuyện gì. Sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện, ông ấy bàn bạc với người đầu bếp và sai anh đi mua dầu lần nữa. "Lần này trên đường về anh phải quan sát tất cả những người và cảnh vật trên đường rồi về báo lại cho tôi".

Anh công nhân định từ chối vì bản thân ngay đến dầu cũng không bê nổi thì làm sao có thể vừa bung dầu lại vừa xem phong cảnh, chú ý người mà về báo cáo đây.

Nhưng bác công nhân già cứ kiên quyết khuyên anh đi nên anh ta đành phải miễn cưỡng lên đường. Trên đường về, anh công nhân phát hiện ra phong cảnh trên núi rất đẹp. Phía xa xa là đỉnh núi hùng vĩ, bên đường thì người dân đang gieo hạt. Đi được một đoạn, lại gặp lũ trẻ đang chơi đùa ở khoảng đất trống bên đường, còn có hai ông già đang đánh cờ. Cứ thế vừa đi vừa ngắm cảnh vật, chẳng mấy chốc đã về đến mỏ. Khi anh công nhân đưa bát dầu vừa mua cho đầu bếp, nhận thấy rằng dầu trong bát vẫn đầy ắp, không rót một giọt nào.

Triết lý nhân sinh 146:

Thực ra, chúng ta muốn sống một cách vui vẻ cũng có thể để bản thân được thoải mái một chút. Lúc nào cũng để ý đến thành tích và lợi ích vật chất của bản thân, chỉ bằng hàng ngày nên nỗ lực học hỏi. Một người thực sự hiểu được thế nào là niềm vui trong cuộc sống thì mới không cảm thấy áp lực và phiền muộn.

147. THÁI ĐỘ NHỊT TÌNH LUÔN LÀ ĐIỀU KIỆN CẦN THIẾT TRONG BẤT CỨ VIỆC GÌ

Năm 1907, Frank Piter (sau này trở thành người tiếp thị bảo hiểm nhân thọ nổi tiếng của Mỹ) vừa chuyển sang lĩnh vực bóng chày không lâu, đã chịu một đòn công kích nặng nề, anh ta bị khai trừ ra khỏi đội. Động tác của anh không mạnh và không có lực nên giám đốc của đội bóng có ý muốn anh ta rời khỏi đội. Giám đốc nói với anh ta: "Anh cứ chậm rề rề như thế, làm sao giống một người chơi bóng chuyên nghiệp được? Frank ạ, sau khi rời khỏi đây, bất kể anh đi đâu, làm việc gì, nếu không có tinh thần, không có nhiệt huyết thì không thể thành công được".

Lương tháng của Frank vốn là 175 đôla, sau khi rời khỏi đội, anh tham gia một đội bóng khác, tiền lương giảm xuống còn 25 đôla. Lương ít như vậy đương nhiên Frank chẳng mấy nhiệt tình, nhưng anh vẫn quyết tâm cố gắng thử sức xem sao. Mười ngày sau, một cựu cầu thủ tên là Timmy Micheal đã giới thiệu Newfan. Ngày đầu ở Newfan, cuộc đời Frank đã có sự chuyển biến quan trọng. Vì ở đó không ai biết về quá khứ của anh, nên anh quyết tâm trở thành cầu thủ chơi nhiệt tình nhất nước Mỹ. Để thực hiện được điều đó, anh lập tức bắt tay hành động.

Frank mỗi khi ra sân, toàn thân anh ấy như có điện vậy. Anh ta dùng hết sức để đánh bóng, bóng bay nhanh đến mức người bắt tê cả tay. Có lần Frank hùng hực khí thế xông vào người đón bóng làm tay anh này cứng đờ, thế là anh đã thành công. Lúc đó nhiệt độ lên đến 39°C, Frank chạy đi chạy lại khắp sân bóng, có lẽ do trúng nắng nên ngất xỉu, với sự ủng hộ nhiệt tình của khán giả, anh đã gượng dậy.

Những kết quả mà sự nhiệt tình mang lại làm người khác phải kinh ngạc. Sáng hôm sau, khi đọc báo, Frank đã vui mừng tột độ, trên báo có viết: cầu thủ đặc biệt Frank vừa gia nhập đội bóng không còn nghi ngờ gì nữa chính là một quả bóng sét, toàn đội đã được cậu ấy truyền thêm sức mạnh, tràn trề sức sống. Họ không những đã thắng mà hơn nữa đây còn là trận đấu đẹp mắt nhất của mùa giải.

Nhờ thái độ thi đấu nhiệt tình hăng say, Frank đã được tăng bảy lần lương, từ 25 đôla lên 185 đôla.

Trong hai năm tiếp theo, Frank đảm nhiệm vị trí bắt bóng, lương tháng tăng gấp hơn ba mươi lần.

Frank nói: "Tất cả là do sự nhiệt tình, lòng nhiệt huyết, chẳng còn một lý do nào khác cả!".

Sau này, do cánh tay bị thương, đành phải nghỉ chơi bóng chày. Anh ấy đã đến công ty bảo hiểm nhân thọ Philteria làm một nhân viên bảo hiểm, trong suốt một năm làm việc không có thành tích nào đáng kể, anh cảm thấy rất buồn và chán nản. Nhưng sau đó, cũng từ kinh nghiệm chơi bóng chày năm nào, anh đã lấy lại cho mình sự tự tin và hăng hái.

Và kết quả là anh đã trở thành một người rất được kính trọng trong giới kinh doanh bảo hiểm nhân thọ. Không chỉ có người nhờ ông giúp bản thảo mà còn mời ông kể về kinh nghiệm bản thân. Ông nói: "Tôi đã làm nghề tiếp thị này 15 năm rồi. Tôi đã gặp nhiều người do có thái độ nhiệt tình hăng say trong công việc đã khiến cho thu nhập của họ tăng lên nhanh chóng. Và tôi cũng gặp một vài người khác do thiếu sự nhiệt tình mà công việc rơi vào bế tắc. Tôi tin rằng chỉ có thái độ nhiệt tình mới là nhân tố quan trọng nhất để có được thành công trong ngành nghề tiếp thị.

Triết lý nhân sinh 147:

Sự nhiệt tình đem đến cho anh ta những thành công bất ngờ như vậy, đối với bạn và tôi chắc chắn cũng sẽ đem đến hiệu quả như vậy. Thái độ nhiệt tình là điều

kiện cần thiết khi làm bất cứ việc gì. Chúng ta hãy tin và ghi nhớ điều đó. Đối với bất kỳ ai cũng vậy, chỉ cần trạng bị tốt điều này thì đều có thể giành được thành công.

148. PHẢI KIÊN TRÌ TỚI CÙNG

Bạn bè đều cho rằng David rất có tài, nhưng không hiểu sao anh ta không thể dựa vào tài năng và những tác phẩm của mình để duy trì cuộc sống.

David cho rằng trước hết phải có cảm xúc thì mới có thể bắt tay vào viết tác phẩm, một nhà văn chỉ khi cảm thấy tình lực dồi dào, sức sáng tạo tràn trề thì mới có thể cho ra đời những tác phẩm hay được. Để viết ra được một tác phẩm xuất sắc, anh ta nghĩ rằng cần thiết phải đợi khi cảm xúc đã chính muối thì mới ngồi vào chiếc máy chữ. Nếu ngày nào đó anh ta vẫn chưa thấy hứng thú, vẫn chưa có cảm xúc thì cũng đồng nghĩa với việc hôm đó anh ta chẳng viết lách được gì.

Không cần phải nói ra chúng ta cũng hiểu, muốn có được điều kiện một lý tưởng như vậy không phải là dễ dàng, vì thế, David rất ít khi có được tâm trạng tốt để làm một việc gì đó, và cũng ít khi có cảm xúc để sáng tác. Nó làm cho tâm trạng của anh càng không phần chấn, càng khó có được “xuất hiện cảm xúc tốt”, do vậy cũng không viết được tác phẩm nào cả.

Mỗi khi David muốn sáng tác thì đầu óc anh ấy lại trở nên trống rỗng, tình trạng này làm cho anh lo sợ và thiếu tự tin. Vì thế, để tránh khỏi cảnh nhìn thấy giấy trắng trước mặt mà người cứ dờ dẩn chả biết viết gì, anh ta quyết định rời khỏi chiếc máy chữ. Anh ta đi thu dọn vườn hoa, cố quên đi chuyện viết lách, trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều. Anh ta dùng nhiều cách khác để thoát khỏi tâm trạng lúc trước, như là dọn dẹp nhà vệ sinh, hay đi cạo râu...

Nhưng mà đối với David, cạo râu trong phòng vệ sinh hay trồng hoa hồng trong vườn cũng không thể giúp nổi anh viết được thêm gì lên tờ giấy trắng.

Sau đó, David đã học hỏi kinh nghiệm từ một tác giả nổi tiếng, Goecge, người đã đạt giải văn học quốc gia. Kinh nghiệm của Goecge là: đối với hai chữ "cảm xúc", chúng ta không được mềm lòng với nó, về một ý nghĩa nhất định nào đó, bản thân tác phẩm cũng đã có thể tạo nên cảm xúc. Có đôi khi tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, dường như không có chút tinh thần nào, không thể nào ngồi yên được quá năm phút, nhưng tôi vẫn bắt mình phải kiên trì viết, và thật lạ, trong quá trình sáng tác thì tâm trạng cũng dần thay đổi và hứng khởi hơn hẳn".

David từ đó nhận thức được rằng, muốn hoàn thành một công việc gì đó, bạn nhất thiết phải đứng ở nơi có thể thực hiện mục tiêu đó mới được. Muốn viết văn, thì không thể không ngồi vào trước máy chữ.

Sau khi suy nghĩ một cách nghiêm túc, David quyết định lập tức hành động. Anh ta xác định cho mình một kế hoạch mới. Đồng hồ báo thức luôn gọi anh dậy lúc bảy rưỡi sáng, đến tám giờ, anh ta đã ngồi trước máy chữ rồi. Nhiệm vụ của anh ấy chính là ngồi ở đó, ngồi cho đến khi có thể viết được cái gì đó. Nếu viết chưa ra, thì dù có ngồi cả ngày cũng không tiếc thời gian. Anh ấy còn đặt ra một cách tự thưởng tự phạt: mỗi buổi sáng viết xong một trang giấy mới được ăn bữa sáng.

Ngày thứ nhất, David đầu óc mệt mỏi, đến tận hai giờ chiều mới viết xong một trang giấy. Ngày thứ hai, David có tiến bộ rất lớn. Ngồi trước máy chữ không đến hai tiếng đồng hồ, anh đã đánh xong trang giấy, và được ăn bữa sáng sớm hơn. Ngày thứ ba, anh ta đã viết xong rất nhanh một trang viết, tiếp đó viết liên tục thêm năm trang, mới nghĩ đến việc ăn cơm. Cuối cùng sản phẩm của anh cũng đã ra đời. Anh ta đã học được cách ngồi xuống và bắt tay vào làm, nó đã giúp anh biết cách đối mặt với những công việc khó khăn.

Triết lý nhân sinh 148:

Trong công việc khi chúng ta xuất hiện tâm trạng không tốt, không nên né tránh, cần phải cưỡng ép chính mình tiếp tục kiên trì. Như vậy, bạn mới có thể dần dần thích ứng và làm quen được với những công việc khó khăn.

CHƯƠNG IX

CON NGƯỜI KHÔNG NHẤT THIẾT PHẢI BIẾN THÀNH MỘT CÁI GÌ ĐÓ

149. CẢM GIÁC GIA ĐÌNH ĐẾN TỪ CHÍNH SỰ ẤM ÁP CỦA TÌNH YÊU CÁC THÀNH VIÊN TRONG GIA ĐÌNH DÀNH CHO NHAU

Trong cuộc sống thường xuất hiện tình huống như thế này:

Có một người phụ nữ rất đảm đang, từ sau ngày kết hôn lúc nào cô cũng hết sức chăm lo việc nhà. Hàng ngày cô dậy từ lúc 5 giờ sáng, chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Mỗi buổi chiều, cô lúi húi cạo nồi rửa bát đĩa, nồi niêu trong nhà đều sạch bóng, một vết bẩn cũng không có. Tối, cô lại cặm cùi lau sàn nhà, đến nỗi mà sàn nhà cô sạch hơn cả giường nhà người khác.

Có một người đàn ông cũng rất tốt. Anh không hút thuốc, không uống rượu, chăm chỉ làm ăn. Hàng ngày anh đều đi làm đầy đủ đúng giờ. Anh còn là một người bố có trách nhiệm, thường xuyên nhắc nhở con cái học hành.

Theo lý thuyết, người phụ nữ và người đàn ông nói trên cùng nhau xây dựng gia đình thì gia đình đó chắc phải là gia đình hạnh phúc nhất thế giới.

Thế nhưng, họ lại ngầm oán trách rằng gia đình mình không hạnh phúc. Họ luôn cho rằng một nửa kia không hiểu mình. Người chồng thì thường thờ ơ, người vợ lại hay khóc thảm.

Người vợ đó nghĩ: có lẽ do sàn nhà vẫn chưa sạch, cơm vẫn chưa ngon. Thế là cô ấy ra sức lau sàn, ra sức nấu những món ngon. Nhưng hai người vẫn không cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Cho tới một ngày, trong lúc người vợ đang bận lau nhà, người chồng nói: "Em à, lại đây nghe nhạc cùng anh". Người vợ định nói: "Em vẫn còn một chút việc chưa làm xong". Nhưng khi lời nói sắp phát ra khỏi miệng thì cô dừng lại. Trong chốc lát cô chợt nhận ra nguyên nhân của tất cả các bi kịch hôn nhân giữa một "người đàn ông tốt" với một "người phụ nữ cũng tốt nốt" trên thế giới. Cô hiểu ra rằng, cái mà chồng cô cần chính là bản thân cô. Anh ấy chỉ hi vọng cô có thể đồng hành và chia sẻ với anh trong cuộc hôn nhân.

Chẳng lẽ cạo nồi, lau nhà lại quan trọng hơn việc ở bên cạnh và chia sẻ với chồng sao? Thế là, cô không làm việc nhà nữa, đến ngồi bên cạnh chồng, nghe nhạc cùng anh. Điều làm người vợ ngạc nhiên là, họ bắt đầu cảm thấy thực sự cần đến nhau. Trước kia, họ yêu người kia theo cách của riêng bản thân, mà thực tế, có lẽ không phải là họ thực sự cần đến người kia.

Triết lý nhân sinh 149:

Những người thành công trên phương diện cuộc sống luôn luôn coi trọng gia đình, họ biết rằng cảm giác gia đình đến từ chính sự ấm áp của tình yêu thương giữa các thành viên trong gia đình dành cho nhau. Cho dù sàn nhà có bẩn đôi chút, cơm có hơi khó nuốt nhưng vẫn làm cho mọi người hướng về nhau.

150. Ý NGHĨA CỦA CUỘC ĐỜI CON NGƯỜI LÀ CÓ ĐƯỢC HẠNH PHÚC

Hạnh phúc là gì? Theo quan điểm phổ biến ngày nay thì cái gọi là hạnh phúc chính là con người trong thực tiễn tạo ra điều kiện sống vật chất và tinh thần, do cảm nhận và hiểu được việc thực hiện mục tiêu và lí tưởng mà đạt được cảm giác thỏa mãn về mặt tinh thần. Định nghĩa này đã đánh đồng hạnh phúc và vui vẻ, bất hạnh và đau khổ lại với nhau. Đối với những người hiểu biết, những phạm trù này lại không giống nhau. Hạnh phúc là khi con người đạt được mục đích, ngược lại không hạnh phúc là khi con người không đạt được mục đích. Vui vẻ là cảm giác khi hạnh phúc, là cảm giác thỏa mãn con người có được khi đạt được mục đích; Đau khổ lại là cảm giác của bất hạnh, là cảm giác không thỏa mãn của con người khi không đạt được mục đích. Do đó hạnh phúc không giống với vui vẻ, hạnh phúc là qui tắc hành vi, là qui phạm đạo đức, thuộc lĩnh vực hành vi thực tế của con người. Vui vẻ lại là cảm giác khi hạnh phúc, là một thứ về mặt tinh thần thuộc tâm lí chủ quan.

Ý nghĩa của cuộc đời chính là ở chỗ có được hạnh phúc. Bất kể là người theo chủ nghĩa khắc kỷ hay người theo chủ nghĩa lạc quan thì họ đều không thể không đang theo đuổi hạnh phúc, không thể đang lẩn tránh sự bất hạnh. Chỉ có điều do sự khác nhau giữa nhận thức và cảm giác của họ đối với hạnh phúc mà có một số người hình như đang theo đuổi hạnh phúc, một số người lại hình như đang kiếm tìm sự bất hạnh mà thôi.

Đạo đức là đạo đức, chính là ở chỗ nói cho mọi người biết nên theo đuổi hạnh phúc nào, lẩn trốn bất hạnh nào. Như vậy, hạnh phúc có những chủng loại và tầng lớp nào?

Theo nguyên tắc đạo đức thông thường, mục đích sống của con người không ngoài hai điều: lợi người và lợi mình. Cho nên hạnh phúc của con người cũng không ngoài hai loại: một là việc thực hiện mục đích lợi người, gọi là "hạnh phúc vì người khác" hay "hạnh phúc tập thể"; hai là việc thực hiện mục đích lợi mình, gọi là "hạnh phúc vì bản thân" hay "hạnh phúc cá nhân". Hạnh phúc vì người khác phù hợp tiêu chuẩn cao nhất của đạo đức "thuần túy vì lợi ích người khác", do đó nó là hạnh phúc chính đáng cao nhất. Hạnh phúc vì bản thân, nếu dùng cách lợi người mà có được thì phù hợp với tiêu chuẩn bình thường của đạo đức. Vì thế nó là hạnh phúc chính đáng bình thường. Nếu như dùng phương thức không hại người mà đạt được thì nó lại phù hợp với tiêu chuẩn thấp nhất của đạo đức "không hại người", đó là hạnh phúc chính đáng thấp nhất. Còn nếu dùng thủ đoạn hại người để đạt được thì không phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức. Hạnh phúc vì bản thân lúc đó là hạnh phúc không chính đáng.

Hạnh phúc tập thể và hạnh phúc cá nhân không phải là hai thứ không thể cùng tồn tại, không thể cùng hỗ trợ. Chúng là một thể thống nhất, trở thành hai mục đích cùng tồn tại không thể tách rời của cuộc đời một con người, tạo thành hai mặt không thể chia rẽ hạnh phúc toàn diện của một người. Vì thiên tính bẩm sinh của con người đã như vậy: Chỉ làm việc vì sự hoàn thiện của người cùng thời đại, vì hạnh phúc của họ, con người mới có thể đạt được sự hoàn thiện.

Nếu một người chỉ lao động vì lợi ích của bản thân, anh ta có lẽ chỉ trở thành một học giả nổi tiếng, một nhà thơ xuất sắc, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không thể trở thành một vĩ nhân. Một học giả nổi tiếng đã từng nói: "Với những người vì mục đích chung mà lao động, làm cho bản thân trở nên cao thượng hơn, lịch sử công nhận họ là vĩ nhân. Những người mang lại hạnh phúc cho nhiều người chính là những người hạnh phúc nhất". Bởi vì "nếu như chúng ta lựa chọn công việc có thể phục vụ nhiều nhất cho lợi ích của người khác thì điều chúng ta cảm nhận được không chỉ là một chút vui vẻ ích kỉ, đáng thương, hạnh phúc của chúng ta thuộc về hạnh phúc của hàng vạn người khác".

Giả sử lấy lợi người và lợi mình làm căn cứ của vật chất và tinh thần thì hạnh phúc có thể chia làm hai lớp: hạnh phúc vật chất và hạnh phúc tinh thần. Hạnh phúc vật chất là sự thực hiện mục

đích về mặt vật chất. Nó có thể phân thành hai loại: mang tính sáng tạo và mang tính hưởng thụ. Hạnh phúc vật chất mang tính sáng tạo là khi thực hiện mục đích trong việc tạo ra vật chất. Hạnh phúc vật chất mang tính hưởng thụ là khi thực hiện mục đích trong việc tiêu phí vật chất.

Quả thực, việc tạo ra vật chất là mục đích của tất cả những hoạt động của con người, nhưng khi con người làm cho tài năng trời phú của mình trong việc tạo ra vật chất đạt được sự sử dụng và phát triển của xã hội thì anh ta sẽ cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Kiểu hạnh phúc này tất nhiên cao hơn rất nhiều so với hạnh phúc vật chất mang tính tiêu phí.

Hạnh phúc vật chất là khi thực hiện mục đích trên phương diện tinh thần, cũng chia làm hai loại mang tính hưởng thụ và mang tính tiêu phí. Hạnh phúc tinh thần mang tính sáng tạo như làm thơ viết văn, sáng tác nhạc, điêu khắc hội họa v.v... Hạnh phúc tinh thần mang tính tiêu phí như thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật, các buổi biểu diễn nghệ thuật v.v... Không cần nói cũng có thể nhận ra hạnh phúc tinh thần mang tính sáng tạo cao hơn hạnh phúc tinh thần mang tính hưởng thụ.

Triết lí nhân sinh 150:

Phương Tây có một câu danh ngôn: "Ăn và ngủ chính là cuộc sống của lợn. Chẳng lẽ thêm vào đó chơi và vui vẻ lại là cuộc sống của con người sao?" Thực tế con người và con vật đều có hạnh phúc vật chất, nhưng chỉ có con người mới có hạnh phúc tinh thần. Thế cho nên hạnh phúc vật chất là hạnh phúc cơ bản cấp thấp nhất, còn hạnh phúc tinh thần là hạnh phúc cao cấp. Vì thế câu nói mà Mác thích nói nhất chính là: "Sự hưởng thụ tư duy chính là sự hưởng thụ cao nhất". "Mặc dù là tư tưởng phạm tội cũng huy hoàng xán lạn hơn kì tích ở trên trời".

151. MỌI THỨ ĐỀU CÓ THỂ THAY ĐỔI

Trong khi Mary sắp xếp lại đồ đạc cũ, cô tình cờ tìm thấy mấy quyển nhật kí cũ.

Những quyển nhật kí đã ố vàng, bên trong là nét chữ non nớt của thiếu niên. Mary thuận tay cầm lấy một quyển lên xem.

"Hôm nay, cô giáo công bố kết quả học tập cuối kì. Mình thật không ngờ rằng mình chỉ xếp thứ năm. Đó là lần đầu tiên mình không xếp thứ nhất kể từ ngày nhập học. Buồn quá, mình khóc. Buổi tối mình không ăn cơm. Mình phải trừng phạt bản thân, phải nhớ mãi ngày hôm nay. Đó là sự đau khổ và thất bại lớn nhất trong cuộc đời mình".

Đọc đến đây, Mary không nhịn được cười. Cô đã không nhớ chuyện lúc đó xảy ra như thế nào. Chả trách, những thất bại và đau khổ mà cô đã phải trải qua trong mười mấy năm kể từ ngày tốt nghiệp, có cái nào không thâm hại và nặng nề hơn việc không xếp thứ nhất?

Mary lật qua trang khác, tiếp tục xem.

"Hôm nay, mình rất buồn. Mình không biết tại sao mẹ lại làm như thế? Rốt cuộc mẹ có là mẹ của mình không? Mình muốn rời bỏ mẹ, rời khỏi cái nhà này. Chỉ còn vài ngày nữa là phải chọn trường đại học rồi. Mình sẽ chọn một trường ở tỉnh khác, rời xa nhà. Mình đi rồi sẽ không bao giờ quay trở lại cái nhà này nữa".

Xem đến chỗ này, Mary không khỏi ngạc nhiên, cố nhớ lại xem năm đó mẹ đã làm gì để mình phải buồn và đau khổ như thế, nhưng như thế nào cũng không nhớ ra. Mary lại lật những trang tiếp theo, toàn là những chuyện bây giờ Mary chẳng coi ra gì thì ngày đó cô lại đều cho là những chuyện "rất buồn", "rất đau khổ", "cực kì khó quên". Xem rồi lại không cảm thấy buồn cười, Mary lại đặt quyển nhật kí đó xuống, cầm quyển khác lên xem. Mở ra, chỉ thấy ở trang bìa có dòng chữ

viết thế này: "Tặng người em yêu, tình yêu của anh sẽ theo em suốt đời, tình yêu của em sẽ không bao giờ thay đổi".

Đọc những dòng chữ đó, trước mắt Mary lại hiện lên hình ảnh mờ mờ ảo ảo của một người con trai. Mary từng cho rằng anh là toàn bộ sinh mệnh của cô, vậy mà từ sau khi rời ghế nhà trường, họ không gặp mặt lại nhau nữa. Bây giờ cô không biết anh ở đâu, làm gì. Cô chỉ biết rằng tình yêu của anh đã không theo cô suốt đời, tình yêu của cô cũng đã sớm thay đổi.

Nhiều người cho rằng, chỉ cần yêu một người thì sẽ không chia tay. Bây giờ mới biết bạn tốt với anh ta, anh ta sẽ yêu người khác như vậy. Có thể bạn từng cho rằng mình sẽ không yêu người thứ hai, nhưng một khi bạn đã trải qua lần yêu thứ hai của cuộc đời, bạn sẽ thấy tình yêu thứ hai cũng giống như tình đầu, cũng ngọt ngào, cũng đau khổ, cũng đắm say và cũng khắc khoải.

Triết lí nhân sinh 151:

Sau khi gặp gỡ nhiều người, trải qua nhiều việc, mọi sự thay đổi, bạn sẽ hiểu ra: Trên thế giới này không có gì không thể thay đổi. Những sự việc tốt đẹp, vui vẻ sẽ thay đổi. Những việc đau buồn, phiền não rồi cũng thay đổi. Những việc bạn từng cho rằng không thể thay đổi, sau nhiều năm, bạn sẽ phát hiện, thực ra có nhiều việc đã thay đổi. Mà thay đổi nhiều nhất lại chính là bản thân bạn. Cái không thay đổi chỉ là những mơ ước ngây thơ tốt đẹp của trẻ thơ mà thôi.

152. MÁY TRỢ THÍNH LÀM THAY ĐỔI CUỘC ĐỜI

Từ lúc mẹ John đeo máy trợ thính, nhà yên tĩnh hẳn. Trước kia mọi người thường nghe thấy tiếng đóng sầm cửa tủ, tiếng loảng xoảng đến nhưc óc của nồi niêu xong chảo va vào nhau khi mẹ John ở trong bếp. Trên bàn ăn, mỗi lần bà đặt bát xuống, cả nhà lại cố gắng chịu đựng tiếng va chạm mạnh của đáy bát với mặt bàn thủy tinh. Làm mọi người không chịu nổi là lúc bà kéo nồi cơm điện, nó giống như tiếng ken két đến sồn gai óc của tiếng phán rin rít trên mặt bâng.

Nhưng bây giờ thì mọi việc đều khác trước! Thậm chí lúc bà bận việc trong bếp cũng khó có ai biết được. Trái lại với trước kia, từ khi bà đeo máy trợ thính, lúc bước chân ra khỏi cổng bệnh viện, câu nói đầu tiên mà bà nói là: "xe cộ ở đây sao ồn ả thế?" Về đến nhà thì càng phiền nhiễu hơn. Bà bắt đầu kêu ca rằng mọi người nói to quá, còn nói tiếng con vẹt kêu làm bà muốn bóp chết nó. Thậm chí tiếng chuông điện thoại, tiếng người ta hắt xì cũng làm bà giật mình.

Thế là những việc trước kia như là sợ tiếng chuông điện thoại không đủ to, máy điện thoại không dây phải đặt ngay ở bên gối của bà bây giờ đã thay đổi 1800 rồi. Bạn bè người thân đến thăm, phải nhắc nhở ngay từ đầu rằng: đừng có hét to vào tai bà như trước.

Điều tuyệt vời nhất là giọng nói của bà cũng đột nhiên nhỏ đi nhiều. Giọng nói trước kia to như tiếng sấm của bà bây giờ nhỏ như là nói thầm, cứ như là nói điều gì bí mật lắm. Bà không dám nói to, sợ làm điếc tai mình.

Mẹ John rất đặc ý, nói với mọi người trong nhà, sau này đừng hòng nói xấu sau lưng bà. Vì ngay cả khi người khác đóng cửa nói chuyện, bà cũng có thể nghe thấy. Chỉ vào máy trợ thính của mình, bà nói: "Tai của mẹ còn thính hơn tai của các con. Dù các con có nói thầm to nhỏ, mẹ chỉ cần vận máy to lên một chút là nghe thấy được ngay". Bây giờ mẹ John quả nhiên lợi hại đến mức phải kiêng dè. Đi ngoài phố, lúc bà hàng xóm đang nói chuyện cùng con dâu, khi cô con dâu trẻ tuổi vẫn chưa nghe rõ thì bà mẹ chồng từ xa đã chêm vào một câu, chứng tỏ rằng bà nghe thấy hết. Hóa ra là lúc tai bà không tốt, bà thường vừa nghe vừa đoán. Lâu ngày, bà có thể căn cứ theo chuyển động của môi người nói mà đoán ra nội dung đang nói. Bây giờ khi thính lực đã tăng lên nhiều, cộng thêm nhìn mồm đoán nghĩa, bà tự nhiên có khả năng nghe thính hơn mọi người.

Tất nhiên máy trợ thính cũng có nhược điểm. Đó là máy chỉ đeo ở bên tai phải, nếu âm thanh ở bên tai trái thì bà lại nghĩ nó ở bên tai phải truyền đến. Trước đây, nếu nói to, tai trái của bà vẫn nghe được. Giờ thì tai phải biến thành nhạy bén nhưng tai trái lại hoàn toàn vô dụng. Trong hoa viên, chỉ nhìn thấy bà vừa trồng rau, vừa không ngừng ngẩng đầu nhìn xung quanh kiếm tìm tiếng chim líu lo và tiếng ve kêu. Đi trên đường, nếu đằng sau có xe tiến lại gần, bà thường rúm mình về trốn tránh. Đúng như bà nói: mười năm trước, không biết là sống như thế nào, nhưng chưa từng bị xe đâm, chỉ có điều không thấy thế giới ồn ào như thế này.

Triết lí nhân sinh 152:

Cái thế giới này thật sự ồn ã như vậy sao? Đối với những người không thấy nó ồn ã, có phải giống như lúc mẹ John chưa đeo máy trợ thính, bản thân lại chính là những người gây ra những tiếng động ồn ào. Cũng giống như vậy, có những họa sĩ khi vẽ tranh dùng những gam màu mạnh, những người khi ăn cơm thường ăn rất mặn, rất cay. Nhưng trên thực tế, chỉ sợ cảm giác của những người đó với màu sắc và mùi vị lại không nhạy bén bằng người thường. Đối với một số người từ sáng đến tối chỉ biết kêu ca phàn nàn là cuộc sống quá đơn điệu, tẻ nhạt, e rằng cuộc sống của họ không thực sự tẻ nhạt, điều đáng trách là khả năng thưởng thức hương vị cuộc sống của họ quá kém.

153. CUỘC ĐỜI ĐƠN GIẢN NHƯ ĂN CƠM

Mác thỉnh giáo một vị triết gia một vài vấn đề liên quan đến cuộc đời.

Triết gia nói với Mác rằng: "Cuộc đời thật sự là rất đơn giản, cũng giống như là ăn cơm vậy. Nếu hiểu rõ ăn cơm như thế nào thì cũng hiểu hết được các vấn đề khác".

Mác ngay lúc đó không quay lưng lại, hỏi: "Cuộc đời cũng đơn giản như ăn cơm vậy sao?"

Triết gia bình tĩnh nói: "Chỉ đơn giản vậy thôi. Chỉ có điều những người dùng miệng ăn cơm thì không cần thầy dạy cũng biết. Người dùng tâm để ăn cơm thì khó hơn, mặc dù có danh sư chỉ bảo cũng không chắc chắn có vài người có thể học được".

Người thông minh ăn cơm vì bản thân mình, người ngu muội ăn cơm vì người khác. Người thông minh chỉ coi ăn cơm là ăn cơm, người ngu muội coi ăn cơm là biểu diễn. Người thông minh ăn cơm ở ngoài thường thích của ai người này trả, người ngu muội lại thích tranh trả hộ bạn bè. Người thông minh gọi món không nhiều cũng không ít. Anh ta biết bao giờ dừng là thích hợp, có thể ăn bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu. Anh ta có khả năng đoán được cái bụng của mình. Người ngu muội lại ham nhiều cầu toàn, ra sức gọi món, cái gì đắt thì gọi, cái gì lạ thì ăn, đợi món ăn được bưng ra thì mãi gấp cho người khác, nhưng bản thân lại chỉ ăn vài miếng rồi bỏ đũa xuống".

"Họ hoặc quá đề cao khẩu vị của mình, hoặc là muốn tỏ ra cho mọi người thấy mình "ăn uống cao sang"; người thông minh khi trả tiền trong lòng rất thoải mái, chỉ trả số tiền phần mình; người ngu dốt thì căng thẳng, tim đập dồn dập khi trả tiền, rõ ràng số tiền trên hoá đơn làm cho anh ta đau cắt ruột gan, nhưng vẫn tỏ ra khí thế anh hùng, mặt không biến sắc, tim không đập, dường như anh ta là bố mẹ chăm sóc ăn uống cho mọi người; người thông minh chỉ đến vì ăn cơm, không có động cơ khác, anh ta không lấy lòng ai, cũng sẽ không đắc tội với ai; người ngu ngốc thì lại rất nhiều ý nghĩ, vừa muốn thi thố từ lượng, lại muốn kết bạn, vừa muốn lập quan hệ làm ăn, anh ta vốn muốn đạt được sự ngưỡng mộ của người khác, nhưng cuối cùng chả đạt được gì, bị người khác chê cười, hoặc là bị người khác lợi dụng. Ăn uống vốn là một sự hưởng thụ, nhưng khi đến đây, lại biến thành một cực hình.

"Ăn uống có gì giống với cuộc đời con người! con người trên thế gian này có quá nhiều sự vật

sự việc, nhưng không có ai có thể nói ra được cái gì là tốt, cái gì là xấu, điều gì đáng để chúng ta theo đuổi, điều gì không đáng theo đuổi, mô hình nào là thành công, mô hình nào là thất bại, nếu có thể nói ra được thì chỉ có ba điểm như sau:

Thứ nhất: công việc của mình, mình chịu trách nhiệm, không nên làm phiền người khác vất vả hộ mình, cũng không nên quá hơn hờ giúp người khác.

Thứ hai: hãy quan tâm đến tình cảm, tâm trạng của mình, ít chú ý đến thái độ, ánh mắt của người khác, đừng để ý người khác nhiều quá mà biến mình thành một diễn viên, đó thực sự là một việc vô nghĩa.

Thứ ba: luôn luôn phải biết lượng sức mình, lượng mức độ mà tiến hành, không nên đặt mục tiêu quá cao. Cũng giống như ăn cơm, bạn có khẩu vị như thế nào, có bao nhiêu tiền, thì gọi từng đó món, không nên quá cầu toàn.

Triết lý nhân sinh 153:

Cuộc đời mỗi con người chính là một chuỗi sự hưởng thụ về đẹp cuộc sống, nhưng có bao nhiêu người có được sự hưởng thụ thực thụ những niềm vui đó? Do họ không để ý đến những nguyên tắc cơ bản, vì vậy cuộc đời của rất nhiều người đã lãng phí trôi qua. Cũng như những người tranh trả tiền, số tiền lãng phí của họ bỏ ra không ít hơn người khác, nhưng niềm vui đạt được lại cũng không nhiều bằng người khác, vất vả mất tiền lại mệt người, rồi cuối cùng có những lúc tiền bắt xe ôm cũng không còn mà đi, đành phải vác cái bụng đói đi bộ về nhà, úp mì ăn liền!

154. CUỘC SỐNG THỰC RA RẤT ĐƠN GIẢN

Có một đứa trẻ nói với bà mẹ: "Mẹ ơi, hôm nay mẹ đẹp quá". Mẹ hỏi: "Tại sao?", đứa con trả lời: "Bởi vì cả ngày hôm nay mẹ chưa giận dữ lần nào".

Thì ra muốn trở nên đẹp thật đơn giản, chỉ cần không tức giận là đã có thể được coi là đẹp rồi.

Có một ông chủ trang trại, hàng ngày ông bắt đứa con của mình làm việc chăm chỉ ở trang trại, bạn bè góp ý với ông: "Ông không nên bắt con mình làm việc vất vả như vậy, cây cối vẫn sẽ xanh tốt như bình thường thôi". Ông chủ trang trại trả lời: "Tôi không phải đang muốn chăm sóc cây cối, mà là đang chăm sóc con tôi".

Thì ra, nuôi dưỡng chăm sóc con cái thật đơn giản, chỉ cần cho nó chịu khổ một chút là được rồi.

Có một cửa hàng lúc nào cũng rạng đèn, có người hỏi: "Cửa hàng ông dùng bóng đèn hiệu gì vậy, sao bền thế?" Ông chủ cửa hàng nói: "Bóng đèn cửa hàng chúng tôi cũng thường xuyên hỏng, chẳng qua là lúc hỏng chúng tôi lại thay mà thôi".

Thì ra, phương pháp để giữ được ánh sáng thật đơn giản, chỉ cần thường xuyên thay bóng khi bóng hỏng là được".

Con ốc sên sống ở bên bờ ruộng nói với con ốc sên sống ở bên đường cái: "Bạn sống ở đó nguy hiểm lắm, chuyển đến ở cùng chỗ với tôi đi!" con ốc sên bên đường nói: "Tôi sống ở đây quen rồi, ngại chuyển đi lắm". Một ngày sau, ốc sên sống bên bờ ruộng đến thăm ốc sên bên đường cái, nhưng phát hiện thấy nó đã bị xe đè chết.

Thì ra phương pháp để nắm bắt vận mệnh của mình thật đơn giản, tránh xa chỗ nguy hiểm là được rồi.

Có một con gà con đang đập vỗ vỗ để bò ra ngoài, đúng lúc đó, có một con rùa đi ngang qua, từ đó trở đi, con gà con cứ định đội nguyên lớp vỏ trên lưng suốt đời, nó chịu rất nhiều cực khổ, cho đến một ngày nó gặp một con gà trống.

Thì ra trút bỏ gánh nặng trên người cũng đơn giản, đi tìm được người thầy giỏi hướng dẫn cho mình là được.

Có một đội quân giáp sắt đi trên sa mạc, bước đi của mọi người rất nặng nề, vô cùng vất vả, chỉ có duy nhất một người là vui vẻ bước đi, người khác hỏi anh ta: "Tại sao anh lại có thể vui vẻ được đến thế?" Anh ta cười đáp: "Bởi vì tôi mang ít đồ hơn người khác".

Thì ra vui vẻ cũng thật đơn giản, chỉ cần bỏ đi những sự lo toan không cần thiết mà thôi.

Có một chàng thanh niên trẻ đến học việc tại một cửa hàng xe đạp. Có khách hàng đã tới một chiếc xe đạp hỏng, người thanh niên không những sửa chữa xong xe, mà còn làm cho chiếc xe đẹp như mới, các học trò khác cùng cười anh ta làm những việc dư thừa. Sau đó, ngày thứ hai sau khi người khách hàng lấy xe về, anh thanh niên đã được gọi vào một công ty lớn để làm việc.

Thì ra, muốn có được cơ hội rất đơn giản, chăm chỉ làm việc một chút là sẽ có thôi.

Có một huấn luyện viên Tennis nói với học sinh của ông ta: "Nếu có một quả bóng tennis rơi vào trong bãi cỏ, phải tìm nó như thế nào đây?" có người trả lời: "Bắt đầu tìm từ trung tâm của bãi cỏ". Có người trả lời: "Bắt đầu tìm từ chỗ lõm nhất của bãi cỏ". Có người lại trả lời: "Bắt đầu tìm từ nơi cao nhất của bãi cỏ". Cuối cùng ông huấn luyện viên đưa ra đáp án của mình: "Chúng ta cứ từng bước từng bước bắt đầu tìm từ đầu này bãi cỏ cho đến đầu kia bãi cỏ".

Thì ra phương pháp kiếm tìm thành công thật đơn giản, mọi việc bắt đầu từ sự khởi đầu, không phải đi đường vòng là tốt rồi.

Có mấy đứa trẻ đều muốn trở thành học trò của một giáo sư nổi tiếng, giáo sư đưa cho mỗi cậu một cây đèn dầu và dặn họ phải luôn giữ cho đèn sạch sẽ và bóng loáng, nhưng sau đó mấy ngày liền ông giáo sư chẳng quay lại, hầu hết trong bọn trẻ đều bỏ không lau đèn nữa. Đến một hôm vị giáo sư quay lại, chiếc đèn dầu của mọi người đều đều bám đầy bụi, chỉ có một đứa bé mà mọi người hay gọi là "thằng ngốc" mặc dù vị giáo sư không quay lại, nhưng hàng ngày cậu ta vẫn lau chùi, kết quả là cậu bé đã trở thành học trò của vị giáo sư kia.

Thì ra muốn thực hiện được lý tưởng của mình cũng rất đơn giản, chỉ cần nghiêm chỉnh làm tốt các công việc của mình là được rồi.

Triết lý nhân sinh 154:

Cuộc sống thực ra rất đơn giản, nhiều khi, tư tưởng của chúng ta lệch lạc hoặc không đúng hướng, mới làm cho chúng ta tối mắt tối mũi, đầu óc quay cuồng, mệt mỏi một cách không cần thiết.

155. ĐỈNH CAO CỦA NGHỆ THUẬT TRANG ĐIỂM ĐÓ LÀ "TỰ NHIÊN"

Nhà văn Kati tình cờ gặp một nhà trang điểm nổi tiếng. Cô ta là người thực sự hiểu rõ về nghệ

thuật trang điểm, và cũng nổi tiếng với nghệ thuật trang điểm.

Đối với lĩnh vực cuộc sống hoàn toàn khác với chuyên môn của mình này, Kati rất tò mò, bởi trong tiềm thức của ông, nghề trang điểm dù là có học vấn đến đâu nữa cũng chỉ là việc tô điểm bên ngoài cơ thể, thực sự không phải là nghề cần thiết để những người có học vấn theo đuổi.

Do vậy, ông hiểu kỳ hỏi nhà trang điểm: "Ông nghiên cứu về trang điểm đã mấy năm rồi, vậy rốt cuộc những người như thế nào mới được coi là biết trang điểm? Và đỉnh cao của nghệ thuật trang điểm là gì?"

Nghe xong câu hỏi này, nhà trang điểm đã bước sang tuổi ngũ tuần này mỉm cười. Cô ta nói: "Chỉ có thể dùng hai từ để diễn tả mức độ cao nhất của trang điểm, đó chính là "tự nhiên", nghệ thuật trang điểm tuyệt mỹ nhất là khi đã trải qua sự trang điểm kỹ càng, nhưng vẫn làm cho người khác nhìn vào vẫn nghĩ rằng chưa qua trang điểm, ngoài ra, sự trang điểm đó còn phù hợp với thân phận và địa vị của chủ nhân nó, có thể thể hiện một cách tự nhiên tính cách và tư chất của họ; trang điểm cấp kém hơn là làm cho người ta nổi bật lên, thu hút sự chú ý của nhiều người; còn sự trang điểm kém là khi đứng trước mặt mọi người nhận ra ngay là người đó đã trang điểm rất đậm, và lớp trang điểm đó chính là để che giấu đi những khuyết điểm hay tuổi tác của mình; sự trang điểm tồi tệ nhất là sau khi trang điểm xong, nó làm mất đi cá tính và sự hoà hợp giữa các bộ phận, ví dụ người mắt nhỏ lại vẽ lông mày đậm, người mặt to lại trang điểm làm trắng mặt, miệng rộng lại tô đậm son môi..."

Nhận thấy Kati nghe một cách chăm chú, nhà trang điểm nói tiếp: "Điều này chẳng phải cũng giống như chúng ta viết văn sao? Những bài văn kém là sự kết hợp cứng nhắc giữa các từ và câu cú, không phù hợp với cá tính của người viết; bài văn tốt hơn một chút thì phản ánh được sự logic trong tự nhiên, thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng người ta vẫn nhận ra là bạn đang viết văn; bài văn hay nhất là sự thể hiện tự nhiên của tác giả, anh ta không hư cấu, và khi đọc chúng ta không có cảm giác như đang đọc một bài văn, mà là đang đọc một cuộc đời".

Một sự giải thích tuyệt vời! nhưng mà dù sao người trang điểm cũng chỉ có tác dụng ở ngoài da mà thôi!" Kati nói.

"Không phải vậy", nhà trang điểm nói: "Trang điểm chỉ là một khâu cuối cùng, khả năng làm biến đổi sự thật là rất ít; sự trang điểm sâu xa nhất đó là thay đổi thể chất, thay đổi thói quen sinh hoạt của mình; giấc ngủ ngon, chú ý vận động và dinh dưỡng, như vậy làn da của cô ấy sẽ được cải thiện, tinh thần sẽ được nâng cao, hiệu quả của nó còn tốt hơn trang điểm rất nhiều; sự trang điểm cao cấp nhất là thay đổi khí chất, đọc nhiều sách, thường xuyên thưởng thức nghệ thuật, chú ý động não, lạc quan với cuộc sống, có niềm tin vào cuộc sống, sống lương thiện, quan tâm đến mọi người, những người như vậy dù không trang điểm thì vẫn luôn được mọi người thừa nhận là người đẹp, sự trang điểm trên mặt chỉ là một bước nhỏ cuối cùng mà thôi. Tôi có thể dùng ba câu đơn giản để giải thích: trang điểm cấp ba là trang điểm trên mặt; trang điểm cấp hai là trang điểm về tinh thần; trang điểm cấp một là trang điểm về kiến thức".

Kati không ngừng gật đầu. Nhà trang điểm tiếp tục đưa ra kết luận: "Những người viết văn như ông chẳng phải cũng đang trang điểm sao? Bài văn cấp ba là sự trang điểm về chữ viết; bài văn cấp hai là trang điểm về tinh thần; bài văn cấp một là sự trang điểm cho cuộc sống. Như thế, ông đã hiểu về trang điểm chưa?"

Kati hết sức tán thành và ngưỡng mộ quan điểm của người hoá trang.

Triết lý nhân sinh 155:

Bất kỳ sự việc nào trong cuộc sống cũng đều có tầng có lớp. Tất cả các hiện tượng trên thế giới này không phải tồn tại một cách độc lập, nó có một ý nghĩa nội

tại sâu sắc nhất định, vậy thì phương pháp thay đổi bản chất tốt nhất không phải chỉ là về ngoài mà phải là sự cải cách trong nội tại. Như vậy mới đưa đến sự thay đổi về cuộc sống một cách hết sức tự nhiên.

156. CUỘC SỐNG KHÔNG THỂ THIẾU SỰ GIA GIẢM

Cuộc đời là một quá trình kinh doanh chính mình. Muốn kinh doanh thì phải tính toán đến sự lựa chọn hoặc từ bỏ, nói một cách hình tượng, cuộc sống không thể tách rời sự tăng giảm thiểu thừa.

Cuộc sống cần dùng phương pháp gia tăng. Trong cuộc sống, con người cần phải theo đuổi một cái gì đấy, theo đuổi sự tự do, theo đuổi chí hướng, chỉ cần không đi ngược pháp luật, thủ đoạn chính đáng, không tổn hại đến người khác, hợp với luân thường đạo lý, chúng ta điều gì cũng hợp lý cả. Ví dụ, có người chăm chỉ lao động, phấn đấu đấu tranh để thăng chức; có người chịu khổ chịu khó để tăng thêm tài sản của mình; có người quên ăn quên ngủ chăm chỉ học hành để tăng thêm kiến thức; có người nghiên cứu nghệ thuật, để nâng cao giá trị văn hoá của mình, có người toàn tâm toàn ý dốc hết sức cho công việc, để chứng minh tài năng và giá trị của mình; có người...

Phương pháp gia tăng làm cho cuộc sống càng giàu có, càng phong phú, sinh động. Một xã hội tiến bộ nên khích lệ mọi cá nhân dùng đôi bàn tay của mình để tăng thêm giá trị cho cuộc sống, làm cho thế giới vật chất và thế giới tinh thần thêm phong phú và đa sắc màu hơn. Nguyên tắc của phương pháp gia tăng là đề cao sự cạnh tranh công bằng, bất luận là về vật chất hay tinh thần, đó là một phương pháp có tính tích cực.

Cuộc sống cũng cần dùng phương pháp cắt giảm. Cuộc sống là một thể đối lập. Triết gia từng nói cuộc đời như một cỗ xe, nó chỉ có thể chuyên chở một khối lượng nhất định, nếu vận hành quá mức sẽ gây nên những hậu quả phản diện. Cuộc đời con người cũng có hạn, còn ham muốn thì vô hạn. Chúng ta học được cách biện chứng nhìn nhận cuộc đời, nhìn nhận sự được mất, dùng phương pháp cắt giảm để giảm đi những gánh nặng không cần thiết. Nếu không, gánh nặng quá lớn, cuộc sống cũng sẽ quá nặng nề, kết quả là không đạt được những điều vừa ý. Cuộc đời có những việc nên làm, và có những việc không nên làm.

Oa-sinh-ton là cha đẻ của nước Mỹ, khi nhiệm kỳ lần thứ hai kết thúc, người dân vẫn ủng hộ ông tiếp tục lãnh đạo đất nước, nhưng ông vẫn kiên quyết rút lui, hoàn thành sự "cắt giảm" có ý nghĩa quan trọng nhất trong cuộc đời ông, cho đến ngày nay, nhân dân Mỹ vẫn tự hào về những chế độ mà Oasinh-ton đã thiết lập cho nước Mỹ. Triết lý nhân sinh của ông đáng để chúng ta suy nghĩ và học hỏi.

Cuộc đời cần phải biết "cắt giảm". Cuộc đời thành công hay không có liên quan rất lớn đến sự nỗ lực của mỗi cá nhân, càng liên quan đến cơ hội. Có triết gia từng nói: "cuộc đời con người dù dài, nhưng thời khắc quan trọng cũng chỉ có vài bước mà thôi". Đối với cuộc sống mà nói, sự phấn đấu là rất quan trọng, nhưng có nắm bắt được cơ hội hay không càng quan trọng hơn. Trong thời khắc quan trọng của cuộc đời, chúng ta chỉ cần nỗ lực một chút có thể gấp mười gấp trăm sự nỗ lực lúc bình thường, từ ý nghĩ trên mở rộng ra, nắm bắt được cơ hội trong thời điểm quan trọng cũng chính là phương pháp "cắt giảm" của cuộc sống.

Bill-gate trong thời khắc quan trọng của cuộc đời mình đã lựa chọn phần mềm, chính sự lựa chọn này đã đặt cơ sở cho sự thành công về sau của ông, giả sử như lúc đó ông không lựa chọn nghề này, có thể ông ta đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Triết lý nhân sinh 156:

Cuộc đời là một quá trình kinh doanh chính mình. Muốn kinh doanh thì phải tính toán đến sự lựa chọn hoặc từ bỏ. Cuộc sống không thể tách rời sự tăng giảm

thiếu thừa.

Trong thời điểm quan trọng, cần phải có dũng khí, chăm chỉ và nhẫn nại, khi đã chọn đúng hướng đi, sự phấn đấu của mình mới mang lại hiệu quả, hào quang của cuộc sống sẽ theo đó mà tới.

157. CẢM ƠN BỐ SUỐT ĐỜI

Người bạn thân trở về từ vùng đồi núi sau một chuyến đi mệt nhọc, tuy vậy anh ta đã cho ra được những tác phẩm nghệ thuật có giá trị.

Và giờ đây cô gái đang hào hứng giới thiệu Richard thưởng thức những tác phẩm của mình, nhưng chỉ tiếc rằng, đứng trước những tác phẩm nghệ thuật này, Richard không hề có một khái niệm nào gọi là thưởng thức tranh. Anh ta chỉ thích thú với những nhân vật và màu sắc trên các bức tranh mà thôi. Dường như anh ta đã quên đi rằng chủ nhân của những bức tranh muốn anh ta xem tranh là để đánh giá cái tài năng hội họa của mình chứ không đơn thuần là xem màu sắc. Nhưng sự bình tĩnh và chăm chú của Richard khiến cho cô bạn anh được an ủi phần nào. Cô gái đưa cho anh tách trà thơm phức và nói: "Mình muốn chọn ra một tác phẩm để cho ra mắt người xem vào một buổi triển lãm quan trọng, vậy bạn có thể đứng ở góc độ một người thưởng thức tranh, giúp mình chọn ra một bức được không?" Richard nhanh miệng tiếp lời cô còn ánh mắt thì nhìn chăm chú vào một bức tranh có tên là "Bố yêu". Bức tranh vẽ về một ông già có gương mặt khắc khổ, ngồi lặng lẽ cô đơn một mình dưới một gốc cây cổ thụ to, đôi mắt trầm tư như đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

"Đây là...?" Richard liếc cặp mắt hiếu kỳ về phía bạn và hỏi.

"Đó là bố mình, ba năm trước, bố mình ra thăm và mình đã vẽ ông, thôi nào, bạn hãy xem những tác phẩm mới của mình đi". Nói xong, cô gái bèn cất bức tranh này vào chỗ những bức tranh mà cô không cảm thấy ưng ý cho lắm.

Trước hành động của cô bạn gái, Richard cảm thấy hơi áy náy, có lẽ là vì ông già trong bức tranh đó chẳng?"

Trước đây, cô gái đã từng kể cho anh nghe về cuộc đời của mình, mẹ cô mất khi cô còn rất nhỏ, bố cô phải vất vả lắm mới nuôi cô lên đến đại học, ông quyết tâm biến giấc mơ trở thành họa sĩ của con gái mình thành hiện thực, vậy mà khi chỉ mới có một chút danh tiếng thôi, cô gái đã quên ngay ông bố tội nghiệp đó.

Trước lúc chia tay, cô gái vẫn muốn Richard cho vài ý kiến, bởi cô ta tin vào cảm giác của mình là đúng đắn, và thế là Richard không ngần ngại mà rút từ trong đồng tranh cũ đó ra cái bức tranh mà cô gái đã định vứt đi. Anh cầm bức tranh lên và nói một cách thẳng thắn: "Mình chọn bức tranh này, bởi vì nó thể hiện một người bố đáng kính, nó được vẽ từ tình yêu bao la của một người con gái dành cho bố này, chứ không phải là của một người họa sĩ".

Ba tháng sau, Richard nhận được giấy mời xem triển lãm tranh của bạn. Trong cái căn phòng rộng lớn và trang nghiêm ấy, anh ta đã nhìn thấy bức tranh "bố yêu" được treo ở một chỗ trang trọng, từ xa, cô gái dịu bố mình đi về phía anh và nói:

"Mình đã đón ông ấy từ dưới quê lên ở cùng mình, nhân cơ hội này, mình sẽ vẽ thêm vài bức về ông". Nghe đến đây, ông bố nhìn con gái bằng một ánh mắt hiền từ, và trong sâu thẳm đôi mắt đó loé lên những tia hi vọng.

Richard luôn ghi nhớ câu nói của bạn trong buổi triển lãm hôm đó, cô ta nói, "mấy năm nay

quá say mê với sự nghiệp, mãi theo đuổi với những thành công và lợi ích trước mắt, để không bị thất bại trong cuộc cạnh tranh khốc liệt này, mà quên đi những gì tốt đẹp xung quanh mình, linh hồn của mình như đang ẩn náu trong một mùa đông lạnh giá và bạn đã giúp nó tìm về với mùa xuân ấm áp, mình không biết phải cảm ơn bạn như thế nào cho phải".

Richard nói: "Bạn không cần phải cảm ơn mình đâu, người mà bạn phải cảm ơn đó chính là người bố đáng kính của bạn ý".

Triết lý nhân sinh 157:

Dù bất kỳ hoàn cảnh nào và thời khắc nào cũng đừng nên xa rời cuộc sống, đừng bao giờ quên đi người bố đáng kính của mình kể cả khi đang sáng tác nghệ thuật.

158. KHÔNG CÓ VỢ MỘT VỊ VUA NÀO LÀ HẠNH PHÚC CẢ

Francis là một giáo viên dạy thêm người nước ngoài trong hoàng cung của nước Cô-oet. Nhiệm vụ chủ yếu của cô ta là dạy học cho bảy công chúa, thu nhập hàng năm của cô ta gấp 40 lần thu nhập của thủ tướng Anh Tony Blair. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà cô ta đã bị đuổi việc. Trong cái ngày mà cô ta quay trở về nước và tiếp tục học tập, có hơn 200 phóng viên tập trung ở Học viện Saint Katherine để thăm dò tình hình nội bộ của hoàng cung. Đứng trước tất cả các tay săn tin chuyên nghiệp, cô đã né tránh tất cả các câu hỏi mà họ đưa ra.

Cô chỉ là một người dạy học cho các công chúa, rốt cục đã mắc phải sai lầm gì? Ai cũng đặt ra một dấu hỏi to đùng và đưa ra những giả thiết khác nhau về sự việc này. Một toà báo ở Pháp lên tiếng nói là vì Francis đã có tình cảm với một vị hoàng tử nào đó trong cung, còn báo chí Đức lại cho rằng, Francis là gián điệp của cục An ninh Mỹ, trong lúc đưa tin đã bị lộ. Nhưng báo chí A Rập lại nói: hợp đồng của hoàng cung với cô gái này đã hết, cho nên việc ra đi của cô là hết sức bình thường... Tóm lại, mỗi người có một sự phỏng đoán khác nhau, mà không ai biết nguyên nhân đích thực của sự việc này.

Nôel năm 2001, một bức thư điện tử mà công chúa Cô oet gửi cho cô đã hé lộ ra chân tướng sự việc. Trong thư, công chúa gửi lời hỏi thăm và chúc mừng Noel vui vẻ tới cô. Cô công chúa đó đã nhớ lại những thời khắc vui vẻ khi ở cùng Francis trong hoàng cung. Công chúa nói: "Cô còn nhớ câu hỏi của ta hỏi cô khi chúng ta đọc quyển "truyện thiếu nhi Andu" không? chúng ta thật ngốc nếu như không muốn nói là ngu dốt, hậu quả của sự ngu dốt đó là sự ra đi của cô ngày hôm nay".

Hoá ra công chúa đã hỏi Francis một câu như thế này: "Làm vợ của ai là hạnh phúc nhất?" "Thế công chúa cho rằng là ai nào?" Francis hỏi lại bảy cô công chúa. Họ đều đồng thanh trả lời rằng: "Là vợ của một người nông dân".

Francis ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào làm vợ của một ông vua, một nhà triệu phú, một nhà chính trị, một nhà thơ lại không vui sao?"

"Không vui đâu!" bảy cô công chúa trả lời.

Francis lại hỏi tiếp: "Vì sao vậy?"

Hỏi đến đây thì bảy cô công chúa không biết phải trả lời thế nào, họ chỉ biết rằng trong câu chuyện kể là không có một người vợ của vua nào là vui vẻ cả, làm vợ một triệu phú thì cũng không sung sướng gì".

Sau này, Francis đã kể cho họ nghe một trong những nguyên nhân đó, và nói với họ rằng trên thế giới này chỉ có người đàn ông nào có niềm vui đích thực thì mới đem lại cho người con gái mình yêu một niềm vui đích thực. Ai cũng không thể ngờ rằng câu nói đó bị tố giác và ngày hôm sau cô nhận được thông báo bị đuổi việc.

Cuối năm 2001, thời báo Newyork của Mỹ đã bình chọn ra "10 câu nói vàng", trong số đó đương nhiên là có câu nói của Francis, bởi câu nói đó mà cô đã mất đi một khoản thu nhập khổng lồ là 1 triệu USD trong một năm.

Triết lý nhân sinh 158:

Trong cuộc sống, niềm vui và địa vị quả thực không có quan hệ gì với nhau, theo đuổi danh lợi để rồi tự rơi vào cảnh cảnh công việc bôn bề, mặc dù thu được những thành công to lớn, nhưng chưa chắc đã giành được một niềm vui đích thực.

159. CON NGƯỜI KHÔNG NHẤT THIẾT PHẢI BIẾN THÀNH MỘT CÁI GÌ ĐÓ

Nguồn gốc của mọi nỗi buồn phiền không phải là việc làm mà là việc "Tôi muốn trở thành cái gì?"

Khi bắt đầu biết nói, có thể người lớn sẽ hỏi bạn rằng: "Hi vọng của cháu khi lớn lên sẽ làm gì?"

Từ khi được hỏi câu đó, đứa trẻ sẽ cho rằng con người ta khi lớn lên bắt buộc phải trở thành một cái gì đó, lại cộng thêm những gì được học khi còn ngồi trên ghế nhà trường, nào là những bài văn với đầu đề là: "hoài bão của tôi" Tôi muốn làm bác sĩ, làm luật sư, làm giáo sư, hoặc trở thành một vị tổng thống...

Bài học đầu tiên khi mới ra đời đó không phải là việc làm người mà là làm một sinh vật có mục tiêu. Sau khi bước chân vào xã hội, sự so sánh giữa người với người càng nhiều thêm, muốn làm bác sĩ, vậy làm thế nào để trở thành một bác sĩ giỏi, trở thành thương nhân lại muốn kiếm được nhiều tiền hơn người khác. Từ đó đã phát sinh ra một sự so sánh làm trong lòng ta cứ rối tung lên, hàng nghìn câu hỏi như là: "Vì sao người đó lại nổi tiếng hơn ta, Tại sao nó lại có nhiều tiền hơn ta?... ", nó như là một áp lực đè nặng lên suy nghĩ của ta, nó không cho ta biết thế nào là mùi vị của niềm vui, vậy thì con người rốt cuộc là muốn trở thành cái gì đây?

Ngon cỏ trước sau vẫn chỉ là ngon cỏ, cây vẫn là cây, con chim vẫn chỉ có thể bay trên trời, tất cả mọi sinh vật đều muốn làm chính mình, duy chỉ có con người là không muốn làm chính mình, muốn trở thành một cái gì đó nhưng ông trời đâu có cho chúng ta được toại nguyện, và như vậy chúng ta lại một lần nữa lún sâu vào nỗi buồn phiền và thất vọng. Người nguyên thủy họ đâu có biết đến mất ngủ, bởi vì những suy nghĩ ước nguyện của họ không phức tạp như chúng ta ngày nay, họ bằng lòng với những gì đang có, họ không bị những lo toan tính toán đè nặng, cuộc sống bình lặng của họ cứ thế trôi đi, thật là hạnh phúc biết bao nếu như chúng ta cũng có được cuộc sống như vậy, để rồi quên đi mọi nỗi buồn đau của cuộc sống hiện tại, đón nhận một điều gì đó mới mẻ trong một tương lai tươi sáng hơn.

Bạn hãy thử nghĩ mà xem, con lợn khi sinh ra đâu có biết đến lo lắng, biết đến tốt xấu, nó không cần phải ngày nào cũng tự hỏi chính mình: "Ta là con lợn tốt hay xấu đây?". Con người và cả con hổ nữa nghĩ thế nào về con lợn, con lợn không cần phải biết, nó chỉ biết rằng hàng ngày ăn no rồi ngủ mà thôi.

Cũng giống như con lợn vậy, chúng ta hãy vứt bỏ đi những toan tính vụn vặt, hãy sống tốt với

những gì mà ông Trời đã ban tặng cho ta, đừng theo đuổi những ước mơ mà không bao giờ trở thành hiện thực, có như vậy chúng ta mới tìm thấy một niềm vui đích thực trong cuộc sống nhộn nhịp này.

Hãy bằng lòng làm chính mình!

Triết lý nhân sinh 159:

Hưởng thụ cuộc sống của chính mình, đừng qua so sánh với người khác, nếu bạn thực sự hiểu được và học được điều này, cuộc sống của bạn sẽ giảm bớt đi bao nỗi phiền muộn.

160. KHÓ CÓ NIỀM VUI NÀO LÀ LÂU DÀI CẢ

Lu-hen nói: "Hạnh phúc luôn bấp bênh không cố định, bầu trời xanh thẳm không bao giờ lưu lại trần gian mãi mãi, mọi thứ trên thế gian này luôn biến đổi không ngừng, chúng ta không thể tìm thấy được một thứ gì đó mang tính vĩnh hằng. Nhìn quanh bốn bề mọi sự thay đổi đều có thể phát sinh và chính chúng ta cũng đang ở trong sự thay đổi. Do đó muốn tìm đến hạnh phúc vô bờ trong cuộc sống hiện đại này cũng chỉ là viển vông mà thôi. Một vị học giả nổi tiếng đã cho rằng "hạnh phúc dài lâu" không những không thực hiện được mà còn là một điều hoang tưởng. Niềm vui không thể nào là vĩnh cửu, chúng ta nói vui vẻ mãi mãi nhưng thực tế nó mâu thuẫn với việc chúng ta nói hình vuông là hình tròn. Trong lúc vui vẻ, cuộc sống được tăng tốc và đạt được cả sự hoàn thiện.

Triết lý nhân sinh 160:

Niềm vui không thể nào là lâu dài, chúng ta sở dĩ vẫn cứ sống một cách có mùi có vị không phải là vì niềm vui mà là vì lý tưởng sống và niềm hi vọng vào cuộc sống.

161. TÔN TRỌNG NHỮNG NGƯỜI CÓ KINH NGHIỆM

Một vị tiến sỹ được phân công đến công tác ở một viện nghiên cứu, và đã trở thành người có học vấn cao nhất ở đó. Một hôm ông ta đi câu cá ở hồ phía sau nơi làm việc, đúng lúc đó cũng có hai người đang câu cá ở cạnh ông.

Nhìn thấy hai người đó ông chỉ cười và gật đầu, bởi giữa họ cũng chẳng có gì để mà nói với nhau cả. Một lúc sau người thứ nhất đặt cần câu xuống, vươn đôi vai mệt mỏi của mình, bước xuống mặt nước, "bộp bộp bộp" lao như bay sang đến cái nhà vệ sinh đối diện.

Vị tiến sỹ kia tròn mắt trước cảnh tượng đó, trong đầu thì không khỏi tự hỏi: "Không thể thế được, đây là cái ao cơ mà?"

Khi người thứ nhất từ nhà vệ sinh đi ra, cũng "bộp bộp bộp" lao như bay trở lại chỗ cũ.

Thế là thế nào nhỉ? Vị tiến sỹ này cũng không tiện hỏi mà chỉ thắc mắc trong lòng mà thôi, bởi ông cho rằng mình đường đường chính chính là một tiến sỹ, sao lại phải đi hỏi một chuyện vặt vãnh như vậy nhỉ.

Một lúc sau, người thứ hai cũng đứng dậy, cũng giống như người thứ nhất, "bộp bộp bộp" vèo một cái đã chạy sang bên kia bờ, lần này ông tiến sỹ kia ngạc nhiên đến thất hồn: không thể thế được, lẽ nào đây lại là nơi tập trung của các cao thủ bay lượn?

Rồi cũng đến lúc ông tiến sỹ muốn vệ sinh, nhưng cái ao này hai bên đều bị chặn bởi hai bức tường, nếu đến được cái nhà vệ sinh bên kia thì phải đi mất mười phút, mà nếu quay về đơn vị thì xa quá, làm thế nào đây?

Ông ta cũng muốn đi hỏi những người kia, nhưng rồi lại nghĩ: hai người kia còn đi được, tại sao mình lại không thể nhỉ? Thế là ông ta cũng đứng dậy và nhảy xuống nước. Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng "ùm", cả người ông ta lao xuống nước và ướt sũng. Hai người kia thấy vậy vội hỏi ông ta lên và hỏi tại sao ông ta vô duyên vô cớ lại nhảy xuống ao? "Thế tại sao hai ông lại đi qua được?" Ông tiến sỹ ngạc nhiên hỏi lại. Hai người kia cười và nói: "Cái hồ này vốn có hai hàng cọc gỗ, mấy hôm nay trời mưa, nước dâng lên ngập mất cọc, nhưng chúng tôi biết vị trí của cọc ở chỗ nào cho nên mới gắm lên nó để đi, tại sao ông lại không hỏi chúng tôi một tiếng nhỉ?"

Triết lý nhân sinh 161:

Học vấn chỉ tượng trưng cho quá khứ, chỉ có sự học hỏi học tập mới có thể đi đến tương lai. Tôn trọng người có kinh nghiệm sẽ giúp chúng ta bớt phải đi đường vòng.

I62. CUỘC SỐNG TÂM HỒN CÒN QUAN TRỌNG HƠN HOÀN CẢNH SỐNG

Ngày nào cũng vậy, cứ đến 11 giờ sáng, một chiếc xe hơi bóng nhoáng lại xuất hiện đi qua công viên trung tâm thành phố Newyork, trong xe ngoài anh tài xế ra còn có một nhà triệu phú mà không ai không biết đến ông ta, chủ tịch tập đoàn MacDonal. Ông ta bắt đầu chú ý đến việc sáng nào cũng có một người ăn mặc rách nát ngồi trên một chiếc ghế đá trong công viên và chăm chú nhìn về khách sạn nơi ông ta đang sống. Ông ta rất tò mò muốn biết vì sao lại như vậy, và rồi một hôm, ông ta quyết định cho tài xế dừng xe lại và tự mình đi đến hỏi người ăn xin kia.

"Xin lỗi, tôi thật là không hiểu vì sao ngày nào ông cũng ngồi ở đây để nhìn về khách sạn mà tôi đang sống?"

Bằng một giọng chậm rãi, từ tốn, người ăn xin kể về những nỗi khổ cũng như ước nguyện của mình cho nhà triệu phú nghe: "Thưa ngài, tôi không có nhà, không có gia đình, không có tiền bạc, tôi chỉ có thể ngủ trên một chiếc ghế đá này mà thôi, nhưng có điều là ngày nào tôi cũng mơ thấy mình được sống trong ngôi nhà sang trọng đó".

"Hôm nay, giấc mơ đó của ông sẽ trở thành hiện thực, tôi sẽ cho ông vào ở cái căn phòng đẹp nhất của ngôi nhà đó, sẽ cho ông một tháng tiền thuê nhà" nhà triệu phú rất sùng sốt xen lẫn tự đắc nói với ông già như vậy.

Mấy ngày sau, ông ta phát hiện ra người ăn xin đã không còn ở trong căn phòng sang trọng đó mà quay về với cái ghế đá quen thuộc của mình. Khi nhà triệu phú hỏi người ăn xin tại sao như vậy, thì ông ta không ngần ngại nói rằng:

"Khi tôi ngủ trên chiếc ghế đá này, tôi mơ thấy mình được sống trong ngôi nhà nguy nga kia, đó quả là một giấc mơ đẹp. Nhưng khi tôi đã được ở trong cái căn nhà mà tôi ngày đêm mơ ước đó, tôi lại mơ thấy mình phải quay trở về với cái ghế đá lạnh băng băng này, nó như là một cơn ác mộng khiến tôi không thể nào ngủ ngon giấc được.

Triết lý nhân sinh 162:

Theo đuổi việc cải thiện cuộc sống vật chất, chỉ bằng thay đổi tư tưởng của

mình. Có nhiều khi, chúng ta rơi vào một hoàn cảnh không tốt, đó không phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là phải giữ được tâm lý trạng thái của mình cho tốt.

163. CUỘC SỐNG THỰC RA KHÔNG CÓ GÌ BI ĐÁT

Madona vốn có tất cả, cô có một gia đình hoàn mỹ, lại sống trong một căn hộ chung cư xa hoa và chưa bao giờ phải lo nghĩ về chuyện tiền bạc. Không những thế, cô còn vừa trẻ đẹp lại vừa thông minh. Được cùng cô đi dạo có lẽ là một việc vô cùng may mắn và đáng tự hào cho bất kỳ ai. Trong quán ăn, bạn có thể bắt gặp những cặp mắt si tình của những chàng trai bàn bên đang chăm chú nhìn cô, còn những cô gái lại đang thì thầm một điều gì đó sau lưng... Thật là vinh dự và may mắn cho những chàng trai nào được cô tiếp chuyện, cô làm cho bạn lúc nào cũng cảm thấy làm người đàn ông thật sung sướng.

Thế nhưng, khi tất cả những câu chuyện phiếm được dừng lại thì Madona lại bắt đầu kể cho mọi người nghe về cuộc sống nhàm chán của mình. Cô ta nói, cô ta béo nên phải khiêu vũ, cô ta đang nỗ lực để có được một thân hình lý tưởng, và cả việc cô ta mắc bệnh chán ăn nữa chứ.

Chắc hẳn bạn sẽ không dám tin vào tai mình khi nghe cô gái xinh đẹp này luôn cho rằng mình không những béo mà còn xấu, không đáng để mọi người yêu. Khi nghe xong lời cô ta nói, đương nhiên bạn sẽ nói với cô ta rằng: cô đã sai lầm khi cho rằng mình xấu, nhưng trên thực tế có vô số người trên thế giới này sẵn sàng trả mọi giá để có được cái sắc đẹp trời phú cũng như cuộc sống sung sướng mà cô đang có. Nhưng không, cô xua tay phản bác ngay những lời nhận định đó của bạn trong một tâm trạng chán chường, những lời nói đó dường như quá nhàm chán đối với cô. Cô biết đó chỉ là những lời nói khách sáo, an ủi mà thôi, và như vậy bạn càng cố gắng chứng minh cô là một cô gái may mắn thì cô càng phản đối bạn.

Cuộc sống ban tặng cho người ta càng nhiều, thì ta càng cảm thấy đó như là một sự tất nhiên, và càng hi vọng trông mong vào nó. Bạn hãy tưởng tượng bạn sinh ra đã có được tất cả: tiền bạc, nhan sắc, trí tuệ... Và rồi bạn sẽ phát điên lên nếu như bỗng nhiên có một sự không may nào đó phát sinh ngoài ý muốn của bạn.

Nhưng bạn phải ý thức được rằng cuộc sống không đẹp không hoàn mỹ như chúng ta tưởng tượng. Nó cũng có những khó khăn trắc trở, đó mới là cuộc sống.

Có người chắc hẳn đã từng nghe đến câu chuyện "Siêu nhân" của Klistophô. Câu chuyện kể về một anh chàng đẹp trai, cao to, giàu có, anh là niềm ao ước của biết bao cô gái,... Thế nhưng có một lần do không cẩn thận, anh đã ngã từ trên lưng ngựa xuống và bị chấn thương ở cổ, từ đó vết thương để lại sau lần ngã ngựa đã không cho phép anh đi lại một cách tự do thoải mái như một người bình thường nữa mà phải chuyển sang ngồi xe đẩy.

Nhưng Klistophô không giống với Madona: anh ta luôn cảm ơn thượng đế đã giữ lại cho anh sinh mạng, để anh ta có thể làm những việc thực sự có ý nghĩa nỗ lực cho sự nghiệp của người tàn tật. Còn Madona thì lại lúc vui, lúc buồn chỉ vì chuyện tăng thêm mấy cân hay thêm một chút mỡ.

Triết lý nhân sinh 163:

Cuộc sống không phải lúc nào tốt đẹp, nhưng cũng chẳng phải lúc nào bi đát, hãy biết điều chỉnh tâm lý của mình, hãy sống vui vẻ hơn và nhiệt tình hơn với cuộc sống!./.